

ДЖЕН КАЛОНИТА МОМИЧЕШКИ КЛУБ

Част 1 от „Шептящите Борове“

Превод от английски: Михайла Миленкова, 2010

chitanka.info

1

НОВАТА

Беше 8:45 и аз правех това, което можех най-добре — говорех си сама.

— Сега ще започна да записвам — съобщих на мама, докато бръмчахме по магистрала И-95 на път за лагера. Прочистих си гърлото и пуснах на запис моята адски нова камера. — Здравсти, Мал! — развълнувано поздравих най-добрата си приятелка. — Знам, че е минал само час...

— Четирийсет и пет минути — прекъсна ме мама, докато ме наблюдаваше с крайчеца на окото си.

— Знам, че са минали само *четирийсет и пет минути*, откакто се сбогувахме — поправих се аз, — но исках да ти изпратя първото от много бъдещи съобщения. Знам, че не ти допада решението ми, но се кълна, че ще ти изпрацам колкото се може повече клипове, за да ти правят компания. А и ти ще бъдеш толкова заета с Марк, че едва ли ще забележиш, че ме няма.

— Аферата Маломарк — самодоволно се усмихна майка ми.

Зяпнах. Мама прекъсна първото ми съобщение, като произнесе на глас кодовото име, с което наричах връзката на Мал и Марк. Трескаво затърсих копчето за пауза на камерата, паникьосах се.

— Мамо! — изхленчих аз. — Сега трябва да започвам отначало — натиснах бутона за превъртане. — Какво щеше да стане, ако Мал те беше чула да го казваш?

— Не можах да се спра — засмя се мама, докато здраво стискаше волана на колата за опора. — Смешно е, Сам.

Миналата година, в деня, в който излизахме във ваканция, седях на избелял розов, пластмасов шезлонг в двора на Мал, намазана с дебел слой плажно масло със слънцезащитен фактор 30, и двете четяхме на глас за най-новия скандал с Бритни Спийърс в Ю Ес Уийкли^[1]. Но това беше преди Мал да стане Мал и Марк, Марк и Мал или както сега ги наричам тайно: Маломарк. Хрумна ми, понеже

имената им пасват на описанието и определението на сладките Маломар^[2]: толкова лепкави и сладки, че ако изядеш твърде много, ще ти призлее на стомаха.

Поради тази причина бях притеснена за предстоящото лято. Знаех какво ще стане: Мал щеше да ме моли да излизаме тримата и аз щях да бъда излишна през цялото време. Мисълта да бъда заедно с тях (сега си го представям: — Ти си по-сладка, мило! — Не, ти си, мило! — Отврат.) беше по-болезнена от ваденето на мъдрец. Реших да предприема първата смела стъпка в живота си: записах се за стажант възпитател (СВ) в лагер с преспиване на два часа от вкъщи, Маломарк и всякакви „мило“ обръщания. Но сега, когато първият ден на лагера най-сетне дойде и ние бяхме на около час път от Уиспъринг Пайнс^[3], част от мен беше толкова нервна, че ми се искаше да скоча от колата в движение. Другата част пък нямаше търпение да стигнем. Прегледах облеклото си отново. Отне ми седмици да се спра на идеалното. Накрая отидох с червен (любимият ми цвят) памучен потник, който се връзва около врата, с тънки дънкови панталонки с ресни от страни и черни джапанки.

— Надявам се да помислиш за работа в рекламния бизнес някой ден, Сам. „Маломарк“ е сполучливо попадение — продължи мама, като прибра кичур от кестенявата си, дълга до раменете коса, зад ухото. Винаги съм завиждала на това как косата на мама остава напълно права, докато моята се накъдря пет минути след като съм я изправила. — Показва истинско творческо мислене. Смятам, че си родена за този бизнес, точно като мен — допълни тя и по плътните й устни се разля лукава усмивка. — Няма да имаш проблеми в търсенето на работа. Вече си медийна сензация в тази област.

Почувствах как лекият тен, над който работех толкова време, бързо изчезна от лицето ми.

— Обеща да не го споменаваш — примолих се аз.

— Ще спра — съгласи се мама. — Но ти трябва да се гордееш с постижението си. Не всеки може да участва в...

— Мамо — заканих се аз.

— Добре — тя въздъхна и после двете потънахме в мълчание. Мразех, когато мама споменеше случая Дайъл&Даш^[4], както го наричахме. Просто се молех никой в лагера да не се сети за него, за да

не ме дразни, както правеха децата в гимназия „Карл Плейс“ в продължение на месеци.

Взирах се от прозореца на колата в боровете, които профучаваха край нас.

— Мисля, че това лято наистина ще си прекараш добре — обади се мама. — Миналата вечер Алън ми разказа всичко за Уиспъринг Пайнс и по всичко изглежда, че твоят лагер е чудесен.

— Кой е Алън? — попитах с недоумение.

Майка ми леко се изчерви.

— Алън Хитчънс е ръководителят на твоя лагер.

— Мислех, че името му е Хитч — втренчих се в мама с любопитство, но тя гледаше право напред, а дългите ѝ пръсти с маникюр бяха вкопчени във волана.

— Така е. Имам предвид, че се предполага вие да се обръщате към него така — измърмори мама. — Той ме помоли да го наричам Алън, тъй като съм родител — прочисти си гърлото и последва онзи странен къркорещ звук, който винаги правеше, когато беше нервна. Благодаря на Бога, че не съм наследила този навик.

— Както и да е, той изглежда много мил — бързо добави мама. — Говорих с него няколко пъти — за документите — и той ми каза, че ръководел този лагер, откакто станал на трийсет. Жена му му помагала, но починала от рак преди няколко години. Сега са само той и дъщерите му Алексис и Ашли. Ашли е колкото теб.

— Аха — промърморих уж незаинтересовано, но всъщност бях шокирана. Майка ми харесваше ръководителя на лагера! Жалко, че лагерът беше толкова далеч от дома ни в Лонг Айленд^[5]; в противен случай, щях да се радвам, ако мама си намери приятел. Не е срещала никого, който да ѝ харесва, откакто татко ни напусна преди няколко години. Надявах се тази свалка с ръководителя на лагера да се получи, но от друга страна, никак не ми се искаше да се преместя в пущинака. Аз съм човек от предградията на Ню Йорк и това няма да се промени точно сега.

— Значи ти харесва подаръкът? — бързо смени темата мама. — Ал... Хитч... каза, че не е позволено да носите електроника, но съм убедена, че има предвид мобилни телефони — намигна ми мама. — Освен това, ако скриеш това в багажа си, никой няма да го открие.

Нямаше да изпусна новата си камера от поглед. Беше много по-добра от тремавата петпаундова^[6], която използвах за видео дневника си. (Записвах своите неволи още от седми клас. Искях бъдещите ми деца да научат за трудностите, с които тийнейджърите през новото хилядолетие са се сблъскали. Разбира се имахме айподи и неща като Хълмовете^[7]. Но освен това трябваше да се справяме с глобалното затопляне и ураганите убийци).

— Обичам я — възкликнах.

— Очаквам да ми изпратиш няколко видео картички. Естествено ако имаш време, след като направиш всички, които обеща на приятелите си — каза тя огорчено.

— Не съм обещала чак толкова много — възразих аз.

Мама ме погледна скептично.

— Обеща видео картички на поне четири човека, които аз познавам, плюс Мал. Нямам представа как ще имаш време да спиш или да се къпеш.

— Ще имам достатъчно време — подчертах инатливо.

— Пак ти казвам, Сам, докато не се научиш да отказваш на хората, никога няма да получиш това, което наистина искаш от живота. О, не!

Колата ни спря със стържещ звук. Слава богу, нещо беше станало и отвлече вниманието на мама от изтърканата лекция за Сам. Погледнах през предното стъкло. Имаше червени предупредителни светлини, докъдето ми виждаха очите. Мама се намръщи.

— Сигурно е катастрофа — тя включи радиото и започна да търси по станциите новини за пътната обстановка.

Погледнах нервно към часовника на таблото. Беше 8:58 сутринта. Трябваше да бъда на среща в десет. Това, че съм новото момиче, за мен беше достатъчно изнервящо. Това, че щях да бъда новото момиче, което закъснява, беше десет пъти по-лошо.

Мама прочете мислите ми:

— Сигурна съм, че ще минем това задръстване за няколко минути.

Никак не изглеждаше убедена, нито пък аз, понеже чувах воя на сирена в далечината.

Отново пузнах камерата на запис, докато усещах как стомахът ми започва да се свива — Мал, мисля, че първото ми съобщение ще

трябва да почака.

* * *

Два часа по-късно вече тичахме с мама към столовата, която според картата се намираше точно зад този адски зелен, тревист хълм. Сърцето ми блъскаше в гърлото, докато препусках по изтърканите стъпала на дървената сграда. Разтворих двойната врата. Голямата, просторна стая имаше високи тавани с дървени греди, на които в редици бяха закачени флаговете на лагера. ЗЕЛЕНАТА МАШИНА — 2003 ПОБЕДИТЕЛИ ВЪВ ВОЙНАТА НА ЦВЕТОВЕТЕ! — известяваше единият. ДОБРЕ ДОШЛИ (ОТНОВО) В ПАЙНС — гласеше друг, по-голям и червен. А на задната стена имаше шкаф със стъклени рафтове, претъпкани с трофеи. Единственото нещо, което липсваше, бяха хората. Двете с мама стояхме пред редици от празни маси за пикник, покрити с папки, хартии и опаковки.

— Няма ги! — откачих. Всъщност виках. Един от най-големите ми кошмари беше да закъснявам.

— Саманта Монгомъри? — чух някой да ме вика и се обърнах.

— Да — отвърнах несигурно.

Висок мъж, облечен в камуфлажни дрехи, държеше мегафон и вървеше към нас. Имаше бяла коса, тенът му бе като за средата на август, не за края на юни, а зъбите му — мрачен нюанс на бялото. Човекът изкачи стъпалата и стисна ръката ми енергично.

— Алън Хитчънс, но можеш да ме наричаш Хитч.

— Здравсти, Хитч — леко се здрависах с него и се усмихнах неспокойно. — Наистина съжалявам, че закъсняхме. Имаше катастрофа на магистралата и... — млъкнах.

Хитч беше пуснал ръката ми и гледаше към мама.

— Памела, толкова се радвам, че най-накрая се срещаме — каза той широко усмихнат.

Мама отново направи онзи странен къркорещ звук.

— И аз се радвам да те видя, Алън — възкликна тя, докато срамежливо приглаждаше блузата с бели копчета, която ѝ стоеше като излята. — Извинявам се, че Сам закъсня.

Сега, когато бяхме извън колата и можех добре да огледам мама, осъзнах, че специално се беше подготвила за тази среща. Нямаше и помен от обикновеното ѝ работно или домашно облекло (костюми или пуловери и широки тениски). Вместо него беше облякла прилепнали по нея панталони и ниски балетни обувки, които не прикриваха височината ѝ (177 см), но наистина изглеждаха добре. По бледото ѝ лице имаше грим, а кестенявата ѝ коса, ужасно приличаща на моята по всичко, освен по структура, беше права, както обикновено.

— Още няколко възпитатели закъсняват и предполагам, че са в същото положение — каза Хитч и се обърна към мен: — Сам, защо не кажеш довиждане на майка си, за да можеш да се включиш в играта, а аз ще ѝ помогна да свали багажа ти. Питай за Алексис. Тя е по-голямата ми дъщеря.

— Игра? — тук съм от пет минути, а вече бях объркана.

Хитч премести погледът си от мен към майка ми.

— Смятам, че най-добрият начин да разбереш кой стажант възпитател при кой възпитател трябва да отиде, е да ги накараш да работят в екип. Ще има време да се запознае с правилата и бумащината по време на обяда или около лагерния огън. Днес ще играете народна топка.

— Народна топка? — възкликнах аз. Не съм играла народна топка от шести клас, а и тогава не бях добра. Изобщо не ми се отдаваха игрите, които включват летящи топки, което пък автоматично изключваше повечето дейности във физкултурния салон и наистина вбесяваше учителката ми по физическо, г-жа Пепър.

— Това е чудесна идея — усмихна се мама.

Сега, когато се запознах с Хитч, не бях толкова сигурна, че е типът на майка ми. Той определено харесваше живота на открито и имаше тен, какъвто трябва да има всеки ръководител на лагер. А кожата на мама беше млечнобяла от дългото време, прекарано в офиса. Последният път, когато изобщо беше правила нещо на открито, беше когато напътстваше момчетата от Крейт&Барел как да разтоварят новия ѝ бюфет от камиона. Мама се обърна към мене и ме прегърна.

— Е, това е — каза тя леко сподадено. — Вярвам, че ще си прекараш чудесно. Ще се чуем след няколко дни, преди да замина в командировка.

— Благодаря, мамо — отвърнах аз, защото ми беше неудобно от Хитч. Докато се отдалечавах, все още чувах как мама се смее на нещо, което е казал, но изведнъж се почувствах много самотна.

Какво си мислех, че ще стане като отида на лагер? Нямах представа какъв е животът в един лагер и със сигурност никога преди не ми се беше налагало да бъда толкова самостоятелна. Не познавах никого на игрището за народна топка. Нямах най-добра приятелка, до която да стоя или поне полудобра приятелка, с която да си поговоря за глупави дреболии. Бях новата, а да бъдеш нов е неловко.

„Бebешки стъпки“, помислих си. Точно като бeбешките стъпки. Вдишах от боровия аромат на вечнозелените дървета ограждащи прашната кална пътека, заради която целите ми крака се оказаха изпърскани с кал. Една стъпка. Две. Три...

Мога да го направя.

Когато стигнах до подножието на хълма, видях, че играта на калното поле, очертано с бели линии, вече е започнала. Само на няколко метра имаше тенис кортове и друго игрище, на което ни очакваха чанти със спортна екипировка. Лъхна ме непреодолима миризма на тор и аз осъзнах, че от лявата ми страна са конюшните. Стоях там, осъзнавах нещата и се опитвах да не припадна от нерви.

Тогава го видях.

Тичаше по игрището — мога да добавя, без тениска — скочи пред мен и улови топката като на забавен кадър. Това момче беше като излязло от реклама на Аберкромби^[8]. Беше висок, но не чак толкова, че да се налага да застана на пръсти, за да достигна устните му. Имаше въздълга, пепеляво руса коса, която щеше да засрами Зак Ефрън^[9], убийствени загорели от слънцето плочки на корема, които изглеждаха сякаш са били напръскани с пистолет за боядисване, а очите му бяха зелени като нефритената ми завивка за легло.

— Хънтър! — извика едно хубаво момиче, когато той хвърли топката и тя изсвистя покрай лицето ѝ. — За малко да ме удариш — изхленчи тя.

Името му беше Хънтър. Хънтър и Сам „Фамилия Неизвестна“. Звучеше доста мелодично.

— Извинявай, Аш — задъхано извика той. — Това е игра. Трябва или да се местиш или ще те изместят.

В този момент г-н Абсолютно съвършен, т.е. Хънтър „Фамилия Неизвестна“, се обърна и ме видя.

— Почивка за вода — обяви той, без да сваля очи от моите, които бързо премигнаха. — Хей — извика той и се усмихна с абсолютно перфектната си усмивка.

Огледах се. Да-м, аз бях единственият човек в тази посока. Бъдещият ми съпруг ме заговори. МЕН! Ако досега бях страшно изнервена, то вече бях готова да откача. Нямах много опит с момчетата, но когато те се оказваха толкова сладки, едва успявах да си събера мислите.

— Ти си новата стажант възпитателка, нали така? — попита той.

— Новата — повторих глуповато. — Имаш предвид, че аз ще съм единствената нова стажант възпитателка? — Мисълта за това беше ужасяваща. Значи всички вече познаваха всички останали. Бях единственото ново момиче на моята възраст. Единственото! Как е възможно? Липсата на опит с лагерите щеше да изпъкне като синина на челото.

Хънтър се засмя. Не злобно, просто силно и дълбоко.

— Доколкото знам, да — отговори ми той. — Как се казваш? — успях да доловя въпроса му, докато всячески се опитвах да откъсна очи от запотеното му тяло. — Изглеждаш ми позната — допълни след малко.

О, не! Познавах този поглед. Наистина се надявах да го избегна, но предполагам, че нямаше да е възможно. Рекламата Дайъл&Даш беше толкова популярна, че дори я излъчиха два пъти на финала за Супер Купата^[10]. Обсъждаха я навсякъде, от Си Ен Ен до страниците на Ю Ес Уийкли. Хората от Пайнс със сигурност са я гледали.

— Казвам се Сам — не можех да сваля очи от неговите. Отблизо забелязах, че са зелени със златисти точки.

— Хънтър — каза той, разкривайки уста пълна с идеално равни, бели зъби. Слава богу, че проявеното преди малко подозрение, че ме познава, бързо се изпари. — Ела да играеш с нас народна топка — предложи той. — Не ми достига един човек в отбора, така че влизай при нас. Можеш да застанеш ето там — той посочи към няколко момичета, застанали в редица, които ме наблюдаваха с любопитство.

Тръгнах замаяна към отреденото ми място като полагах всички усилия да не се подхлъзна в калта, която се беше образувала след

изминалата дъждовна седмица в района. Неловко се усмигнах на момичето до мен. Косата ѝ беше червена, косеше очила и блузка с Хелоу Кити^[11]. Погледнах към краката ѝ. Беше достатъчно досетлива, за да си обуе кецове.

— Готин е, нали? — прошепна тя и си пое въздух през нещо, което приличаше на инхалатор.

Нямаше нужда да имам изключителен коефициент на интелигентност, за да се сетя за кого говори.

— Да — въздъхнах аз. — Казвам се Сам — добавих срамежливо. Тя се усмигна и скобите ѝ се показаха.

— Емили Кейт. Но можеш да ми казваш Ем. Ти си новият стажант възпитател, нали?

Значи беше вярно. Аз наистина се оказах единственото ново момиче.

— Така е — потвърдих, като се опитах да звуча небрежно.

Ем кимна.

— На закуската при откриването тази сутрин съобщиха, че ще има нова стажантка. Всички останали от програмата притежават дипломи. Аз също съм СВ. — Ем замълча и ме погледна учудено. — Извинявай. Просто... срещали ли сме се някъде преди?

По дяволите, случая Дайъл&Даш. Не можех да го избегна.

— В Лонг Айлънд ли живееш? — попитах аз и сложих ръка над очите си, все едно се пазя от слънцето, а всъщност се опитвах да скрия лицето си.

В това време се чу силен смях. Обърнах се — хубавото, мрънкащо русо момиче флиртуваше с моя Хънтър. Добре де, може би все още не беше мой, но си струва човек винаги да се надява! Гледах как го докосва по гърдите и се преструва, че го бута.

— Това е Ашли — осветли ме Емили. — Тя също е СВ.

— Гаджета ли са? — просто трябваше да попитам.

— Не — поклати глава Емили. — Хънтър е възпитател. Стажант възпитателите не могат да излизат с възпитатели. Против правилата е. Не че Ашли не ги е нарушавала и преди — Ем се ухили. — Ашли обикновено получава всяко момче, което поиска. Те я боготворят.

Беше очевидно защо е така. Ашли изглеждаше като участничка в Топ Модели^[12]. Имаше идеално права руса коса, бронзов тен и сиви очи. Освен това беше и адски слаба — нямаше избор, щом искаше да

се побира в този потник в бебешко синьо, с който беше облечена. Потиснах желанието си да я намразя от пръв поглед. В нея долавях нещо, което ми беше много познато. Имах чувството, че съм я виждала да бяга през едно ширнало се поле или да плува в кристалните води на някакво езеро. Как е възможно?

— Струва ми се, че ми е позната отнякъде — казах аз, докато останалите започваха да заемат местата си по игрището. Почивката за вода явно беше приключила.

— Сигурно си я видяла на клипчето за лагера — предположи Ем. — Ашли е моделът на лагера. Тя е на брошурата, участва в рекламите, в клипчето, изобщо в целия търговски каталог. Може да се каже, че е представителното лице.

Последвах Ем на игрището и тревожно започнах да чакам играта да започне отново. Надявах се единствено да не се изложя.

— Значи Ашли е рекламното лице на Пайнс. Това обяснява всичко! Тя е тази, която каза на мама и мен — на видео, разбира се, че тук разполагат с къмпинг оборудване от световна класа и списък със занимания по избор, които са мечтата на всеки лагериуващ. — Преди да успея да попитам Ем за нещо друго, Ашли и още няколко други момичета застанаха до нас и започнаха да си говорят.

— Как мина годината, Аш? — попита едно от тях.

— Бях страшно заета — подхвърли Ашли, като отметна русата си коса. — Трябваше да снимам цяла нова линия с неща за лагера, да не говорим за календара с мажоретки, който се съгласих да направя за училище. Треньорът видял материалите за Пайнс и решил, че лицето ми би могло да продаде и календар с благотворителна цел.

— Уау — задъхано възкликнаха няколко момичета.

— Освен това имах срещи в няколко агенции за модели в Ню Йорк — добави Ашли, докато разглеждаше яркорозовите си нокти.

— Подписа ли с някоя? — обади се друго момиче.

— Все още не — бързо отговори тя. — Опитвам се да реша коя ми харесва най-много. Знаете ли, че всички искат да ме наемат? — Ашли подръпна синята блузка на момичето до себе си. — Сладка тениска, Кандис!

— Благодаря — срамежливо отвърна момичето. — Наистина ли ти харесва?

— Абсолютно — отвърна Ашли закачливо. — Олд Нейви^[13], нали така? Имам абсолютно същата. Е, само че дизайнерската версия. Моята е Джуси^[14].

— Хей! — едно русо момиче дотича и застава до Ем. Изглеждаше направо шоколадова, с много силен тен, но имах чувството, че е придобит по-скоро от стоеене на открито, отколкото на солариум. Целият ѝ външен вид крещеше: спортна натура!

— Аз съм Грейс — заяви тя. — Ти ли си новата СВ?

— Да, аз съм Сам — отвърнах.

Грейс се втренчи в мене изпитателно.

— Познавам ли те отнякъде? — попита тя. — Играеш ли хокей на трева?

— И на мен ми се стори позната — Ем сръга Грейс в ребрата. — Имам чувството, че сме се срещали и преди.

О, не. Всички са я гледали. Само след секунда щяха да се досетят. Огледах се за Хънтър. Беше на един-два метра от мен, хвърляше и улавяше топката във въздуха, докато разговаряше с няколко други момчета. „Започни играта — молах му се наум. — Преди да са разбрали, че съм...“

— Ти си онова момиче от рекламата на Дайъл&Даш! — ахна изведнъж Грейс.

Улучи. Огледах се наоколо. Грейс беше толкова гръмогласна, че хората се обърнаха, за да видят за какво е тази врява. Включително Хънтър и Ашли, както и нейната група, които бяха с гръб. Изведнъж всички наостриха уши.

— Точно така — възкликна Ем. — Обожавам тази реклама.

— Толкова е гениална — съгласи се Грейс. — На мобилния телефон му пада батерията и ти не можеш да се сбогуваш с приятеля си, преди да заmine — заразказва Грейс и постепенно се събра малка тълпа.

— И ти плуваш през онази река, скачаш от сградата и крадеш мотор, само и само да стигнеш до магазин, където продават Дайъл&Даш телефони, за да можеш да му се обадиш веднага — довърши Ем развълнувано. Двете ме погледнаха очакващо. — Ти беше, нали? Сама ли си прави каскадите? — Нямах как да отрека.

— Аз бях — промърморих и всички започнаха да си шушукат. — Но всъщност не съм карала мотор или скачала от сграда.

По дяволите, случаят Дайъл&Даш! По телевизията всеки ден вървят хиляди реклами, но поради някаква причина *тази*, в която участвах аз, я помнеха. Обичах да правя видеодневници за себе си или видеосъобщения за приятелите си. Никога не съм искала да бъда следващата Джесика Алба.

— Това беше най-страхотната реклама — възкликна Грейс. — Ти модел ли си?

— Не — казах набързо и въздъхнах. — Това е дълга история, но кратката версия е, че снимах един нискобюджетен пробен клип за компанията на майка ми. Беше част от рекламната кампания, която правеха за телефони Дайъл&Даш. Актрисата, която бяха наели, се отказа в последната минута, затова мама включи мен. Никой, освен Дайъл&Даш не биваше да я гледа. Но след като я видяха, толкова им хареса, че поискаха да я заснемат наистина. Уловката беше, че аз трябваше да участвам в клипа. Аз, която дори не съм способна да се изправа пред класа си, за да говоря или да прочета доклад. Чувствах се ужасно. Но това беше единственият начин компанията на мама да получи работата и трябваше да се съглася.

— Bravo на теб — прекъсна ме Ашли. Беше скръстила ръце и със сигурност ме оглеждаше от глава до пети. — Аз съм Ашли — каза тя с лъчезарна усмивка. — Всъщност съм *истински* модел и актриса. Самата аз съм работила в рекламната сфера.

— Аз съм Сам — отвърнах, струва ми се за десети път днес. Ашли ме зяпаше толкова съсредоточено, че се почувствах неловко.

— Аш, според теб това не е ли най-страхотната реклама? — смушка я една от приятелките ѝ и се обърна към мен: — Обожавам частта, в която скачаш от сградата.

— Тя всъщност не е скочила — прекъсна я Ашли. — Не я ли чухте?

— Имах дубльор — усмихнах се на момичето.

— Някога правила ли си нещо друго, освен въпросната реклама? — попита Ашли. — Защото този бизнес е жесток, нали знаеш. Аз работя от години и...

— Участвала ли си в реклама, Аш? — прекъсна я една от приятелките ѝ.

— За Пайнс, да — отсеке Ашли.

— А в национална реклама? — попита момичето отново.

— Хей, готови ли сте да играем? — Хънтър прекъсна разговора, който започваше да става доста опасен, в точния момент. Почти бях забравила, че стоеше наблизко през цялото време. Сега и той знаеше мръсната ми малка тайна. Хънтър държеше топката под мишница и ми се усмихваше.

— Готови сме! — казах малко по-силно от необходимото.

— Чудесно — отвърна Хънтър. — Харесвам новациите, които са готови да действат.

Опитах се да не се изчервявам.

Веднага след това Ашли и момичетата се разпръснаха и аз заставах на игрището, като продължавах да гледам Хънтър и неговия сладък, стегнат задник, обут в силонови шорти.

— Хънтър, чакай! Тайм аут! — извика едно момиче от другия отбор и му махна да отиде при нея, за да поговорят. Взирах се в разголениия му потен гръб, докато бягаше. Точно тогава чух един подигравателен глас:

— О, не! Познавам този поглед — поклати глава едно момче до мен.

Погледнах наляво, после надясно и едва тогава осъзнах, че момчето говореше на мен.

— Какъв поглед? — попитах аз и се обърнах. Той се оказа повече от сладък. Имаше леко къдрава, къса, кестенява коса, която влизаше в сините му очи и ми напомняше за някой от Джонас Брадърс^[15] — висок, слаб и тъмнокос. Носеше червени силонови шорти и вече окаляна бяла тениска. Успях да различа очертанията на релефните плочки и мускули през леко прозиращата тениска. Веднага отместих погледа си встрани, но не можах да се сдържа да не погледна пак.

Той се усмихна лукаво и на дясната му буза се появи малка трапчинка.

— Погледът, който се чете в очите на всички момичета тук, когато си паднат по Хънтър Томас — отбеляза той.

— Не си падам по Хънтър — вдишах рязко и скръстих ръце. — Всъщност гледах другия отбор. Просто се опитвам да преценя противника.

Той се изсмя.

— Както кажеш. Между другото аз съм Коул, не че би забелязала, като се има предвид как ти текат лигите по Хънтър.

— Не ми текат лигите — заявих с растящо възмущение. Нямах представа, че увлечението ми по Хънтър е толкова очевидно. Какво щеше да стане, ако той случайно е дочул Коул? Честна дума, ще припадна на място и ще трябва да играят около мен като ме заобикалят. — Даже не го харесвам, ясно? — кипнах.

Коул ме погледна с любопитство.

— Добре — меко отвърна той.

Почакайте малко. Какво ставаше?

— Защо? Искях да кажа, какво те интересува тебе? — попитах.

Коул сви рамене.

— Истината е, че момиче като теб заслужава нещо повече от Хънтър.

— И какво те кара да мислиш така? — трябваше да знам какво има предвид.

— Може и да греша, но ми изглеждаш нормална. И симпатична — обясни Коул. Усмивката му беше арогантна и ми се прииска да я изтрия от лицето му. — Симпатичните момичета с потенциална актьорска кариера заслужават доста повече от едно лято, прекарано в умилкване на Хънтър.

— Аз не съм актриса — отбелязах. Най-вероятно и Коул беше дочул разговора ни. — Аз съм всичко друго, но не и актриса.

— Но можеш да бъдеш — каза Коул. — Хората полудяха по тази реклама. Обзалагам се, че от Холивуд са ти почукали на вратата.

— Така беше — признах си, без да помисля. Обикновено спестявам това на хората. — Но никак не бях заинтересована. И сега не съм. Наистина не съм. — Как да го обясня по-ясно? Аз не съм от тези, които обичат да са център на вниманието. Приятно ми е да помагам на хората и да участвам, но в действителност не искам да бъда звездата. — Уау! Това никога преди не го бях казвала пред непознат.

Коул поклати глава:

— Разбирам, но имам чувството, че ще бъдеш звезда, поне докато си тук. На Хънтър това ще му хареса.

И двамата погледнахме към Хънтър, който беше приключил разговора си с момичето и сега се бе облегал на две нисички стажантки и се смееше. Немаше ли да започне най-накрая тази игра? Искях да приключа с всички неудобни разговори.

— Не ме разбирай погрешно — добави Коул, — аз го харесвам. Той е добър приятел, що се отнася до момчетата, но с момичетата, ами...

Почувствах, че трябва да защитя своето увлечение:

— Той е приятелски настроен.

Коул въздъхна.

— Той е приятелски настроен. Твъ-ъ-ърде приятелски и смятам за мой дълг да те предупредя, че освен това е флиртаджия и женкар. Обича да забива стажантки, защото знае, че нещата няма да се задълбочат повече.

Отново погледнах към Хънтър. Не забелязах никакви знаци за нещо флиртаджийско в него, дори и докато говореше с двете момичета. Тогава Коул се приближи до мен, а аз отстъпих крачка назад. Уау, очите му наистина бяха невероятни. Бяха сини като безоблачно небе, с дълги мигли. За толкова дълги мигли аз бях готова дори на убийство!

— Не се влюбвай в Хънтър Томас, ясно? — каза ми Коул. Вече не се шегуваше като преди, беше сериозен.

Всъщност нали Ем вече ме беше предупредила, че не можем да се срещаме с възпитатели. Освен това не съм дошла на лагер, за да си търся гадже.

— Не се тревожи, няма да се влюбвам — уверих го аз.

— Добре — Коул изглеждаше доволен. Но защо се вълнуваше толкова за чувствата ми?

— Играта започва — извика Хънтър и прекъсна мислите ми.

Дори не бях направила и две крачки, за да стигна до мястото си, когато немислимото се случи. БУМ! Топката ме уцели в лицето и всичко се размаза.

Следващото нещо, което разбрах, беше, че джапанките ми се пързаят по калта. Опитах се да запазя равновесие, но като във филм на забавен кадър усетих как залитам назад. Щях да падна в калната трева зад мен и нямаше как да се спра. Разнесе се силен тъп звук, след което ужасна болка в задната част на главата. Затворих очи, преди да изгубя свят.

Какъв чудесен начин за създаване на първо впечатление!

---

[1] US Weekly — американско клюкарско списание. — Б.р. ↑

[2] Марка американски сладки покрити с шоколад, с лепкав и сладък пълнеж. — Б.р. ↑

[3] Шептящите Борове. — Б.р. ↑

[4] Марка мобилни телефони. — Б.р. ↑

[5] Остров, който се намира на югоизток от Ню Йорк, на изток от Манхатън. — Б.р. ↑

[6] Паунд — мярка за тегло — 1 паунд = 0.454 кг. — Б.р. ↑

[7] Американски младежки сериал — The Hills. — Б.р. ↑

[8] Американска модна линия за младежко спортно облекло; имиджът, който създават, е синоним за американска младеж. — Б.р. ↑

[9] Американски актьор и певец пословичен с красотата си и идол на тийнейджърите. — Б.р. ↑

[10] Super Bowl — шампионат на националната футболна лига по Американски футбол, предаван в най-гледаното телевизионно време. Рекламите, излъчвани по това време, са най-скъпите, а обсъжданията около тях в полувремето се е превърнало в традиция. — Б.р. ↑

[11] Hello Kitty — анимационно котенце с панделка, създадено от Японската компания Санрио, което може да се намери върху всякакъв вид стоки, от ученически пособия до модни аксесоари. — Б.р. ↑

[12] America's Next Top Model — телевизионно риалити шоу с водеща Тайра Банкс. — Б.р. ↑

[13] Old Navy — американска марка облекла и магазини за спортно и неофициално облекло. — Б.р. ↑

[14] Juicy Couture — съвременна бутикова модна линия за официално и неофициално облекло. — Б.р. ↑

[15] Нашумяла американска момчешка група, членовете на която са братя. — Б.р. ↑

2

ДОМ, СЛАДЪК ДОМ?

Първото, което видях, когато отворих очи, беше Хънтър.

— Хей, шампионе, това си беше сериозно изтърсване — каза той като се наведе над мен. — Всичко наред ли е?

Опитах да отговоря, но издадох само някакъв къркорещ звук. Изведнъж нещата си дойдоха на място. Удариха ме с топка в лицето и припаднах. Пред всички възпитатели. В лагера съм само от час, а вече успях да изглеждам като пълна глупачка. Привет, гаден прякор! През цялото лято всички щяха да ме наричат Слипър^[1] или нещо тъпо от този сорт. Знаех си.

— Не ставай твърде рязко — каза някой и аз разбрах, че е Коул. Стоеше до мен и допираше торбичка с лед до главата ми. Усмихна ми се:

— Удари си главата на един камък. Сигурно ще стане цицина.

Във всеки случай доста ме болеше. Задната част на главата ми гореше въпреки торбичката с лед. Изведнъж се сетих, че ръцете на Коул са върху мен и опитах да се измъкна.

— Не мърдай. Ще извикаме сестрата — заповяда Коул.

— Саманта! Добре ли си? — сега пък Ашли се беше надвесила над мен и изглеждаше притеснена. — Толкова съжалявам. Хвърлих топката и явно е отишла в грешната посока.

Лицата на момчетата и момичетата ту бяха на фокус, ту се размазваха, а аз едва ги чувах, защото главата ме болеше ужасно.

— Всичко е наред — едва промълвих.

— Радвам се, че поне не ти счупих носа — Ашли стоеше до мен със скръстени ръце.

Наблизо някой изсумтя и аз успях да различа едно момиче, което сякаш се смееше. То беше афроамериканка, облечена в черен тесен потник, със светлорозова панделка и с къси дънкови панталонки. Всички погледнаха към нея.

— Е хайде де, нали не й вярвате наистина? — попита тя недоверчиво.

— Браво, Кортни — нацупи се Ашли. — Опитваш се да накараш новото момиче да ме намрази, задето случайно я ударих с топка?

Докато двете се разправяха, Хънтър нежно ме попита:

— Ще можеш ли да се изправиш, шампионе?

— Хънтър, мисля, че трябва да изчакаме сестрата — строго заяви Коул.

— Мога да стана — казах аз и се опитах да се отдръпна от Коул. Но веднага ми причерня и отново се отпуснах в ръцете му. — А-а-а!

— Коул е прав, Хънтър. Точно сега не трябва да ходи — намеси се едно момиче с кестенява коса и хубави сиви очи. — Сам, аз съм Алексис и съм старши възпитател тук. Мисля, че трябва да останеш легнала и да си починеш. Ще те занесем до бунгалото ти. Настанена си в 8Б.

— Значи ще бъдем заедно — възкликна Ем развълнувано. Едва тогава осъзнах, че и тя е тук. Грейс също.

— Мисля, че Мег, която отговаря за бунгалото, вече отиде натам и най-вероятно тя е оправила леглото — добави Алексис. — Ще помоля сестра Нанси да се отбие при тебе. — Чувствах се толкова неловко — опитах да вдигна глава, но Алексис ме хвана за ръката: — Не се движи. Ще те занесат до бунгалото.

— Аз ще го направя — предложиха Коул и Хънтър в един глас.

НЯМА НАЧИН!

— Мога да ходя — настоях аз и в същото време усетих как се изчервявам само при мисълта Хънтър да ме грабне и да се разхожда с мен, като в сцена от романтична комедия.

— Хънтър, ти я занеси — каза Алексис.

За миг погледнах Коул, а той ми се усмихна по онзи странен начин. Бързо отместих погледа си встрани.

— Сам, просто се отпусни — добави Алексис. — И без това всички ще отидат в бунгалата си след обяда. Ще ти изпратим храна.

Значи пропусках и обяда! Не само, че закъснях тази сутрин, но сега трябваше да пропусна и още едно място за общуване, защото съм в списъка на инвалидите! Първият ми ден ставаше все по-хубав!

— Добре — отвърнах, тъй като се почувствах странно, когато Хънтър взе торбичката с лед от Коул и ме вдигна на ръце без усилие.

Слава богу, беше си облякъл тениската — сива, плътно по тялото. Точно в този момент ми се стори, че чух няколко момичета да въздишат. Сега, когато се отделих от земята, лицето на Хънтър беше толкова близо до моето, че не знаех накъде да гледам. Вместо това се обърнах към Ем, която ми намигна и Хънтър ме отнесе.

Чувствах се толкова странно.

За какво си говорите с момче, което е по-сладко от Орландо Блум и ви носи на ръце през поле със слънчогледи до новата ви спалня? Особено когато изглеждате така, както изглеждах аз в този момент — лицето ми най-вероятно беше изцапано, целите ми дрехи кални, а гримът — размазан. Дори не ми се мисли по въпроса с теглото. Винаги съм мразела да сядам в скута на някое момче за груповата училищна снимка. И ето че бях с Хънтър, който сякаш трябваше да ме носи в продължение на километри. Оттук насетне никога нямаше да спра да се изчервявам.

— Е, шампионе, не ми каза как се казваш — изведнъж заговори Хънтър.

Той дори не се задъхваше, докато се изкачвахме по хълма, минахме покрай няколко стари, овехтели дървени сгради с табели, на които пишеше ГРЪНЧАРСТВО, ВЕСТНИКАРСКИ ОФИС и ИЗКУСТВА И ЗАНАЯТИ. Бяха се сгушили сред големи дървета с гъсти корони, през които надничаше слънцето и тук-там разпръскваше светлина. Нито една от сградите не изглеждаше съвременна. Доколкото виждах, повечето от тях дори нямаха климатик. Известно ми е, че не съм на обиколка из лагера, но първата ми мисъл за това място беше, че притежава особена, грубовата красота.

Сигурна съм, че му казах името си по-рано, но след всичко, което се случи, нищо чудно да го е забравил.

— Сам — отвърнах аз, — Сам Монгомъри.

— Мисля, че предпочитам шампионе — отвърна той.

Погледнах го крадешком. Лицето на Хънтър беше запотено, но по някакъв сладък начин. Изобщо не бях сигурна какво да отговоря, затова казах:

— Съжалявам, че се налага да пропуснеш обяда.

— Голяма работа — усмихна се Хънтър и усетих как намества ръцете си под тялото ми. Докато го правеше, ръката му леко се плъзна по задника ми и аз инстинктивно подскочих лекичко. — Сигурен съм,

че Бийвър, готвачът, после ще ми направи хамбургер, ако свърши храната — добави Хънтър. — Най-важното сега е да те занесем в бунгалото ти цяла. Мога да се обзаложа, че все още никой не те е учил как да се пазиш от вълци.

— Има вълци? — изграчих. — В брошурата не се споменаваха нищо за вълци.

Хънтър започна да се смее.

— Шегувам се — каза той и леко ме погъделичка по ръката. — Трябваше да си видиш физиономията!

— Не е смешно — настоях аз. В продължение на седмици бях сънувала, че в лагера всички легла са заети и се налага да спя на сред гората, където ме напада глутница вълци.

— Не е смешно — повтори той с престорен тънък глас. — Извинявай. Просто си очарователна.

Очарователна? Как е възможно Хънтър да ме нарече очарователна? Малките пиленца са очарователни. Кученцата от породата голдън ретривър са очарователни. Петнайсетгодишните момичета като мен са сладки или умни, или всякакви други прилагателни, за които в момента не мога да се сетя, защото главата ми гори. Отново ме затрудни какво да отговоря.

— Хей — извика той, след като спря да се смее. — Погледни натам.

Посочи с глава към върха на хълма, където се виждаха няколко дървени постройки, които отгук изглеждаха с размерите на куклени къщички. Бяха бели, с червени веранди, плъзгаци се врати и червени капаци на прозорците.

— Това тук го наричаме Кенди Ленд^[2] — съобщи Хънтър — В горната част настаняваме опитните лагеруващи, т.е. кексчета, някои възпитатели и стажант възпитателите. Долната част, покрай която минахме преди малко, се нарича Гъмдроп Форест^[3]. Там спят всички карамелчета и бисквитки — той се усмихна самодоволно. — И аз спя там заедно с останалите старши възпитатели.

— Карамелчета, бисквитки и кексчета? — повторих аз.

Хънтър се усмихна широко.

— Лигаво, нали? Знаем. Всички те са лагеруващи. Карамелчетата са тези на осем и надолу, бисквитки са от девет до единайсет, а

кекчета са от дванайсет до четиринайсет. Имената на различните бунгала са единственото тъпо нещо в Уиспъринг Пайнс.

Опитах се да запомня категориите, но ми беше трудно, тъй като главата ми пулсираше.

— Ще свикнеш — Хънтър сякаш прочете мислите ми. — Най-важното нещо, което трябва да знаеш, е къде разпускаме. Това е салонът на възпитателите — той посочи отвъд бунгалата, към една дървена постройка в алпийски стил, покривът на която стигаше до земята и образуваше голям триъгълник. Сградата беше заобиколена от огромна веранда. — Сигурен съм, че ще ти хареса понякога да се мотаеш там, ако разбира се ние възпитателите те харесаме достатъчно.

— Започвам да се чувствам сякаш съм се приземила с парашут в чужда страна и не говоря местния език — признах си аз.

— Нека започнем с най-важните неща — Хънтър се насочи към стъпалата на едно бунгало, на което пишеше 8Б. — Нека ти покажа твоя дом, далеч от вкъщи. — Бялата веранда отпред беше чудесна, прозорците имаха червен кант като цвета на покрива, а трите сладки сини люлеещи се стола само чакаха да се заклатушкаш в тях. Мястото приличаше на къщичката за кукли, която имах като дете. Помня, че харчех всичките си пари от Коледа, за да я украсявам. Веднъж дори й направих чисто нов покрив с истински миниатюрни керемиди. Издържаха само месец преди братовчедка ми Кара да ги махне една по една, защото си помислила, че е домино.

Протегнах се, тъй като ръцете на Хънтър бяха заети и отворих плъзгащата се врата, която изскърца.

— Мег! — извика Хънтър. — Водя ти първия лагерник с травма.

— Какво? — чух вика на някакво момиче. То изскочи от другата стая, носеше избеляла тениска на колежа в Бостън и къси панталони. Беше хубава дори без никакъв грим, това позволяваше да се видят луничките ѝ, а русата ѝ коса беше небрежно вързана на конска опашка.

— Това е шампионът, исках да кажа Сам — поправи се Хънтър и се усмихна изкривено. — Удариха я с топка в лицето по време на играта, падна и си трясна главата. Алексис я изпрати да си почива.

Хънтър ме занесе до единичното легло в стаята и внимателно ме остави върху него. Огледах се. Стаята беше пълна с черни метални легла, покрити с раздърпани дюшеци. Стените бяха — изненада — дървени и бяха украсени като в обществена тоалетна. Навсякъде бяха

гравирани надписи като „Джес и Сара бяха тук! 2006!“ и „Кайл ще ме обича ВЕ4НО!“ или „Сю’08“. Усещаше се лека миризма от спрей против насекоми.

— Добре ли си? — разтревожено попита Мег. — Аз съм Мег Бауър, отговорник на бунгалото. Имаш ли нужда от лед? Или нещо за ядене? Списание? — тя се огледа. — Багажът ти най-вероятно е сред онази купчина там — тя посочи към струпаните в ъгъла куфари. Успях да различа своя огромен маслиненозелен сак най-отдолу.

— Благодаря — отвърнах. — Нямам нужда от нищо, просто ще полежа малко.

— Е, моята роля на рицар в бляскави доспехи приключи — заяви Хънтър и леко се поклони. — Предполагам, че ще се видим на вечеря, шампионе.

— Благодаря, Хънтър — отвърнах неловко аз.

Мег седна на ръба на леглото и изчака плъзгащата врата да се затвори след него.

— Имам чувството, че ще ти завиждат всички стажант възпитателки тук — каза тя с широка усмивка. — Мога да назова поне дузина момичета, които биха убили, само и само да останат насаме с Хънтър Томас.

Изчервих се. Нямам представа защо момчешката тема ме караше да се чувствам толкова неловко. Всъщност предполагам, че липсата на гаджета дава частичен отговор.

— Той е много мил — казах аз.

— Ще видим дали ще си на същото мнение към средата на лятото — иронично подхвърли тя. — Това е проблемът, когато си нов и не познаваш всички. Но съм сигурна, че ще наваксаш. И така, сега имаш ли някакви въпроси?

— Около един милион — засмях се аз. — Но предполагам, че Хитч ще разясни всичко на инструктажа.

— Най-важните неща ще ги научиш бързо — кимна Мег. — Лагерът е смесен, това сигурно го знаеш, имаме около 250 лагериращи, повечето от които остават през всичките седем седмици. Във всяко бунгало има от шест до осем лагериращи, един възпитател, един стажант възпитател или младши възпитател. До края на третия ден от престоя ти Хитч ще прикрепи всеки стажант към някой старши възпитател. Ще работиш с този човек цяло лято и ще се грижиш за

съответната група лагеруващи. Всеки ден ще имаш по две сесии с тях, от време на време ще изпълняваш и кухненски задължения, но през по-голямата част от престоя ще можеш да се възползваш от привилегиите на обикновените лагеруващи.

Мег продължи да разяснява особеностите на лагера — какво представлява столът (бараката за похапване), кои храни да избягвам (салатата от риба тон била ужасна) и най-интересните дейности, в които да взема участие (препоръча ми групата по туризъм, която предприемаше среднощни пътувания). Преди да се усетим, сестрата беше дошла и ми донесе поднос с храна (хамбургер с всички гарнитюри и плодова салата) и прегледа главата ми. („Просто неприятна подутина“, заключи тя и ми даде няколко капсули Тиленол). Преди да разбере какво става, плъзгащата врата вече зееше широко отворена и една група момичета препускаше към леглата в бунгалото.

— Вземам това! — чух викът на Грейс, когато прелетя покрай мен — Ем, запазих нашето легло!

Ашли и две други момичета изтичаха покрай мен. Едното беше момичето, което дръзна да предизвика Ашли на игра на народна топка, но не успях да позная другата: висока, слаба, с тъмен тен, голям бюст, малка талия, с идеално къдрави, дълги, светлокестеняви кичури — приличаше на модел. Трите спряха близо до леглото ми.

— Да не би вече да си заела единичното легло? — студено ме попита брюнетката бъдещ супер модел.

— Габи, аз ще се оправя — прекъсна я Ашли и се усмихна широко. — Обикновено аз вземам единичното. Не знам дали някой ти е казал, но баща ми е ръководителят на лагера и единичното обикновено е за мен.

— Престани, Ашли — намеси се другото момиче, докато ядосано развързваше розовата панделка на потника си. — Всяка година използваш това извинение. Ти си лагеруващ като всички нас. Това, че си дъщеря на Хитч не означава, че автоматично трябва да получаваш единственото единично легло всеки сезон.

— Сам беше тук първа — опита да се намеси любезно Мег, но начинът по който Ашли и момичето супер модел ме гледаха, сякаш имам огромна червена мишена на челото, ме накара да пожелаая да се преместя на секундата. Не ми беше приятно, че създавам напрежение.

— Всичко е наред — казах бързо — и без това предпочитам да съм на горно легло.

В момента, в който станах от леглото, трите се хвърлиха върху дюшека. Ашли беше най-отдолу и извика победоносно.

— Бях тук първа! Това си е мое.

Приятелката ѝ се хвърли на леглото до нея, като бюста ѝ омекоти падането.

— Избирам долното легло! И понеже тук сме с един по-малко, цялото ще остане само за мен.

Афроамериканката с къса кестенява коса, чието поведение ми допаднаше все повече, и повече беше отвратена.

— Браво, Габи. Не бих си избрала отново горно легло за тази година. Ти хъркаш — след това погледна към мен и се усмихна: — Предполагам, че сега ще съм твоя съседка по легло — протегна ръка, — аз съм Кортни, но можеш да ме наричаш Корт — заяви тя с усмивка, след което се наведе и ми прошепна: — Ако трябва да съм честна, не исках единичното. Просто обичам да гледам как Ашли се дразни.

Успях да сдържа смеха си.

— Късметлийка си, че си с нас, Сам — каза Корт като погледна през рамо към Ашли, — 8А е адски сплотена група. Техен възпитател е Сара. Тя хърка. Силно. Като някои от хората тук — Ашли и Габи я изгледаха свирепо.

— Момичета, ще ви оставя половин час да се пригответе и след това ще поговорим — намеси се Мег. — Аз съм в съседната стая, ако имате нужда от мен — след това погледна към мен: — В една стая съм със Сара, главният възпитател на 8А. Стаята ни се намира между двете бунгала. Аз кимнах. Другите момичета се гмурнаха сред багажа и бързо заизмъкнаха разни неща. След няколко минути Ашли и Габи се караха къде да сложат плаката си на Джонас Брадърс — над леглото на Ашли или над това на Габи. Ем трупаше книги, които приличаха на любовни романи върху един рафт над горното легло. Той вече изглеждаше така, все едно ще се срути всеки момент. Отдолу пък Грейс закачаше спортни плакати, изпълнени с надписи като СМЕЛОСТ и ВЯРВАЙ В ЧИСТАТА ВОЛЯ.

Корт постла светложълтия си юрган на леглото и добави чифт възглавнички в кралскосиньо. Целите бяха изрисувани с блестящи звездички. След това започна да украсява стената зад леглото ни с

всякакви реклами на готини момчета и напълни половината от облите кошове до леглото ни с издания на Ю Ес Уийкли и Козмо^[4].

Как стана така, че аз донесох само стария си нефритен юрган и вехтия си сив куфар? Всички останали украсяваха с милиони готини постери на лагери, на банди и на училищата си. Мислено си записах да се обадя на мама и да я помоля да изпрати няколко постера от Карл Плейс^[5], снимки на Орландо Блум и една торбичка тарталети от пекарна Магнолия, за да имам нещо сладко, с което да се пазаря. Тъй като не бях донесла никакви украси, единственото, което трябваше да свърша, беше да си оправя леглото.

— Всички познават ли вече Сам? — попита Ашли. — Ти не, нали Габи?

— Здравей — каза Габи без ентузиазъм и с ъгълчето на окото погледна към Ашли.

Габи беше точно толкова хубава, колкото и Ашли, но с красота типична по-скоро за момиче от Калифорния. Беше облечена с хавлиени шорти, отзад на които беше изписано *сладък* с искрящо розово, което отиваше на потничето ѝ. Изведнъж ми се прииска да имамме лагерни униформи, а не да носим червените си тениски на възпитатели само при по-специални случаи.

— Е, Сам, освен че си момичето на телефоните Дайъл&Даш, не знаем нищо друго за теб — Ашли ме гледаше, излегната върху пухкавия си юрган. — На кой лагер беше миналата година?

— Тревога — прошепна Корт: — Пази се.

— Досега не съм била на лагер — казах с неудобство.

— Никога? — Ашли се ококори.

Поклатих глава, защото знаех, че всички са се втренчили в мен.

— Как тогава те избрах за стажант възпитател? — попита Грейс, която звучеше повече от леко засегната.

— Кандидатствах, после Хитч ми се обади и ме интервюира доста дълго — обясних аз. — Трябваше да му изпратя всички препоръки от учители и хора, чиито деца съм гледала.

— Значи си била избрана, въпреки че никога не си се подготвяла за СВ? — Грейс беше объркана. — Мислех, че Хитч си има ясна система, по която да избира стажантите. Когато си подавах документите, написах есе от хиляда думи какви качества притежавам.

Есе? Какво есе?

— Това е защото си луда на тема постижения, Грейс — завъртя очи Корт. — Хитч дори не е *искал* есе.

— Лагеруващите ще те изядат с парцалите — изсумтя Габи. — Надушват, че някой не знае какво да прави от километри.

— Какво като Сам никога преди не е била на лагер? — Ем прозвуча така, сякаш ме защитава и аз ѝ се усмигнах с благодарност. — Може да се окаже по-добра в стажантството от всички нас, защото лагерът е нещо ново за нея — тя се обърна към мен и се усмигна. — Аз идвам тук само от пет лета. Преди това ходех в Белкрест, но там постоянно се делеяха на групи. В Пайнс са много по-приятелски настроени. Ще ти хареса.

— Добре, глупи, разбрахме те, искаш да е част от групата на смотанияците — каза Габи отегчено.

Някой почука по вратата на бунгалото. Влязоха група момичета и се втурнаха към Ашли, бяха се разприказвали за дрехи, за това кой къде ще спи и за някакво парти, за което всички знаеха. Бяха една от друга по-хубави.

— Мислиш ли пак да организираш купон с преспиване в ранчото и това лято? — попита едно момиче с потник без презрамки.

— Със сигурност — заяви Ашли, — разбира се могат да дойдат само дванайсет момичета, но ще обмисля всички кандидатури.

Погледнах недоумяващо към Корт и тя ми прошепна:

— Ашли организира въпросното „преспиване само с покани“ в ранчото на баща си по случай рождения си ден всяко лято. Момичетата се избиват да бъдат поканени, защото това означава, че са в списъка на одобрените от Ашли — завъртя очи тя. — Щастливки, нали.

Едно момиче, което приличаше на Барби ме гледаше втрещено от известно време.

— Хей, ти си стажантката, която участва в онази реклама на телефоните Дайъл&Даш, нали? — приближи се тя до мен, а останалите я последваха. — Момчето, което играеше гаджето ти в рекламата беше толкова секси и...

— Момичета — прекъсна ги Ашли, — не искам да съм груба, но трябва да приключим с разопаковането. Ще се видим на вечеря, нали?

След като всички излязоха, чух ахването на Корт:

— Забравих! Бързо, всички скрийте телефоните си — тя припряно започна да измъква дрехите от чантата си, за да си намери

телефона.

— Мег ще го открие — каза Ем. — Тя открива всичко. Веднъж дори намери тайните ми запаси от шоколад, които бях скрила под една изрязана дъска в пода. Беше ми забранено да ходя в стола за цяла седмица. Беше толкова ядосана. Каза, че заради мен можело да плъзнат термити в бунгалото.

— Защо не позволяват телефони? — попитах. Трябваше да намеря добро скривалище за камерата си. Можех да мина и без телефон, но без камерата — никога.

— Без мобилни. Разваля идеята на лагера — каза Грейс без капка ирония. — Нямаше да е забавно, ако всички постоянно обикалят и говорят по телефона.

— Каква си пуританка, Грейс — изсмя се Корт. — Сам, съжалявам, че ще ти го съобщя, но телефонът ти е история. Но не се тревожи, ще използваш моя.

— Мег няма ли да го вземе? — зачудих се аз.

— Тя взема това, което мисли, че е мое — Корт показва един Вояджър^[6]. — Ще ѝ дам стария си телефон, който още работи, а новият ще нося със себе си през цялото време.

— Супер — възкликна Ем с възхищение. — Ще ми се и аз да се бях сетила.

— Ще ти дам да звъннеш тук-там, ако ми даваш от сладките, които майка ти изпраща — спазари се Корт.

— Дадено — отвърна Ем.

— И аз смятам да направя същото — заяви Габи и показва на всички две еднакви розови калъфчета за телефон. — Не мога да издържа и ден, без да говоря с Джоши. Споменах ли ви за гаджето си, което е почти първокурсник в колежа?

— Само три пъти — Ашли прозвуча раздражено, — докато се предполагаше, че трябва да говорим за идеите ми за лятото. И за темата на тазгодишното гостуване с преспиване.

— Няма за какво да се притесняваш това лято — осведоми я Габи. — Аз съм тази, която е изправена пред голяма дилема. Да остана с Джоши или да тръгна с Гавин. Толкова е сладък — тя въздъхна и притисна розовата възглавничка до гърдите си. — Много ми липсваше лагерът, но докато ме нямаше се случиха толкова неща. Родителите ми ме заведоха на гръцките острови за Коледа и тенът ми стана убиец.

Едновременно излизах с Томи Уотърс и Блейк Едмъндс, а после заряхах и двамата, когато Джоши ме покани на бала.

— И това какво общо има с мен? — Ашли изглеждаше отегчена. — Говорим за това как аз ще си намеря приятел. Досега не е имало лято, без да си имам гадже.

— Това лято може и да стане — каза Ем като надничаше над книгата си. Държеше едно от онези палави романтични романчета, с напомнимо момче на корицата, чийто гръден кош е намазан с олио и е облечен само с туземска препаска. — Ходила си с почти всяко момче тук. Вече почти никой не е останал — Ашли я изгледа кръвнишки и Ем порозовя. — Без да се обиждаш, разбира се.

— Остават възпитателите — напомни ѝ Ашли. — Технически погледнато и аз съм една от тях, така че не виждам проблем.

— Я стига. Ти си стажант, а правилата са си правила — поправи я Кортни, — може и да сме почти на шестнайсет...

— Аз съм на шестнайсет — заяви Габи. — Поне ще бъда след две седмици.

— Е, останалите сме почти на шестнайсет и това ще рече, че сме само на една крачка от самите лагеруващи — поправи я Корт. — Не че и аз не съм се заглеждала по възпитатели.

Габи запротестира:

— На кой му пука за това! Важното е, че сме пак тук. Броях дните до лагера в продължение на месеци. СБВСВ! — каза тя и пое въздух дълбоко.

— Слава Богу, че Вече Съм Вкъщи — обясни Корт. — Габи обича да прави абривиатури от всичко. Или поне така си мисли. Понякога абривиатурите ѝ са по-дълги от самите думи.

Ашли седеше върху яркосин юрган и цял куп малки възглавнички. Зад нея беше залепен черно-бял плакат на момче и момиче, които се целуват под дъжда, а около тях бяха разположени нейни снимки с приятелки и снимки на различни момчета. Имаше дори една снимка с Хънтър и Коул. Коул изглеждаше много сладък в това нейви поло^[7], а къдравата му коса беше развяна от вятъра.

— Момичета, ще прекараме едно страхотно лято — заяви уверено Ашли, — ако правите каквото кажа, разбира се.

Габи се изсмя някак несигурно. Корт отново завъртя очи. Грейс и Ем просто поклатиха глави.

Ашли забеляза, че я зяпам и леко се усмихна. Имах чувството, че това се отнася за мен. Сякаш искаше да добави: „И Сам, не го забравяй.“

- [1] От slip (англ.ез.). — Подхлъзвам се. — Б.р. ↑
- [2] Candy Land — Страната на лакомствата. ↑
- [3] Gumdrop Forest — Гората на гумените бонбони. ↑
- [4] Сп. Космополитън — Cosmopolitan. — Б.р. ↑
- [5] Местност в Лонг Айленд, Ню Йорк. — Б.р. ↑
- [6] Марка телефонни апарати. — Б.р. ↑
- [7] Марка тъмносини мъжки тениски. — Б.р. ↑

3

ОПОЗНАВАНЕ

След четири часа, осем листовки и лекция на тема „отровният дъб“, Хитч реши, че вторият ден от ориентацията на новите стажанти трябва да премине в това, което наричаше „сближаване“. Според Грейс това бе кодово име за „сватосване“. Момчетата отиваха да плуват, а момичетата на поход. Всички стажанти от бунгала 7В, 8А и 8В, както и самите възпитатели, щяха да ходят. Аз лично бих предпочела плаването с лодка, тъй като навън беше 35 градуса, а още нямаше 13:00 ч.

Все още бяхме на първата отсечка, а аз вече изоставах. Момичетата от 7В и някои възпитатели се изстреляха напред, а за мен останаха само прах и отпечатъци от обувки по отрупаната с борови иглички пътека. Различавах силуетите на Грейс и Мег, които бяха начело на групата, заедно с по-голямата сестра на Ашли — Алексис. Напред бяха Ашли и Габи, а стажантките от 8А ги следваха по петите. Едва се сдържах да не се разсмея, докато гледах момичетата от 8А, които се задъхваха и потяха, само и само да не изостанат от Ашли. Опитвах се да уловя всяка дума (произнесена на висок глас), която се отнасяше за клипа на Пайнс. Корт, Ем и аз някак си се оказахме последни. Не бях сигурна дали са също толкова бавни, или просто се чувстваха длъжни да не оставят новото момиче само.

— Ако искате, продължавайте — подканих ги аз, след като спрях за пореден път, да си пийна малко вода от шишето. — Мога да се справя и сама.

Корт ме погледна сякаш бях полудяла:

— Не се прави на мъченица. Не се бавя заради теб; аз съм си бавна по принцип.

Ем се закиска:

— Аз също! — призна тя. — Това ми е най-бързата скорост, затова изобщо не ме забавяш. Радвам се, че ще си имам компания.

Обикновено сме само двете с Корт, а тя иска да говорим само за момчета.

Корт удари Ем по рамото (беше ѝ нещо като навик). Каза ми, че единственият спорт, който харесва, е кикбоксът.

— Мислех си, че ме съжелявате, задето се влача като охлюв — въздъхнах аз. — Никой не ме иска в отбора си що се отнася до груповите спортове.

— И мен — извикаха Ем и Корт в един глас.

Аз се усмихнах. Почувствах, че тричките ще се разбираме идеално. Погледнах напред. Някой слизаше надолу по пътеката пред нас. Беше Грейс — потна чак до върха на конската си опашка, но не изглеждаше задъхана. Погледна ме и се усмихна:

— Още един не спортен тип, а? — каза тя. — Това е добре. Тъкмо тези двете ще си имат компания. Миналата година, на един от походите, бяха изостанали на половин час от групата. Един от възпитателите трябваше да се върне, за да провери дали са добре.

— Любувахме се на гледката — подхвърли Ем и вдиша от инхалатора си. — Нещо, което ти Грейс никога не правиш, защото вървиш твърде бързо.

Тук наистина имаше какво да се види. Въздухът ухаеше прекрасно, като на току-що изпрани дрехи, освен това чувах чуруликането на птичките и пукането на мъртвите листа под краката ми — нещо, което никога нямаше да мога да чуя вкъщи с целия този трафик и градски шум. От тази част на хълма се виждаше всичко, беше като някакъв макет, осеян с десетки дървета и малки бунгала. Все още не можех да осъзная колко голям всъщност е лагерът Пайнс. Бях чула някой да казва, че се простира на около две мили. Това означаваше, че е по-голям от родния ми град.

Грейс погледна към Ем:

— Може би днес ще поспра и ще помириша цветята, така да се каже. Стигнах до края на трасето и след това се обадох на София, че ще се върна при вас. Нямаше да издържа още веднъж да изслушам историята за най-новия клип на Ашли за лагера.

— Напълно те разбирам — подкрепи я Корт. — Ако се наложи пак да чуя историята как косата и гримът ѝ за снимките били направени от професионалист, ще закрепя.

— Ашли вече два пъти ми предложи да ме гримира — изсумтя Ем. — Трябваше учтиво да ѝ обяснявам, че нося само гланц за устни и нямам нужда от грим. Изглеждаше ядосана. Предполагам това значи, че със сигурност вече съм въвн от списъка за партито.

— И миналата година не беше, защо сега да е по-различно? — подхвърли Корт остроумно, но Ем не се засмя. — Извинявай, Ем. Не знаех, че това още те притеснява.

— Не ме притеснява — бързо възрази Ем. — Ами, предполагам, че е защото първоначално бях в списъка, а след това отпаднах от него.

Корт я потупа по рамото:

— Погледни го от гледната точка на човек, който изобщо не е бил включван в списъка — ти си в по-добра позиция.

— Как стана, че изпадна в немилост? — попитах и спрях да почеша левия си глезен. Забравих да се напръскам със спрей против насекоми и започвах да осъзнавам последиците от тази грешка. — Нещо свързано с лагера?

— Миналото лято изпаднах от списъка точно преди партито, защото отказах да ѝ заема бикините си на точки — обясни Ем. — Бяха чисто нови! Мама тъкмо ми ги беше изпратила и не исках да ми ги взимат — Ем изглеждаше някак умърлушена. — След това Ашли почти не говореше с мен и Грейс, която незаслужено пострада заради моето „предателство“. Две подмазвачки, които също са стажантки в 8А, Сиера и Дилейни, отидоха вместо нас. Сега Ашли почти не разговаря с нас.

— Не се тревожи за това, Ем — усмихна се Грейс. — Сто пъти ти казах, че вината не е твоя. По-добре сме си така.

— Грейс е права. За какво ти е Ашли? — включи се Корт. — Имаш мен. И Сам изглежда доста нормална, което означава, че със сигурност е въвн от списъка на Ашли.

Смушка ме с лакът:

— Няма начин да иска да се състезава с момичето от Дайъл&Даш.

— А каква е твоята причина да не я харесваш? — попитах.

— Преди две лета я хванах да целува гаджето ми, Пол Брок — обясни Корт без капчица съжаление. — Оттогава воюваме помежду си. Е, поне аз се преструвам, че е така — ухили се Корт. — Истината е, че вече бях почнала да се чудя как да разкарам Пол, когато Ашли му

хвърли око. Но тя толкова се притесни като ги заварих заедно, че оттогава го използвам в своя полза. Отплащам ѝ се за мъченията, които изтърпях през първата си година тук. Първоначално се преструваше на адски мила с мен, а след това ме унизи наистина жестоко. Това е нейният МД^[1].

— Здравейте, момичета! — извика София, една от старши възпитателките, която беше много жизнерадостна. Тя изтича по пътеката към нас и ние веднага млъкнахме. — Знам, че Грейс се върна за вас, но исках да се убедя, че всичко е наред. Разтревожихме се, че може да сте се загубили.

— Добре сме — заявихме и трите в един глас.

— Не искам никоя от вас да се напряга твърде много — добави София, — но все пак се надявам скоро да стигнете до финала. Предполага се, че този поход е нещо повече от опознаване на другарчето. Опитваме се да преценим, кой при кого да сложим, а това няма как да стане при положение, че някои от стажантките липсват.

— Права си, София — заяви решително Грейс и се обърна към нас: — Хайде, момичета, да се раздвижим! — звучеше като мажоретка. Имах чувството, че ако се чуеше как звучи, щеше да се подразни. Грейс не беше от момичетата, които просто подскачат отстрани. Тя беше важната фигура на игралното поле.

Ем си пое дълбоко въздух и се опита да се затича по-бързо, но все още беше твърде бавна.

— Така е добре — окуражаваше я София. — И ти, Кортни! И Саманта. Нека да вкараме тези крака в боен режим! Сезона на банските е, момичета! — София се обърна и се загуби напред. Все още чувахме гласа ѝ, но той се отдалечаваше все повече и повече. Когато изчезна навътре в гората, спрях и подпрях ръце на коленете си. Чувствах, че дробовете ми вече горят.

— Добре, вече сме в безопасност — засмя се Грейс.

— Мразя я — промърмори Корт, което беше останала без дъх. — Какво общо има бягането с това да си стажант?

— Обичам да тичам — включи се Грейс, — но мразя, когато хората те карат да се чувстваш зле, че не можеш да бягаш по-бързо. Не всеки е роден атлет.

— Мразя да бягам — признах аз.

— И аз — измрънка Ем, — предпочитам плуване.

— Обичам да плувам — усмихна се Грейс.

— И аз — добавих, — обаче досега не съм плувала в езеро. Винаги съм искала да се включа в някой отбор по плуване, но училището ми е толкова малко, че дори нямаме басейн. Понякога отскачах до близкия аква център, но това пречеше на репетициите ми с хора, а приятелката ми Мал искаше да ходим заедно. Нямах време и за двете.

— Но ти харесваш плуването повече — отбеляза Грейс. — Трябвало е да избереш това, което ти харесва, а не онова, което някой друг прави.

Щях да кажа, че Грейс звучи като майка ми, но Корт ме изпревари:

— Благодаря, мамо! — потупа тя Грейс по гърба. — Планирам да прекарам доста дълго време в езерото това лято, ще се преструвам, че имам нужда от помощ с плуването по гръб. Хвърлила съм око на Донован Мълкей, възпитателят на групата до езерото. Той е от Австралия.

— Интернационална свалка — изкоментира Ем замечтано. — В новата книга, която чета, казва се „Любов отвъд бреговете“, Аманда е американско момиче от село, което е влюбено във френски граф, който не може да отвърне на чувствата ѝ, тъй като е сгоден за друга. Точно като при вас с Донован, само че вие сте възпитател и стажантка! Знаете, че е невъзможно, но чувствате огъня на страстта.

— Като заговорихме за огън, само аз ли съм готова да припадна от жегата? — попитах. — Или вие сте свикнали с това време?

— Абсолютно не. Все още го мразя — отвърна Ем.

— И аз — добави Грейс.

— Аз съм от Финикс и затова го понасям сравнително нормално — включи се и Корт. — На запад няма много лагери, защото никой не би искал да играе волейбол на 43 °С — кимнах с разбиране. — Родителите ми ме пращат тук за трета година с надеждата, че ще стана по-отговорна или поне ще спра да мисля само за момчета — тя завъртя очи. — Няма как да се случи. Поне тази година не съм точно лагериращ. Ще бъде готино да се разпореждам насам-натам с по-малките деца.

— Откъде си? — попита Ем.

— От Карл Плейс — отвърнах, докато се радвах на вятъра в лицето си, тъй като минавахме по една от стръмните части на хълма, покрай няколко големи скали. — Това е малък град в Лонг Айленд, на около петнайсет минути от Джоунс Бийч и на около четиридесет минути от Манхатън.

— Имаш ли си гадже? — нетърпеливо попита Корт.

— Никога не съм имала гадже в пълния смисъл на думата — признах аз, въпреки че се страхувах от реакцията им. Но когато ги погледнах, не видях съжаление или нещо подобно, само разбуден интерес. — Последният ми приятел беше в седми клас, казваше се Боби Шеновски. Предполагам, че се брой за гадже, ако държането на ръце по пътя от класната стая до шкафчето е признак на ходене. Момчетата в училище харесваха повече най-добрата ми приятелка Мал, което е логично, тъй като тя се разбира много добре с тях.

— Какво ще рече, че се разбира добре с тях? — поиска да знае Корт. — Ако едно момче те харесва, то те харесва.

Засмях се:

— Сигурно си права. Ако трябва да съм честна, никога не съм имала нужда от гадже. Аз и Мал правехме всичко заедно. Имахме си групичка приятели, с които всеки уикенд ходехме на кино или на гости с преспиване, или да хапнем някъде. Бях толкова заета, че си мислех, че няма да имам време и за приятел — заобиколих някакво увивно растение, за да помириша няколко диви цветя. — След което една по една всичките ми приятелки си намериха гаджета, докато накрая останахме аз и Мал. След това обаче Мал срещна Марк. Само за няколко седмици всичко се промени. — „А сега..., колкото и да са досадни Маломарк, когато виждам колко са щастливи заедно, тайно се надявам аз самата да си намеря приятел.“ (Това не го казах на глас).

— Гадост — погнуса се Корт. — Мразя момичета, които зарязват приятелките си щом си хванат гадже. Никога не съм го правила.

— Не може да се каже, че ме заряза — настоях аз. Корт скръсти ръце. — Искам да кажа, че... добре де, вече не излизаме чак толкова често, но това е защото са заедно от съвсем скоро, нещо такова...

— Мисля, че с теб доста си приличаме, Сам — тихо промълви Грейс, като клекна, за да завърже връзките на износените си кецове. — Винаги съм била твърде заета с около деветте милиона извънкласни дейности, с които се занимавам, за да ходя по срещи. Но понякога,

знам ли — изглеждаше замислена, — може би нямаше да е лошо да разполагам с повече свободно време, за да си имам и приятел?

— Липсва ли ти времето с Мал? — попита Ем.

— Странно ми е, че вече не съм първият човек, на който се обажда — признах аз. — Или тази, с която винаги излиза в петък вечер. Откакто станахме най-добри приятелки в пети клас, правехме всичко заедно. Като казвам всичко, имам предвид точно това. Ако Мал искаше да се пробва с киклайн^[2], аз също се научавах да ритам на високо. Ако Мал изоставаше по испански, аз ходех заедно с нея на допълнителни часове. Просто така работеше приятелството ни. Е, поне досега беше така. Сега първо звъни на Марк. А ако е зает, звъни на мен — не очаквах, че ще кажа толкова неща, но се почувствах добре, като ги споделих.

— Звучи ми сякаш си била нещо като неин лакей — „деликатно“ подхвърли Корт. — Ако Мал каже да скочиш, ти питаш: „колко високо?“ Отказала си се от плуване, започнала си киклайн, чакаш да ти звънне в петък вечер. Изглежда тя е давала тон на приятелството ви?

— Не беше така — възразих. — Просто ви изглежда така, защото ви давам такива примери — приятелството ни не беше такава.

— Все още ли сте близки? — попита Ем и спря за секунда, за да си пийне малко вода. Останалите последвахме примера ѝ. Тук горе беше толкова горещо, струваше ми се, че ще избухна в пламъци. Къде в края на краищата свършва това трасе?

Кимнах:

— Мал не беше доволна, че реших това лято да се пробвам като СВ. Никога не правим, по-точно никога не бяхме правили нищо поотделно и това решение беше необичайно за мен.

— Добро решение — кимна Корт. — Тя заслужава да знае какво е чувството да те изоставят.

— Аз не се опитвам да ѝ го върна — настоях. — Обещах да ѝ... пиша... през цялото време. Все още сме много близки.

Корт беше настроена скептично:

— Ето какво се случва, когато момичетата си хванат гаджета. Просто изчезват. Най-добрата ми приятелка Саша се срещаше с едно момче през последните шест месеца и ми е писнало от изтъкването на тяхната връзка. Имала съм няколко гаджета, но по принцип обичам да

си оставям вратички. Имам си правило — „скъсай с всякакви гаджета преди лялото, за да си свободна на лагера“.

Ем се закиска:

— Толкова си лоша, Корт!

Кортни се направи на обидена:

— Каква полза има от лято, прекарано далеч от вкъщи, ако през цялото време си обвързан с някой на хиляди мили отгук?

— Надявам се, че когато срещна момче, което да харесвам наистина много, няма да го зарежа заради някакво си разстояние — заяви Грейс, като се опитваше да изгони пчелата, която се беше присъединила към групичката ни.

— И аз мисля така — съгласи се Ем и бързо се отдръпна, за да избегне евентуален удар от Грейс, която размахваше ръце насам-натам.

— Ем, преди да започнеш да излизаш с някое момче, трябва да *говориш* с него — закачи я Корт.

Ем ме погледна притеснено:

— Не знам какво ми става, но в момента, в който се окажа до някое момче, просто не знам какво да кажа.

Сетих се за Хънтър:

— И с мен е така. Притеснявам се ужасно много и изгубвам и ума, и дума. Сякаш забравям как да говоря на английски.

— Не забелязах с Хънтър да имате проблеми с общуването вчера — сухо отбеляза Корт.

— Беше толкова романтично! — изчурулика Ем. — Да ти предложи да те носи чак до бунгалото.

Леко се изчервих:

— Алексис го помоли да ме занесе.

— Но той предложи — включи се Грейс, — чух го.

— Не беше нищо особено — бях забила поглед в боровите иглички по земята. Когато погледнах нагоре, останалите възпитатели и стажанти бяха насядали по скалите наоколо и ни чакаха. Най-накрая стигнахме!

— Ето ви и вас! — възкликна Ашли раздразнена. — Толкова се притеснихме. Помислихме, че сте се изгубили, но явно просто сте били бавни.

Габи и няколко други нейни приятелки се подсмихнаха.

— Престанете, момичета! — извика им Алексис. — Не е важно да си пръв. По-важно е да си издръжлив. Както знаете, лагеруващите пращят от енергия, а стажантите трябва да са до тях, а не да ги надбягват.

Искаше ми се да кажа: „Пада ти се, Ашли“, когато видях как самодоволното ѝ лице леко порозовя. Сигурна бях, че не е от жегата. Никъде в брошурата не се казваше, че трябва да съм и бърза. Изискванията бяха да обичам спортните занимания и това е така, но дали съм добра в тях е съвсем друг въпрос. С Ашли засякохме погледите си, но тя се обърна.

— Пригответе ми забавно изпитание по пътя надолу — продължи Алексис. — Ще прикрепим всеки стажант към възпитател и стажантите ще трябва сами да ни водите надолу по трасето.

— Но пътеките са няколко — запротестира Корт, — а аз не обърнах голямо внимание на маршрута...

— Стига да сте внимавали за отличителните белези по пътя, както Хитч обясни тази сутрин на срещата, няма да имате никакви проблеми — меко обясни София. — Колкото по-бързо се върнете, толкова по-бързо ще отидете да поплувате или да си вземете нещо студено от стола. Днес заведението черпи. Хайде сега, всички си намерете партньор.

Стоях като вкаменена и гледах как останалите момичета отиват при своите възпитатели. Единственият човек, който познавах малко повече, беше Мег, но тя вече стоеше до Грейс.

— Здравсти! — лъчезарно се усмихна Алексис. — Искаш ли да си ми партньор?

Тъкмо щях да кажа „Да!“, когато чух гласа на Ашли:

— Алексис?

Двете се обърнахме и аз срещнах отровния поглед на Ашли.

— Мислех, че... нали знаеш, татко каза, че... ние ще...

— Знам, Аш — отвърна Алексис, — но този път ще си със София. Аз ще остана със Сам.

Усещах как и трите се надяваме някой да каже нещо.

— Ще се сменя с Ашли — предложих. Забелязах, че Корт ме изглежда сякаш съм полудяла. — Наистина няма проблем.

Ашли стисна устни, но веднага след това възвърна слънчевата си усмивка:

— Всичко е наред! — заяви тя. — Харесвам Софи! Нали така, Софи? — изтича до нея и я хвана под ръка.

Двама по двама, всички поеха надолу по трасето, като оставяха достатъчно разстояние помежду си, за да не може някоя група да следва тази отпред. Алексис избра да сме последни.

— След теб — подкани ме тя, когато дойде нашият ред.

Първата част от пътя беше лесна. Спомних си, че минахме покрай един храст с боровинки, преди да настигнем групата, а след това и покрай дърво, което ми беше заприличало на чихуахуа. Алексис се забавляваше с разсъжденията ми за всеки завой, но като изключим това, не можех да измисля нищо друго, за което да говорим. Чувствах се нервна, докато съм с нея. Сигурна бях, че ако поне малко приличаше на сестра си, Ашли, нямаше да се разбираме. Освен това поради някаква причина продължавах да чувам лукавия глас на Габи и хиленето на Ашли в главата си: „Никога преди не си била на лагер? Лагеруващите ще те изядат с парцалите.“

Алексис първа прекъсна темата за похода:

— Сам, надявам се не си си помислила, че се заяждам с теб задето беше последна — започна тя, като междуременно ме водеше по стръмната пътека без усилие. Аз вече се задъхвах. — Както казах и по-рано, не е нужно човек да е бърз, за да върши тази работа. Достатъчно е просто да я свърши.

— Разбирам — отвърнах, изненадана от милото ѝ отношение. — Със сигурност мога да я върша. Просто ще съм малко по-бавна от останалите. Скоростта не е сред силните ми страни. Затова винаги изоставам.

— Мога да те уверя, че скоростта не е изискване за тази работа — добави Алексис с усмивка. — Имаш достатъчно други качества. Баща ми беше наистина впечатлен от интервюто по телефона.

— Наистина ли? — попитах изненадано. Искан да кажа, че ми беше ясно, че явно му допадам щом ми даде работата, но Хитч винаги звучи толкова грубо, че човек не може да бъде напълно сигурен.

— Абсолютно! — потвърди Алексис. — Ако не беше така, нямаше да те наеме. Доста е придирчив, когато взема на работа възпитатели без предишен опит в лагери, а в намирането на стажанти за свободните места е два пъти по-придирчив. Една от лагеруващите това лято щеше да стане стажантка, но се отказа в последната секунда

и татко се беше притеснил, че ще трябва да ѝ търси заместник. Но каза, че препоръките от работата ти като бавачка са първокласни, а и харесва твоя темперамент.

Темперамент, а? Супер.

— Много се вълнувам, че съм тук — признах аз. — Харесва ми идеята, че ще бъда самостоятелна и ще имам толкова много отговорности. Обикновено мама постоянно кръжи над мен.

Алексис се засмя:

— Познавам това чувство. Баща ми сам се грижи за нас от няколко години и самият той се държи много покровителствено. Когато се преместих в общежитието си през първата година в колежа, изведнъж почувствах, че мога да дишам самостоятелно. Майка ми почина преди няколко години — добави тя тихо.

— Съжалявам да го чуя — отвърнах аз, а Алексис сви рамене. — Родителите ми са разведени, а аз съм единствено дете и живея сама с мама. Често ѝ се налага да пътува по работа, а да намира някой да стои с мен невинаги е лесно. Майка ми работи в рекламата. Един от новите ѝ проекти е за някакъв освежител за уста, който се предполага, че може да поддържа дъха на човек свеж (с аромат на мента) за около седмица, само с една глътка.

— Би било доста полезно — засмя се Алексис.

— Много се радвам, че Хитч се съгласи да ме вземе — продължих аз. — Мама трябва да прекара по-голямата част от лятото в Бразилия, Лондон, Хавай и Мексико и разбира се няма как да отида с нея — обясних аз. — А не ми се искаше да оставам с татко. Той има магазин за сувенири в Сейнт Томас, който управлява с новата си съпруга, а точно по време на туристическия сезон само ще се пречкам. Другият вариант беше да ме заточат с баба във вилата ѝ в Бока Ратон^[3], Флорида, но това ми се стори твърде досадно. Освен това, не съм много добра в игрите на зарове.

Алексис отново се засмя.

След това разговорът ни започна да „набъбва“ все повече и повече, като разклатена кутийка със сода. Алексис ми разказа за смахнатия учител по английски, който ѝ преподавал през първата година в колежа. Освен това и двете обичахме да пишем. После пък аз ѝ разказах за откачения ми учител, който ме подлудяваше с опитите да превърне историческите събития, които обсъждахме в театрално

представление в час. След това сравнихме любимите си предавания от графата „забранени удоволствия“. Любимото шоу на Алексис беше „Най-смешните домашни видеоклипове на Америка“. А моите — всички по Е!^[4]. И преди да се усетя, бяхме стигнали до последното разклонение на маршрута.

— Сега накъде, Сам? — попита Алексис.

Добър въпрос. По кой път трябваше да тръгнем? Добре, нека помисля. Корт се спъна в един камък, който беше точно по средата на пътя, тогава за пръв път осъзнах, че сме останали последни. Там, където беше камъкът, беше и пътеката, която ни трябваше, за да слезем долу. Отидох до едно от разклоненията и се огледах. Беше поутъпкано и покрито с листа, но никъде не виждах въпросния камък. След това погледнах и към другата тревиста част. Навсякъде имаше камъни.

— Корт се спъна точно тук и си обели лака на палеца на крака, затова знам, че е насам — заявих аз.

Алексис се усмихна широко.

— Права си — отвърна тя и ме потупа по ръката. — Мисля, че започваш да свикваш с нещата тук, Сам.

— И аз мисля така — съгласих се с нескрита гордост в гласа. Със или без опит в лагеруването, имах чувството, че ще се справя.

---

[1] Лат. Modus Operandi — метод на действие. — Б.р. ↑

[2] Спорт наподобяващ този на мажоретките, но свързан с повече акробатика и високо вдигнат крак. — Б.р. ↑

[3] Град в местността Палм Бийч, Флорида. — Б.р. ↑

[4] Entertainment TV — младежка телевизия за забавни програми. — Б.р. ↑

4

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕТО

На третата сутрин се събудих обляна в студена пот. Не бях сигурна дали беше сън или халюцинирах, но мога да се закълна, че чух как на стотици мили оттук Мал пита майка си дали вече не съм изпратила видеосъобщението си. Каквото въобще не бях записвала. Всъщност до този момент не съм направила нито едно клипче.

Нямах представа, че дори през първите дни ще съм толкова заета! С всички тези опознавания между стажанти и възпитатели, и груповите лекции за всичко, което можете да се сетите, от това какво се прави при отравяне с дъб до справяне с лагеруващ, на който му е мъчно за вкъщи, почти нямах свободна минутка за себе си. Бях убедена, че ако не успея да направя запис за Мал, преди да пристигнат децата, кой знае кога щеше да ми се удаде възможност. Затова реших да стана рано, въпреки че Хитч ни беше отпуснал предсезонен бонус — спане до 8.30, и се отправих към езерото, за да се усамотя.

Не ми отне много време да закрепя камерата на една голяма скала. Сложих батерии на дистанционното и я нагласих така, че да хваща езерото като фон. Слънцето тъкмо започваше да се показва над планините и хвърляше златни отблясъци във водата. Дори Мал щеше да признае, че тук е невероятно красиво. Беше тихо и някак потайно, чуваха се само песните на птичките и някаква сова в далечината. Погледнах часовника си. Беше още 7.30. Реших, че имам достатъчно време да направя едно клипче за Мал и поне две за другите ми приятели. Така нямаше да се налага да се притеснявам за това поне до следващата седмица. Сега, когато вече съм в лагера и видях какво се очаква от мен, осъзнах, че съм се надценила като обещах да изпращам съобщения на толкова хора.

Седнах на пясъка и внимателно се вгледах в изображението си на екрана. Всъщност камерата не ме правеше дебела, което си е голям плюс, а и носех любимия си потник — зеленият с V-образното деколте, бежовите си панталонки и джапанки. (Реших, че не е нужно да си

обувам кецове, поне докато не пристигнат лагеруващите утре). Косата ми се беше понакъдрила, тъй като разплетох плитките, които Корт ми сплете снощи. Като цяло мога да заявя, че изглеждах доста добре. Натиснах копчето за запис със задоволство.

— Здравсти, Мал, аз съм! — започнах, опитвайки се да звуча развълнувано, въпреки че още бях сънена. — Днес е третият ден от пристигането ми, денят, преди да дойдат лагеруващите и вече се забавлявам доста. Момичетата в бунгалото изглеждат много приятни, е поне повечето, а самото място е върховно, както сама виждаш — отидох по-близо до езерото зад мен. — Единственият недостатък е, че още не мога да се ориентирам в лагерните работи — признах аз. — Трябва някой да напише подробен наръчник за новаци, които отиват на лагер. Лекциите на Хитч са полезни, но не са достатъчни, за да се обхване цялата картина. Откъде например да знам, че хората си украсяват бунгалата все едно са в общежитие? В брошурата не се споменава за постер на Ченинг Тейтъм^[1] или за коледни светлилки около леглото ми. Тук сме само за седем седмици. Сметнах, че всичко от което се нужда са дрехи, четка за зъби и достатъчно дезодорант Secret^[2]. Да не говорим, че си разопаковах багажа за десет минути, буквално натъпках всичките си вещи в шкафа, докато останалите украсяваха в продължение на цял час.

Шумолене. Хруп.

Спрях камерата и се обърнах моментално. Сигурна бях, че чух нещо. Не знам какво, но звукът беше силен, което ме кара да мисля, че е нещо голямо. Дали не е вълк? Или мечка? Хитч все още не беше говорил за вълците (много се надявах да го направи), затова не знаех как да реагирам, ако се натъкна на нещо подобно. Вече ми се струваше, че се вирам в гората близо час, бях нащрек за всяко движение. Но тъй като не открих нищо, отново седнах и пузнах на запис. Най-вероятно са били листата, разпилени от ранния сутрешен бриз.

— Друг шок беше редът за почистване — продължих аз, след като отново погледнах към гората за всеки случай. — Знаех, че ще трябва да чистим след себе си, но чак да търкаме тоалетните? ГАДОСТ! Една от съквартирантките ми, казва се Ем и е много мила, та тя трябва да е видяла как ми позеленя лицето, когато възпитателката Мег ни го съобщи, защото по-късно ми каза, че понякога си правели

услуги един на друг, за да се отърват от по-неприятните задължения. Работата в кухнята — стажантите трябва да помагат там веднъж или два пъти седмично — не е толкова неприятна, но бих дала всичките си джобни, само и само да се отърва от чистенето на тоалетната. Разбира се, има и проблем с душовете. Дори се чудя дали къпането в езерото няма да е по-добра алтернатива.

Хруп. Хруп. Хруп.

Скочих на крака и се огледах за най-близката пръчка, с която да се защитя. Сграбчих един клон и го размахвах сякаш съм Оби Уан Кеноби, който се готви за битка. С крайчеца на окото си отново погледнах към камерата. Червената лампичка светеше, защото бях забравила да натисна пауза. Разхилих се. Сигурно някой клон е изпукал от вятъра.

— Навярно ме мислиш за пълен идиот — казах на обектива. — Чувам някакви шумове и помислих, че може да е вълк. Знаеш, че това беше най-голямото ми притеснение за идването ми тук. Е, едно момче, казва се Хънтър, който между другото е адски готин, каза, че тук наистина ИМА вълци и аз се хванах — отново се огледах за всеки случай, но не видях нищо обезпокоително и пак седнах, но този път пръчката ми беше под ръка. Нали знаете, за всеки случай.

— Добре, сега, когато приключихме с екшън частта от клипа, ще се върна към обичайния формат на съобщението — пошегувах се аз. — Реших, че на всички брошури за лагери трябва да пише: ИЗИСКВА СЕ ЛАГЕРЕН ДУХ. Никога преди не съм виждала хора, които да са толкова задружни, Мал. Знаем, че с теб сме били в малко училище, с по-малко от хиляда ученика, за които „сред природата“ значи „Отиди в Карл Плейс!“. Разбира се, имали сме събирания в подкрепа на отбора, а и понякога на футболен мач хората носят цветовете на училището, но Мал, никога не сме започвали да пеем ей така изведнъж. Вече три пъти чух припева: „В Пайнс сме силни, да, така е! В Пайнс сме силни, покажи какво умееш?“ А сме тук само от ТРИ ДНИ. Според другото момиче в бунгалото ми — Грейс, единството на лагера е точно толкова важна част от лагерирането, колкото и нещо наречено Война на цветовете. Но засега каза да не се тревожа за това или ще полудея. Всъщност единственото нещо, по което съм луднала е това момче Хънтър. То-о-олкова е сладък, Мал. По-голям е от мен и е възпитател. Те представляват нещо като табу, но...

ХРУП! ХРУП! ХРУП!

Шумът ставаше все по-силен и се приближаваше с всяка секунда. Грабнах пръчката и започнах да крещя. Избягах до скалата, където беше камерата ми, метнах я през рамо и се покатерих отгоре като се надявах, че вълкът няма да може да ме докопа.

— ПОМО-О-О-Щ! — завиках. — Ако някой ме чува, нападнат ме диви животни-и-и!

Кого заблуждавам? Всеки нормален човек спи по това време. С мен е свършено.

— Сам?

А? Откога вълците или мечките могат да говорят?

От гората излезе Коул. Изглеждаше така сякаш е ходил да потича. Беше по шорти и избеляла синя тениска, която беше мокра около врата и надолу до корема. Мократа дреха подчертаваше плочките на корема му. Къдравите му кичури бяха полепнали по лицето. Веждите му бяха повдигнати, а изражението му бе леко шеговито. Сигурна бях, че ще избухне в смях при тази гледка — аз, изправена на скалата, стискаща голяма пръчка и викаща за помощ.

— Бих ти предложил помощта си, но единствените животни по тези места са катерици и от време на време някой тичащ за здраве — каза Коул с изкривена усмивка. — Това ще рече — аз.

— Изплаши ме до смърт — извиках аз и започнах да слизам от скалата. Коул ми подаде ръка и без да мисля, я поех. Ръката му беше топла и я задържах, за да скоча на пясъка. Бавно я пуснах и неловко скръстих ръце. — Каква точно част от записа ми чу? — попитах нервно. Молах се да не ме е чул, когато споменах за Хънтър.

— Нищо особено — призна Коул. — Стори ми се, че чух някой да говори, но всеки път щом се приближавах звукът секваше — Коул погледна към камерата ми. — Всъщност какво правиш тук с тази камера? Записваш любовно обръщение към Хънтър?

Изместих камерата си по-назад.

— Не те засяга какво правя — заявих надменно.

— Да-м, значи е за Хънтър — каза Коул сякаш на себе си.

— Не, не е! — отвърнах. Не знам на какво се дължеше, но нещо в Коул започваше да ми влиза под кожата. — Ако настояваш да знаеш, изпращах съобщение на приятелката си Малъри.

Коул правеше упражнения за разтягане и беше сложил единия си крак на скалата до мен и се наведе към него. Не можах да се сдържа да не го погледна. Мускулите на прасците му бяха огромни.

— Никога ли не си чувала за телефон? — попита той широко ухилен.

— Обичаме да си записваме съобщенията — отвърнах аз и набързо пъхнах камерата в раницата си. — Така е по-лично. Когато някоя от нас е на почивка, това е начинът да поддържаме връзка.

— Супер — отбеляза Коул. — Майка ми е щастлива дори и на две обаждания по телефона и картичка за цялото лято.

Не се сдържах и се изсмях:

— Едва ли за мама нещата ще се развият по друг начин — признах аз. — Обещах на Мал постоянно да ѝ пращам клипове, а и някои от другите ми приятели също поискаха видеосъобщения, така че мама някак остана на заден план.

— Сигурна ли си, че ще имаш време за всичките си задължения като стажантка с цялата тази режисура? — попита Коул. — Изглежда си обещала на доста хора.

В далечината се чу тромпет. Беше 8.30. Това беше нашият часовник. Някак си предпочитях старото, дразнещо писукане на радиочасовника ми въкъщи. Тромпетът казваше, че имаме половин час до закуска.

— Гладна ли си? — поинтересува се Коул. — Обзалагам се, че Бийвър вече подмята палачинките. Ако успеем да стигнем достатъчно бързо, тази сутрин може и да се уредим с топла закуска.

— Добре — неловко отвърнах аз. Не знаех защо, но ми беше малко нервно. Двата бавно заизкачвахме хълма към централната част и столовата. Лагерът все още тънеше в тишина. Всички работилници за изкуства и занаяти бяха празни, а единствените звуци, които долавях, бяха песните на птичките и цвиленето на конете далеч откъм конюшните.

— Е, Сам — започна Коул, като ме гледаше, докато прекосяхме зеленчуковата градина на лагера, — направих някои проучвания и ето какво знам за теб: Участвала си в рекламата на Дайъл&Даш, твърдиш, че не е било по твое желание, живееш в Лонг Айлънд и това е първият ти лагер, нали така?

— Как разбра всичко това? — попитах изненадано.

— Имам си свои източници — тайнствено отвърна Коул. — Кажи честно какво те води тук? Знаеш ли, ние нямаме много звезди. Освен Ашли, която се мисли за такава. Никой няма сърце да ѝ каже, че клипчето за лагера няма да ѝ спечели номинация за Оскар.

Засмях се:

— Не знам, предполагам, че търсех смяна на обстановката. Видях мислено какво ще представлява лятото ми, не ми хареса и реших да опитам нещо различно — реших, че е по-разумно да не казвам на Коул, че се опитвам да избягам от най-добрата си приятелка и досадното ѝ гадже. — А ти защо си тук?

— Идвам от седемгодишен — отвърна Коул. — Не мога да си представя да прекарам лятото на друго място. Семейството ми живее и диша за лагера, дори през зимата. Аз съм най-малкият от трима братя. По-големите са ветерани в Пайнс и винаги ме пробват дали ставам за старши възпитател. А аз постоянно им повтарям, че първо трябва да мина през стажантството — той се ухили и аз забелязах колко равни са зъбите му, за разлика от моите. Дори след като носих скоби, мама продължаваше да се шегува, че кучешките ми зъби приличат на вълчи.

— А аз пък ще се радвам, ако оцелея през стажантството — признах си чистосърдечно.

— Всичко ще е наред — успокои ме Коул. — Повечето се държат така сякаш ти трябва един живот опит, за да си вършиш работата добре, но ако трябва да бъда честен, достатъчно е да умееш да се справяш с деца. Останалото си идва от само себе си.

Усмихнах се:

— Знаеш ли, Коул, не си чак толкова лош, когато не ме тормозиш с тъпи въпроси.

Коул се ухили:

— Просто загряхах — подхвърли той, — а сега за Хънтър...

Изсумтах.

— Защо толкова те интересува дали го харесвам?

Слънчевото изражение на Коул леко посърна, когато го казах. Но преди да ми отговори, чух някой да ме вика. Двамата с Коул се обърнахме и видяхме Грейс, Ем и Корт, които тичаха към нас.

Сграбчих Коул за ръката.

— Слушай, не съм им казвала за камерата — споделих неловко. — Знаем, че не е позволено да я ползвам тук, но има и нещо друго. Аз

просто... просто... някак си... доста се сближихме, но записите ми бяха нещо твърде лично. Не бях готова да го споделя... Аз...

Коул стисна ръката ми и се усмихна:

— Не се тревожи, Сам — каза той, — ще запазя тайната ти.

— Благодаря ти — успях да се измъкна преди момичетата да стигнат при нас, до една облечени в някоя разновидност на лагерните униформи — сладка тениска (в случая на Корт, с лъскаво лого. Пишеше: стажант принцеса) и от къси по-къси панталонки. Имах чувството, че нямаше да се наложи да вадя раздърпаните си широки тениски от шкафа през цялото лято.

— Коул! — изписка Корт и го запрегръща. — Май досега не съм те виждала. Как ти мина годината?

„Как ти мина годината?“ беше изречение, което чувах за поне милиарден път. Бързо научих, че жителите на Пайнс (много от възпитателите наричаха себе си по този начин) разделят годината на две категории: времето прекарано в лагера и времето извън него. Времето навън изглежда минаваше в очакване на лагера, разни срещи на групите и разговори с други лагеруващи на страницата на Пайнс в MySpace.

— Чудесно — отвърна Коул преди също да прегърне Грейс и Ем. — А при вас как върви? На кой си хвърлила око тази година, Корт?

Останалите се засмяхме и Корт ме погледна подозрително. Посочи мен и Коул и попита:

— А вие какво правите заедно? — начинът по който зададе въпроса си ме накара да се изчервя.

— Срецнахме се на път за закуска — спокойно отговори Коул и това изглежда беше достатъчно за Корт. Поне за момента.

— Значи вече сте чули новината — попита Грейс задъхано. — Определянето на стажантите ще стане тази сутрин, а не следобед.

Двамата с Коул се спогледахме.

— А, да... — отвърнахме и двамата, въпреки че нищо не знаехме за това.

— Искам да съм с Колийн — заяви Грейс, — ако не с Колийн, тогава със сигурност с Бриел. Или Дана. Предполагам, че Дана също не е зле. Хитч няма да посмее да ме сложи с Мелани. Мелани дори не знае как изглежда футболната топка. Постоянно повтаря: „Хайде да застанем в редица!“. Хитч просто НЕ МОЖЕ да ме сложи с Мелани.

Ем се закиска.

— Не ви ли се струва, че се вживява доста в това?

— Не съм единствената — възнегодува Грейс. — Ашли и Габи изскочиха от леглата си в 8.00, за да чакат да изнесат списъка. Няма да се изненадам, ако в момента са в столовата — Грейс завъртя очи. — Сякаш Ашли трябва въобще да се тревожи за своята партньорка. Очевидно ще е с Алексис.

Корт поклати глава:

— Толкова е нечестно. Алексис е може би най-готината възпитателка тук. Ашли не е достойна за нея. Въпреки че са сестри.

— Явно вие двете още не се разбирате — отбеляза Коул.

— Нима има какво да харесвам в нея? Освен това, тя не разговаря с Грейс и Ем — инатливо заяви Корт. — А сега се вижда, че не харесва и Сам.

— Корт! — смъмри я Ем и се засмя.

— Какво, вярно е! — обясни Корт. — Всеки, който може да се съревновава със звездния ѝ статут е отписан.

— Стига бърбене — прекъсна я Грейс, като подхвана и Корт и Ем под ръка. — Трябва да отидем в столовата.

Отправихме се натам, като Грейс тръгна пред нас.

— Чак толкова важен ли е възпитателят, който ще ми се падне? — попитах, докато вървахме към столовата. Грейс спря и се втренчи в мен. — Нали стажантите са нещо като лагеруващи, но с малко повече права? Помагаме за някои от дейностите през деня, редуваме се в кухнята, но през останалата част от времето имаме същите привилегии като останалите. На кой му пука, ако не обожаваме старши възпитателя си?

— Със сигурност не искаш да попаднеш на неправилния възпитател, Сам — мрачно каза Грейс. — Намери си кофти възпитател и лятото ти като стажант, ще стане ад. Правилната възпитателка не само ще те подготви за следващата година, тя може изцяло да промени социалния ти статус. Другите възпитатели ще те уважават, ще имаш чудесни препоръки за догодина и ще имаш повече свободно време.

— Познавам едно момиче, на което ѝ се падна кофти възпитател през стажантската година и ѝ се наложи да прекара цяло лято в едно бунгало с пицци деца, докато партньорката ѝ беше с гаджето си — добави Ем с ококорени очи. — За малко да я изключат от лагера, след

като децата подпалиха едно от леглата в бунгалото, когато тя отишла да си вземе душ.

Преглътнах.

— Изглежда наистина се оказва важно — смънках нервно. Коя ли ще ми се падне? София изглеждаше доста взискателна. Дана не беше зле. Нито пък Мелани, според мен разбира се. Но спортовете не са силната ми страна.

— Момичета, стига сте плашили Сам — смъмри ги Коул. После погледна към мен: — Сигурен съм, че при която и да се паднеш, ще ти хареса. Знаем, че старши възпитателите могат да си избират партньорите, затова която и да те посочи, това значи, че вече те е харесала — поотпуснах се след думите му.

— Откъде знаеш, че старши възпитателите също участват в избора — настоя Грейс.

— Имам си източници — отвърна Коул с лека искра в очите.

— Често го повтаря — забелязах аз.

Грейс си пое дълбоко въздух и погледна нагоре. Столовата беше точно пред нас.

— Започна се — промълви тя, докато вземаше по две стъпала наведнъж, след което изтича до верандата.

Сега разбрах защо наоколо беше толкова пусто. Всички стажанти от лагера се бяха скупчили и търсеха имената си в дълъг списък. Приличаше на кастинг за училищна пиеса. Хората пищяха и се прегръщаха, а шумът беше оглушителен. Изведнъж тълпата замлъкна и се раздели, за да минат Ашли и Габи. Изражението на Ашли беше каменно и тя решително закрачи към административните сгради. Забеляза, че аз, Корт, Коул и Ем сме се втренчили в нея и физиономията ѝ се смени:

— Здравсти, Коул — поздрави тя, премигвайки. — Здравейте, момичета — добави тя доста пресилено. — Вълнуващ ден, нали? Ние с Габи сме във възторг от партньорките си.

— Така ли? — попита Габи и видях как Ашли я настъпи по крака.

— Накъде сте се запътили? Няма ли да закусвате? — полюбопитства Корт.

За момент Ашли изглеждаше изненадана. Габи отвори уста, но Ашли я сръчка:

— Разбира се, ще се видим вътре. Просто имам нужда от малко... ъ, въздух.

Спогледахме се, след което отидохме до списъка. Част от тълпата се беше разпръснала и забелязах Грейс да оглежда имената. Коул остана назад, за да поговори с друг стажант, който се казваше Дилън. Беше тъмнокос и висок, с тениска на супермен, и малко приличаше на Кларк Кент. Ако съдим по изражението на Ем, Дилън изглеждаше като самия Супермен.

— Боже мой! — чух вика на Корт. Грейс и Ем бяха като онемели.

— Сам, трябва да видиш това.

Изглеждаха притеснени и веднага ми направиха път, за да видя списъка.

Кой знае каква партньорка ми се е паднала! Поставих пръст на списък и го придвижих надолу по имената. Грейс беше с Колийн, точно както искаше, Габи с Мелани, Ем и Бриел бяха заедно, а на Корт се беше паднала Дана. А за мен... не. Нямаше начин. Не беше възможно.

— Аз съм с Алексис! — възкликнах. Отново проверих. Как е възможно? Но беше там черно на бяло: Саманта Монгомъри и Алексис Хитчънс, карамелчета, възрастова група от шест до осем години, бунгало 5А.

Да-м, няма грешка. След което, просто за всеки случай потърсих и Ашли. Бяха я сложили с Морган.

— Безценно — изсмя се Корт. — Не ме учудва реакцията ѝ. Морган е адски стриктна. Няма начин Ашли да се измъкне от кухненските задължения! Такава късметлика си, Сам. Обикновено стажантката с най-голям потенциал се пада с Алексис, тъй като тя е дясната ръка на Хитч. Оказва се, че изобщо няма да е Ашли, въпреки че се хвалеше с това години наред.

— Обожавам Колийн, но ти определено извади голям късмет — каза ми Грейс. — Трябва наистина да са те харесали. Вече.

Стомахът ми се сви и аз инстинктивно притиснах ръце в него.

— Това е катастрофа — възкликнах аз. — Ашли сигурно ми е бясна.

И без това не ме харесваше заради вниманието, което привлякох с Дайъл&Даш и това, че сестра ѝ ме избра за горския поход. Вярно е,

че не се надявах с Ашли някога да се сприятелим, но не исках и да бъдем врагове.

Ем ме потупа по гърба съчувствено:

— Способна е доста да вгорчи живота на човек.

— На кой му пука, с мен се заяжда от години — весело допълни

Корт. — По-скоро се считай за поласкана от това, че ти е враг. Тя мрази единствено хората, на които завижда.

— Здравсти! — Коул и Дилън се присъединиха към нас. — Вие двамата познавате ли се? — попита ме Коул.

Поздравихме се, но той гледаше към Ем:

— Не, официално. Здравсти, Ем — подхвърли.

— Поздравления, че ти се падна Алексис — каза Коул. — Много е печена.

— Да, благодаря — смънках отнесено.

— Добре ли си? — попита Коул.

— Притеснява се, че Ашли ще се ядоса, че не тя, а Сам ще е със сестра ѝ — обясни Грейс. Откакто разбра с кого е разпределена, а и тъй като беше доволна от избора, вече не изглеждаше толкова бледа.

— Тя е безобидна — отвърна Коул, но чух как Ем леко се закашля. — Не разбирам защо момичетата толкова се притесняват от нея.

— А на вас кои ви се паднаха? — попита Ем, въпреки че гледаше само към Дилън.

— На мен Томас — повдигна рамене Дилън. — Става.

Коул ми хвърли бегъл поглед:

— Аз ще съм с Хънтър — заяви той и аз сведох поглед към джапанките си.

— Късметлия такъв! — изписка Корт.

— Как не — засмя се Коул. — Аз ще трябва да бърша задниците на нашите карамелчета, докато той е зает да флиртува с възпитателките. Ти и Алексис също имате карамелчета, нали Сам? — попита той. — Предполагам това значи, че ще се засичаме на някои от занятията. — Да правим разни отборни неща заедно с Коул, това не звучеше никак зле. Започвах да го харесвам.

— Радвам се, че моите кексчета могат и сами да ходят до тоалетната — потръпна при тази мисъл Корт. — На кой би му се занимавало с това?

Дилън също имаше кексчета, докато Ем и Грейс бяха с бисквитки.

Вълненията на останалите, свързани с назначенията и лагерния живот, отвлякоха мислите ми от Ашли. Приятелите ми бяха прави, не бях виновна, че са ме сложили с Алексис. Ашли го знаеше. Дали? Потреперах.

Изведнъж ми пламнаха ушите. Всички се бяха разприказвали и не ме видяха, когато се обърнах. На няколко метра от нас Ашли и Габи разговаряха разгорещено. Нито една от тях не изглеждаше щастлива, но Ашли беше особено бясна. Ръкомахаше изнервено и беше почервеняла от яд. Не се изискваше кой знае каква схватливост, за да разбере, че говорят за мен.

С Габи си засякохме погледите и тя сръчка най-добрата си приятелка, която се въртеше наоколо. Ашли дори не се опита да прикрие яда си. Прикова ме с ледения поглед на очите си, присвити от ненавист, след което се извърна.

— Добре ли си, Сам? — попита Ем и сложи ръка на рамото ми. Подскочих.

— Да — усмигнах се плахо. — Добре съм.
Надявах се да бъда.

---

[1] Американски актьор, танцьор и модел. — Б.р. ↑

[2] Козметична марка. — Б.р. ↑

5

ПРИСТИГНАХА!

Нямаше причина за тревога. Те са просто деца, нали? Малки, сладки... крещящи деца.

Но аз все пак бях притеснена!

Пристигаха автобус след автобус, пълни с деца и се носеха право към мен, чувах виковете им дори през затворените прозорци.

Първият автобус паркира, вратите му се отвориха и отвътре се изсипа оглушителна орда от облечени в червено хлапетии. Двама от възпитателите се втурнаха да ги посрещат.

Що се отнася до мен, аз бях на ръба да припадна.

Това щеше да е доста неприятно, тъй като целият персонал на Уиспъринг Пайнс беше застанал в редица, за да поздрави лагеруващите. Стояхме там, широко усмихнати, облечени в червените тениски на Пайнс и всички изглеждаха много развълнувани.

И аз щях да бъда развълнувана.

Особено ако не бях ужасена.

Не бях готова за подобно нещо! Имах само няколко дни, за да се подготвя! Не си спомнях правилата на играта с флагове. Все още не знаех какво представлява Войната на цветовете и се изгубих на път за бунгалата по изкуства и занаяти. Какво си е мислел Хитч, когато ме сложи с Алексис и по-скоро как изобщо е решил, че ставам за СВ?

Спрях препускащите си мисли и се огледах. Хм. Засега никой не ме намира за външен човек. Хитч пееше бойната песен на лагера пред своя мегафон. Алексис, София и увлечението на Габи, Гавин вписваха имената на всички лагеруващи, докато същевременно разговаряха по уоки-токитата си. Ашли и Габи посрещаха първата вълна момичета, които изглеждаха доста щастливи да ги видят. Хънтър и някои от другите възпитатели бяха с червени бойни цветове по лицата, носеха флаговете на лагера и надаваха най-неприятните възгласи, на които бяха способни. Аз просто стоях като статуя.

Бях сигурна, че ще ми прилошее.

— Добре ли си? — попита Корт, като ме гледаше учудено.

Стоеше до мен. Беше отрязала ръкавите на тениската от униформата на лагера, беше добавила брокат по логото на Пайнс, беше я повдигнала и вързала на стомаха си. Само Корт е способна да направи от скучна тениска, толкова модна блузка. Имам чувството, че изкуствата и занаятите са едни от най-силните ѝ страни.

След няколко минути трябваше да се разделим, за да се видим с възпитателите, след което да заведем лагеруващите до бунгалата им. Но аз не можех да помръдна. Краката ми сякаш бяха залепнали за земята.

— Добре съм — отвърнах. — Напълно готова съм за това.

— Изглеждаш готова — изкоментира тя с привидно сериозен тон и леко побутна подутата ми, нахапана от комари ръка. (Тази сутрин си записах наум: винаги си слагай спрей по всяко време след изгрев-слънце, без значение дали има или няма насекоми.)

Почесах се по ръката, която беше покрита с изсъхнал лосион с каламин.

— Не мисля, че ще се справя — оплаках се аз. — Децата ще ме изядат жива.

— От твоята група са на по шест, седем и осем — отбеляза Кортни. — Все още не подушват слабостта. Но за сметка на това плачат нощем и понякога подмокрят леглото.

— Не ми помагаш — изхленчих.

Ем дойде при нас:

— Хей! Как се чувстваш? — просто я погледнах. — И аз така си помислих — добави Ем. — Може би това ще помогне — подаде ми една картичка.

Отворих я и избухнах в смях. Отпред имаше картинка с две момичета върху дърво, а под тях, до самия дънер стои гладна мечка. Вътре пишеше: „Понякога на лагер доста се размотаваме. Добри приятели като теб правят живота интересен“. В долния десен ъгъл пък беше написано: „Късмет днес, Сам! Знам, че ще се справиш отлично. Ем.“ Толкова се трогнах, че почти онемях. Дори Мал не ми беше направила картичка, въпреки че аз ѝ дадох, преди да замина.

Корт изтръгна картичката от ръцете ми, прочете я и започна да се хили.

— Ти и твоите картички — отбеляза тя. — Това от магазинчето на Пайнс ли е?

— Откъде другаде? — попита Ем. — Единствено те продават картички на лагерна тематика.

Прегърнах Ем.

— Благодаря ти! — възкликнах и пъхнах картичката в задния джоб на панталонките си.

— Възпитатели, време е — прекъсна ни Хитч, като извика през мегафона си. Дори не го виждах сред огромната тълпа, но познавах гласа му. — Съберете войската си и се явете в бунгалата.

Корт ми стисна ръката:

— Успех! — казахме в един глас и се отправихме в морето от хора, да търсим партньорите си.

Не бях минала и метър, когато се натъкнах на дребничко момиченце, което плачеше. Не можеше да намери възпитателя си, затова я заведох при Гавин, у когото беше основният списък, след което я оставих при Морган, възпитателката ѝ. Точно тогава видях едно момченце да пада и да си ожулва коляното точно под носа ми. Той беше от групата на Бриджит и Ем, но тъй като те изглеждаха толкова заети, реших сама да го заведа при медицинската сестра. След това се натъкнах на София, която се беше нарамила с една купчина непотърсени туристически чанти и след секунди щеше да бъде премазана под тежестта им. Предложих да ѝ помогна да ги занесем до административната сграда.

Когато се върнах, никъде не намерих Алексис. Паркингът се беше превърнал в същинска лудница. Шофьорите на автобусите разтоварваха багажа и го трупяха на гигантски купчини, възпитателите държаха табели с номерата на бунгалата, а на където и да се обърнех, децата се прегръщаха и пищяха неща от рода на „О, БОЖЕ МОЙ! ТОЛКОВА МИ ЛИПСВАШЕ!“ Забелязах Ашли и Габи, които спореха с няколко лагеруващи наблизко. Ашли ме видя и ми помахна, което беше странно, но предполагам, че всички трябваше да се държим безупречно.

Минах покрай тяхната група, заобиколих едно от децата, което повръщаше в хартиена торба, която държеше един от възпитателите и се блъснах в Коул.

— Здравей! — опита се да надвика адската врява. С едната си ръка държеше малко, потно шестгодишно момченце, като футболна топка, а от другата му страна отчаяно висеше ядосан хлапак. — Забавляваш ли се вече?

— Адски — извиках в отговор и добавих: — Виждаш ли си някъде Алексис?

Коул поклати глава.

— Опитай при багажа — предложи той и изчезна сред тълпата.

Къде можеше да е изчезнала Алексис? Каза, че веднага щом Хитч даде сигнала, ще ме намери и заедно ще поздравим групата си. Може би не трябваше да се разсейвам толкова много. Точно пред мен се оказа Грейс. Протегнах се над главите на една групичка момиченца и я сграбчих заръката:

— Виждаш ли си Алексис? — попитах, като усещах как в мен се надига пристъп на паника.

— Искаш да кажеш, че още не сте си събрали групата? — попита тя изненадано. — Вече намерих пет от моите.

Какво? Как? Та те са тук само от пет минути. Добре де, може да са станали и петнайсет, понеже се занимавах и с други неща. Сега вече се притесних.

Къде беше моята група? Представих си Алексис, която стои от другата страна на тълпата с всички осем малки момиченца, строени в редица и пита: „Какво искате да кажете с това, че никоя от вас не е виждала Сам? Трябваше да ви посрещне.“ Усетих почукване по гърба и се обърнах. Едно сладко малко момиченце с тъмна коса и експлозия от лунички по бузките ме гледаше втренчено. Изглеждаше на подходящата възраст.

— Ти ли си Саманта? — попита то притеснено.

Кимнах и коленичих, за да съм на нейната височина:

— Ти в моето бунгало ли си? 5А? Карамелче ли си? — попитах аз, като се опитвах да използвам всеки възможен термин, който може да й бъде познат.

Тя поклати глава:

— Алексис ми поръча да ти кажа да отидеш до западната порта. Каза, че момичетата от твоята група случайно са били оставени там и те чакат. Тя трябваше да се върне в офиса, за да вземе нещо. Ще се видите там.

Гушнах момиченцето:

— Много ти благодаря! — възкликнах с облекчение и се върнах при Грейс. — Намерих ги! Ще се видим по-късно — проправих си път през тълпата и побягнах към главния вход. Но след малко спрях.

Я чакай малко. Нещо не е наред. Къде по дяволите се намира западната порта?

Добре, и сама ще се справя. Досега бях до главния вход и ако лагерът гледа към, ами... гледа към... добре, къде е слънцето? А! Ето там. Добре, това значи, че ако лагерът сочи север, то лявото крило би трябвало да е от лявата ми страна. Поне така си мисля. Най-вероятно е от другата страна на тенискортовете и затова не съм била там. Поех по пътеката с най-бързото бягане, на което съм способна.

Нямах представа, че мога да развия такава скорост. За нула време щях да стигна до западната порта. Ще стигна там, ще посрещна момичетата и ще им помогна да си разопаковат багажа преди Алексис да се е върнала от главния офис. Ще бъде много впечатлена.

Уау, каква тренировка. Може би всъщност съм роден атлет, но никога не съм го знаела. Трябваше да се запиша на повече спортове през тази сесия (сега бях записана за почти всички занаяти и дейности изключващи потене, които се предлагаха в лагера). Следващия път ще се запиша на футбол и ще шашна Грейс. Или ще се включа в походите. Може и да започна да тренирам джогинг заедно с Коул? Я почакай малко. Защо ми е да тренирам с Коул? Ще си бягам сама и...

Хриптене...

Виене на свят...

Хриптене...

Нормално ли е дробовете ми да горят?

Спрях и наведох глава между краката си, здраво стисках колене, за да не се прекатуря. Опитах се да си поема въздух. Имах нужда от вода. Наоколо нямаше ли поточе? Струва ми се, че Хитч каза, че поточето в лагера е достатъчно чисто, за да може да се пие от него. Или беше, че е твърде мръсно, за да се пие?

— Правиш си малък сутрешен крос, а шампионе? — чух познат глас.

Погледнах между краката си. Хънтър водеше група шумни шест до осемгодишни момченца. Веднага се изправих и ми се зави свят. Хънтър се протегна, за да не падна.

— Изчакайте, момчета — обърна се той към децата и после към мен: — изглеждаш доста червена. Заради мен е нали?

Усетих руменината да се разлива по лицето ми.

— Къде е Коул? — попитах в жалък опит да сменя темата.

— Имаме си пикльо — отвърна Хънтър и се наведе към мен: — Коул го взе и тръгнаха напред, за да му смени дрехите, за да не се почувства неудобно — Хънтър поклати глава: — Ако бях аз, щях да го накарам да го оближе.

Оу! Как може Хънтър да е толкова зъл? Щях да постъпя точно като Коул.

— Махни тази физиономия — каза Хънтър. — Наполовина се шегувам. Не ми се ще да съжаляваш, че се зарадва като ме видя.

— Тръгнала съм към западната порта, за да се видя с моята група, така че трябва да тръгвам — отвърнах в полуотбранителна позиция. Той се взираше в мен с онези големи сини очи и голяма усмивка, а това ми пречеше да си спомня защо бях тук.

Хънтър кимна:

— Западната порта, а?

— Да — отвърнах. Искаше ми се да спре да ме гледа. Тук има нужда от закон, който да постановява, че Хънтър трябва да носи слънчеви очила винаги, когато говори с момичета. — Трябва да тръгвам — единственият проблем беше, че още не бях 100% сигурна в коя посока по-точно. Погледнах го тъпо: — Знаеш ли къде е това?

— Зависи, шампионе — срамежливо подхвърли той. — Какво ще направиш за мен, ако ти кажа?

Изчервих се:

— Нямам време за игрички — отвърнах, като се опитах да звуча спокойно. Не бях свикнала момчетата да флиртуват с мен, ако това изобщо беше флирт. — Знаеш ли къде се намира западната порта или не?

— Предполагам, че мога да ти кажа и безплатно, но само този път — заяви той.

Очаквах отговора му. Минутите препускаха стремглаво. Губех преднината си от Алексис.

— Е?

Той ме погледна:

— Момчета, кажете на моя шампион къде се намира западната порта?

— Няма западно крило — извика едно малко по-високо момче отзад. — Тук съм за втора година и знам, че има само една порта. — Две други момчета също се съгласиха.

Сърцето ми сякаш спря:

— Трябва да има! — откачих.

Хънтър поклати глава:

— Мисля, че току-що влезе в първа фаза от посвещаването ти.

— Посвещаването ми? — бях объркана. За какво говореше Хънтър? Как е възможно да няма западна порта? Момиченцето със сигурност каза западната порта, и че Алексис ѝ е казала така. Защо му е на това сладко малко момиченце да си измисля?

АШЛИ!

Сега всичко се връзва. Това е отплата. Стори ми се, че ще припадна.

— Не си забавен.

— Не се и опитвам — сви рамене Хънтър. — Знаех, че няма начин Ашли и Габи да те оставят току-така да си работиш, без да ти го върнат. По-добре си пази гърба, шампионе — допълни той с лукава усмивка. — Мисля, че трябва да се насочиш към главния вход. Обзалагам се, че там те чака цяла група ревящи момиченца.

О, боже! Най-вероятно беше прав. Дори не казах „Довиждане“. Или „Благодаря“. Просто се втурнах отново към паркинга, без да обръщам внимание на огъня, който чувствах в краката си и сухотата в гърлото ми.

Но там нямаше никого. Само няколко шофьори на автобуси, които все още разтоварваха чантите, имаше и няколко изоставени плаката.

О, не! Това не може да ми се случва. Къде бяха момичетата ми?

6

ПЪРВА СРЕЩА С КАРАМЕЛЧЕТАТА

Накрая се замислих, че ако момичетата не са на паркинга, а западна порта изобщо няма, тогава би трябвало да са — О, не! — с Алексис. Кое то пък значеше, че вече са в бунгалото. Като се държах за страната, която ме болеше, побягнах по най-бързия възможен начин в това ми състояние към долната част на лагера, където се намираха всички карамелчета и бисквитки и също така с тичане изкачих стъпалата на 5А. Когато разтворих вратите, чух детски гласове.

— Сам! — учуди се Алексис с лека усмивка. — Къде беше?

— Алексис аз...

— Ще го обсъдим по-късно — бързо, но жизнерадостно ме прекъсна тя. — Защо първо не се запознаеш с момичетата! Госпожици, това е вторият ви възпитател, Сам Монгомъри. Сам е СВ.

— СВ ли? — попита малко момиченце с плитки. — Какво е това?

Алексис се изсмя:

— СВ. Това значи — стажант възпитател, т.е. Сам ще помага и на вас и на мен.

Погледнах към групичката от осем малки момиченца, които стояха пред мен. Бяха толкова малки, че не можах да повярвам, че са ги пуснали на лагер с преспиване. А Алексис ми каза, че три от тях са били тук и миналото лято. Някои държаха кукли или стари плюшени играчки. Едно пък си смучеше палеца. А всички имаха вид на деца, които бяха смаяни, малко нервни и готови да заплачат всеки момент. Този поглед ми беше познат от времето, когато работех като детегледачка.

— Здравейте, момичета — поздравих весело аз. — Толкова се радвам да се запознаем. И знаете ли какво — прошепнах сякаш беше някаква тайна — и аз досега никога не съм била на лагер.

— Но ти си голяма — скептично отбеляза едно момиченце, гушнало плюшено мече.

Разсмях се:

— Права си. Голяма съм. Но въпреки това никога не съм била на лагер, затова ще трябва да се справим заедно, нали? — закимаха бавно.

— Хайде да изиграем една игра, момичета — каза им Алексис. — Да видим коя от вас първа ще си разопакова багажа. Аз и Сам ще си поговорим за секунда.

А така. Трябваше да се сетя, че няма да ми се размине просто така. Последвах Алексис навън и изчаках, докато затвори плъзгащата се врата. В лагера беше трудно да се усамотиш, но момичетата бяха толкова шумни, че и без това нямаше да ни чуят.

— Тази сутрин те видях на паркинга — тихо започна Алексис, — след което те изгубих от поглед. Къде беше?

— Търсих те, но стана такава бъркотия, че просто не успях да те намеря, когато дойде време да ги вземем — обясних безпомощно. — Попитах всички, но докато те открия, вече беше твърде късно.

Алексис изслуша внимателно цялата история:

— Защо не използва уоки-токито, за да ми се обадиш?

Преглътнах. Уоки-токито. Бях го забравила. Всички стажанти и възпитатели имаха по едно, за да могат да се свързват едни с други без значение от разстоянието.

— Забравих го в бунгалото си — признах глуповато.

Алексис ме погледна. Не изглеждаше ядосана. Просто разочарована, може би дори учудена. А това беше по-гадната част. Не искам да разочаровам Алексис. Тя беше толкова мила с мен, а аз вече оплесках нещата.

— Струва ми се, че има нещо, свързано с изчезването ти, което не ми казваш, Сам.

Въздишка. Трябва да измисля нещо. Но какво да й кажа? Че съм послушала някакво шестгодишно и съм тръгнала да търся несъществуваща западна порта? Мога да натопя Ашли, знам. Но какво ще ми помогне това. Ашли ще каже, че си измислям, а аз няма как да го докажа. Дори не знам къде да намеря момиченцето, което всъщност ме излъга. А в края на краищата, тя все пак си оставаше сестрата на Ашли. На кого щеше да повярва? Може да опитам с полуистини.

— Занимавах се със странични неща — признах аз. — Помагах на няколко възпитатели с техните групи и когато приключих, моята

група вече я нямаше.

— Сам, най-важният ти приоритет са децата от повереното ти бунгало — строго отсече Алексис. — Знаеше колко е важно да се погрижиш за лагеруващите тази сутрин. Тези деца на практика са още бебета и разчитат на нас да им покажем пътя — продължи тя с по-мек тон. — Трябваше да се оправя със списъка и когато се оказало, че никой не се е погрижил за нашата група, г-жа Морбери е извикала баща ми — той ги доведе до бунгалото, след което дойде да ме намери. Децата наистина бяха притеснени, че никой не е дошъл за тях. Слава богу, родителите им не бяха там, за да видят какво се случи.

Двойно преглъщане. Сега не само Алексис ми беше ядосана, но и Хитч е разбрал, че оплесках нещата.

— Повече няма да се повтори, Алексис — обещах аз. — Издъних се, но наистина искам да остана тук и да работя с теб, оттук нататък ще се справя по-добре. Кълна се. Какво да направя, за да ти се реванширам? Да ти помогна ли да оправим леглата на момичетата? Да им помогна да се съблекат?

Алексис се усмихна:

— Като за начало нека да се върнем вътре, преди момичетата да разрушат бунгалото — обърнах се и тя постави ръка на рамото ми. — Знам, че понякога може да е доста трудно, Сам. Всичко това е ново за теб. Но в теб виждам нещо от себе си. Затова избрах ти да си моята стажантка. Знам, че всички мислеха, че ще бъда с Ашли, но за да бъда напълно честна, колкото и да я обичам, мисля, че за нея е по-добре да бъде с някой, който може, ами... да обуздае свободния ѝ дух — подсмяхна се Алексис. — Ще научи много от Морган. Но ти, ти и аз си паснахме на онзи поход. Притежаваш онова НЕЩО.

— Нещо? — озадачих се.

Алексис се засмя и забелязах колко хубава беше усмивката ѝ. Устата на Ашли винаги беше навъсена или перманентно нацупена, а Алексис винаги беше щастлива. Двете сестри можеха и да си приличат по русата коса и тънките талии, но според мен, поведението на Алексис я правеше десет пъти по-красива. Освен това тя беше наследила очите на Хитч — големи и зелени. А сивите очи на Ашли напомняха за надвиснала буря.

— Лагерната искра, както я наричаме с татко — обясни Алексис. — Заложбите на лагеруващ, без значение, че си започнала малко по-

късно — добави. — Това е нещо, което според татко винаги съм притежавала. Толкова обичам това място, че най-вероятно ще го управлявам, когато татко се пенсионира — засмя се тя. — Когато съм далеч отгук, в колежа, ми липсва адски много. За разлика от Ашли, която не спира да говори за това как щяла да се премести в Ню Йорк веднага след като завърши гимназия и ще се връща, само за да се снима в любимите си брошури и клипове за лагера.

Ашли ли го е казала? През цялото време в бунгалото говореше само за това колко обича Пайнс. По-добре е да не повдигам тази тема.

— Както и да е, веднага познавам кой е подходящ и смятам, че ти си — отбеляза Алексис. — Просто трябва да си нащрек и да обръщаш внимание на всичко, което става около теб. Особено когато отговаряш за толкова малки деца.

— Ще се постарая — обещах, заредена с енергия. Алексис си имаше начин да те накара да мислиш, че можеш да пробягаш и цял маратон, дори и да не си трениран бегач. Не исках да я разочаровам отново. Трябваше обаче да се погрижа Ашли да не ми погажда повече номера.

Двете се запътихме към бунгалото, а момичетата ни гледаха очакващо. Дрехите им бяха натрупани на големи купчини по леглата. Няколко от тях си носеха плакати и снимки, но не и тиксо. Алексис и аз веднага се захем за работа. Показахме леглата на момичетата (всички единични заради възрастта им), обяснихме как стои положението с къпането и им помогнахме да си залепят плакатите над леглата. След около час бунгалото вече приличаше на магазин на Дисни с всички тези снимки на Хана Монтана^[1] и Пантерките^[2], с възглавнички и покривки за легло. Когато приключихме с подреждането, седнахме на пода с маркери и цветна хартия и помогнахме на всяко момиченце да си направи табелка с името, която да носи през първия ден. Виждаше се, че децата обичат да майсторят разни неща.

— Сам? — извика ме Алексис, докато помагах на Макензи да напише „з“ на своята табелка. Тя преглеждаше списъка със задачите в папката си. Отидох при нея да видя какво има.

— Изглежда на едно от момичетата, Макензи Хамънд, трябва ежедневно да ѝ се поставя инжекция против алергии. Сестрата вече е получила предписанията от лекаря, но се налага да водим Макензи

всяка сутрин, за да ѝ бият инжекцията. Очевидно момиченцето мрази иглите и плаче всеки път — Алексис се намръщи: — Предполагам, че ще мога да будя момичетата няколко минути по-рано и да ги водя с мен. Ще трябва да чакат отвън, докато приключим.

— Аз ще я водя — заявих, без да мисля. Трябваше да се реванширам за издънката си тази сутрин, дори с цената на ставане по-рано, за да водя Макензи при сестрата и после на закуска навреме. — Ще е много по-лесно, отколкото да влачиш цялата група до долу заради инжекцията. Мога да водя Макензи всяка сутрин преди закуска.

Алексис изглеждаше загрижена:

— Сигурна ли си? Това е голяма отговорност. А и на твое място нямаше да понасям това още по-ранно ставане заради нещо такова.

— Не ми пречи — изстрелях набързо. — Това е най-малкото, което мога да направя.

Алексис се усмихна:

— Чудесно. Това наистина много ще ме улесни.

В далечината се чу тромпет, който сигнализираше края на свободното време сутрин.

— Добре, момичета, тази сутрин ще се занимаваме с изкуства и занаяти. Всички да се обуйат, да си вземат табелките и да тръгваме. Сам трябва да отиде на своите занятия, затова ще я видим по-късно.

Някой ме подръпна за тениската и се обърнах. Беше Макензи:

— Трябва да ми сложат инжекция — промърмори тя.

Алексис се намръщи:

— Не ти ли я сложиха вече тази сутрин, миличка? — попита тя.

Макензи поклати глава:

— Тръгнахме твърде рано, за да ми я сложат. Мама каза, че ще ми я бият тук.

Държеше малко кафяво плюшено мече с червена дрешка с качулка и го галеше нервно.

Алексис погледна часовника си:

— Добре, предполагам, че можем да минем през сестрата и след това да позакъснеем за занятията...

— Аз ще я заведа — предложих, въпреки че умирах от нетърпение да започна часовете по грънчарство. Бях в плен на гигантската илюзия, че ще мога да направя ваза за мама. — И без това е мое задължение, нали? Мога да заведа Макензи до сестрата и после

да я върна в бунгалото за изкуства и занаяти. И без това имам грънчарство, а то е точно надолу по хълма.

Алексис ме гледаше с благодарност:

— Благодаря ти, Сам.

Макензи, мечето ѝ и аз тръгнахме към стълбите на бунгалото, а тя ми подаде ръка. Нейната беше доста потна, но на мен не ми пречеше.

— Нощем става ли тъмно, Сам? — попита с пискливо гласче. — Мразя тъмнината. Донесох си фенерче, но не знам къде да го включа.

— Ще ти помогна да намериш някое място — предложих аз. — Но имам съвет, който би трябвало да помогне. Леглото ти се намира най-близо до надписа „ИЗХОД“, нали така? Той свети, затова можеш да си мислиш, че това е допълнителна светлина.

Тя се усмихна, две от зъбчетата ѝ липсваха.

— Не се бях сетила за това! — щастливо възкликна тя. — Ти как се сети?

— Ами аз съм тук от няколко дни и се приготвих за вашето идване — обясних аз. Докато вървахме си люлеехме ръцете. — Имам и още една тайна за теб — когато бях на твоята възраст и аз се страхувах от тъмното.

Тя се ококори:

— Наистина ли?

— Да-м — отвърнах. — Когато бях малка, с класа ни заведоха на къмпинг с преспиване за една седмица и наистина ме беше страх, че ще трябва да спя на тъмно. Точно тогава открих номера с надписа „ИЗХОД“. Леглото ми беше точно до него, затова не ме беше страх.

— Точно като мен — усмихна се Макензи.

След няколко минути вече бяхме при сестрата.

— Ето че пристигнахме — казах на Макензи, а тя стисна ръката ми още по-силно.

— Сестра Нанси ще ти хареса. Много е сладка. Когато приключите, може да ти даде и близалка.

Отворихме вратата на бунгалото и отвътре ни лъхна хладен въздух. Ах, климатик. Май воденето на Макензи за инжекция си имаше и добри страни. Кабинетът на сестрата и на Хитч бяха единствените две сгради в лагера, които бяха снабдени с климатик. Дори и пет минути прекарани вътре ми се струваха прекрасни при 35°C навън

през целия ден. Въпреки че още беше края на юни, температурите в планината вече бяха рекордно високи. Освен това в чакалнята имаше и телевизор! Беше първият, който виждах от седмица и затова веднага зяпнах шоуто на Рейчъл Рей, която готвеше буритос. Животът тук беше като живот в сапунено мехурче. Още не бях получавала колет или писмо, затова нямах представа какво става извън лагера.

— Здравей! — Коул и едно малко момченце с тениска на Метс^[3] седяха на пейката в чакалнята. — Пак ли си удари главата?

Изненадах се, че го виждам и се засмях:

— Не съм тук заради мен — обясних. — Това е Макензи и двете сме дошли, за да ѝ сложат ежедневната противоалергична инжекция.

Коул сръчка малкото русо момченце до него:

— Това е Калев. И той е тук за инжекция.

— Всеки ден ли ти я слагат? — попита Макензи Калев, като се качи на пейката до него.

— Всяка сутрин — кимна той.

— И на мен! — изписка Макензи.

— Изглежда често ще се срещаме с Калев — казах аз на Макензи, след което погледнах към Коул: — Аз ще отговарям за инжекцията, така че ще сме тук всяка сутрин преди закуска.

— Доста благородно от твоя страна — отвърна той. — Мисля, че и аз трябва да поема това задължение. Няколко минути в този хладилник са си истински рай. Ако можеше да покажат и резултатите на Метс по телевизията, щеше да е идеално.

Днес Коул изглеждаше доста сладък. Носеше червената тениска на Пайнс и шорти Nike. Цветът им стоеше много добре на тена му.

— Защо се усмихваш? — шеговито ме нападна Коул. — Чудиш се как минава животът ми като стажант на Хънтър, нали?

— Не, не се чудя — защитих се.

— Напротив, чудиш се — продължи да ме дразни той. — Давай. Питай ме колко е сладък с шестгодишните.

— Нямах да те питам това — измънках аз. Но като се замислих, наистина ми се искаше да знам как се държи с тях. Беше ли като голямо дете? Представях си го как си играе с тях и ги носи на рамене насам-натам. Въздишка.

— Коул? Човече? Там ли си? — разнесе се гласът на Хънтър от уоки-токието.

— Говорим за вълка — ухили се Коул. Вдигна радиостанцията до лицето си: — Да, тук съм.

— Мини на личен канал — нареди Хънтър. — Какво толкова правиш там?

— При сестра Нанси вече има друго дете — отговори Коул като ме гледаше. — Някакво хлапе го ужилила пчела.

Хънтър изпъшка:

— Наистина ли? Това е кофти. Надявах се, че досега ще си се върнал. Забравих какво имаме по програма.

Коул се изненада:

— Футбол, не помниш ли? Казах ти да вземеш футболната топка със себе си.

— А, вярно! Мерси, друже — каза Хънтър и млъкна. — А помниш ли след това какво трябваше да правим?

Надявах се, че изненадата не е изписана на лицето ми. Как е възможно Хънтър да не си знае графика на занятията?

— Мисля, че са изкуства и занаяти — отговори Коул по уокитокито.

— Вярно. Вярно. Бях забравил — смънка Хънтър. — До скоро.

Коул закачи станцията за задната част на шортите си:

— Е? Как ти се стори гаджето ти?

— Не ми е гадже — отвърнах, въпреки че се бях изчервила.

— За твое собствено добро се надявам да не е — тихо продума Коул. — Хънтър не е момче, което си има само една приятелка, както може би вече си забелязала.

Вратата на кабинета на сестра Нанси се отвори:

— Кой иска да е пръв? — попита тя, докато изпращаше подсмърчащо малко момиченце. Познах раздражителната стажантка от 8А, която беше с нея.

— Не може ли да влезем заедно — нервно попита Кaleb, като гледаше към Макензи.

Сестра Нанси се усмихна:

— Няма причина да не можете. Защо направо не влезете всички?

И четиримата се оказахме в кабинета ѝ. Стаята ми напомняше за медицинския кабинет в училище. Всичко беше бяло, а по стените имаше глупави картинки, изобразяващи лекарски шегички. В стаята имаше три свободни детски легла. Сложихме Макензи и Кaleb на едно

от тях. Сестрата приключи с инжекцията на Калев за по-малко от минута, но когато дойде ред на Макензи, детето избухна в сълзи.

— Всичко е наред Макензи — успокоявах я аз. — Тук съм — взех потната ѝ малка ръчичка, но тя се опитваше да я дръпне. — Не искаш ли близалка?

— Трябва да я държиш неподвижна — предупреди ме сестра Нанси. Погледнах Коул безпомощно. Той бързо застана на колене пред Макензи, започна да гали мечето ѝ и я попита.

— Кой е този малък приятел, Макензи?

Тя сякаш се успокои за секунда:

— Мечето ми — каза през сълзи.

— Има хубава тениска — продължи Коул. — А има ли си име?

Макензи се усмихна:

— Снууки.

— Снууки ли? — засмя се Коул. — Че какво име е Снууки?

Макензи също се засмя:

— Сама го измислих.

— Ето какво ще направим, какво ще кажеш да сложим една инжекция и на Снууки, а? Така става ли? И на двамата ще ви направим инжекции.

Макензи се замисли за момент:

— Добре.

Сестра Нанси се приближи отново с иглата, а аз се свих, но Макензи се фокусира върху Коул. Той взе друга спринцовка, все още запечатана, не че Макензи забеляза, и я сложи до ръката на Снууки:

— След секунда приключваме Снууки — успокои мечето Коул.

Макензи беше толкова доволна, че дори не трепна.

— Браво, Макензи — усмихнато я похвали Коул. След това я свали от масата и се обърна към мене: — Цялата е твоя.

Не знаех какво да кажа. Коул беше толкова сладък с Макензи, а и трябваше да призная, че беше наистина трогателен:

— Беше страхотен — възхитих се аз.

Коул сви рамене:

— Не беше нищо особено. Слушай, най-добре е бързичко да заведа Калев при господаря — той се усмихна и аз не можах да отлепя погледа си от устните му. Изглеждаха меки. Имах чувството, че мога

да ги зяпам с часове. — Ще се видим по-късно, нали? — попита Коул като ме гледаше странно.

— Аха. Да-м. Разбира се! — изсмях се нервно, но не бях сигурна защо.

След като оставих Макензи в бунгалото по изкуства и занаяти, хванах часа по грънчарство почти накрая. Аз и Ем бяхме заедно в тази група и тя вече привършваше първата си ваза. Нямах достатъчно време дори да опитам да работя с грънчарското колело. След това отидохме до стола за обяд. Не можех да повярвам, че е дошло време за това. Не че се оплаквам. Бях гладна като вълк и не бях придирчива — дори към макароните със сирене.

— Как мина първата ви сутрин като стажанти? — попита Мег, като се присъедини към нашата маса с чиния горещи макарони. Тъй като беше старши възпитателка, ядеше с нас. Харесваше ми, че се храним с останалите стажанти, а не с поверените ни групи. Като младши и старши възпитател нямаш привилегията да се храниш с приятелите си.

— Имам си спортисти — развълнувано възкликна Грейс, докато дъвчеше хотдога си. — Много се радвам, че ми се паднаха бисквитки. Отлично знаят как да играят игри.

— Моите кексчета са страхотни — заяви Корт и си хапна от макароните със сирене.

— А как беше твоята сутрин, Сам? — невинно попита Ашли, а Габи едва не се задави с нейния бъг джус^[4]. — Случи ли се нещо интересно? — Чиниите и на двете бяха пълни само със салатата.

— Разходи ли се из западната част на лагера? — добави Габи, а Ашли се разсмя.

— За какво говорите, момичета? — поинтересува се Мег объркана. — Всичко наред ли беше, Сам?

Ашли ме изгледа триумфално. Толкова ми се искаше да отвърна, но не можах. Не ми стискаше да се изправя срещу такъв противник като Ашли.

— Да — отговорих, като избягвах блесналия поглед на Ашли. — Децата в групата ми са много сладки, а Алексис е страхотна — не можах да се сдържа да не се заям поне малко.

— Това е прекрасно, Сам — отбеляза Ашли и си сипа малко студен чай. — Радвам се, че ти и сестра ми се разбирате. Аз не бих

искала да работя с нея, без да се обиждаш, разбира се. Нали си спомняте как се държа с Пати миналото лято, когато ѝ беше стажантка? Толкова я ангажираше, че дори нямаше време за хобито си. Така намрази Алексис, че тази година не дойде на лагера.

— Така ли, аз пък си мислех, че Пати реши да замине на пътешествие из Европа това лято! — почеса се Габи по главата. Ашли я изгледа кръвнишки.

— Смятам, че всички попаднахте на идеалните партньори — усмихна ми се Мег.

— Ще видим — добави Ашли. — Изглежда Сам е създала страхотно първо впечатление още от *портата*.

Габи се разхили още повече. Всички изглеждаха объркани, освен Корт. Имах чувството, че се досещаше, че става нещо. Наблюдаваше ме внимателно, почти ме умоляваше да отговоря на подигравките на Ашли. Но аз не можех. Не знаех как. Гаднярството не ми беше силна страна. Обичах да помагам на приятелите си. Затова просто забих нещастен поглед в лигавите си макарони със сирене.

---

[1] Тийнейджърски сериал на Дисни, в който се разказва за живота на едно момиче, което води двойствен живот. През деня е обикновената тийнейджърка Мили Стюарт, а нощем се превръща в поп певицата Хана Монтана, която крие самоличността си от всички, освен семейството и най-близките ѝ приятели. — Б.р. ↑

[2] Американска момичешка тийн попгрупа създадена от компанията Уолт Дисни и станала известна благодарение на едноименния филм и продълженията — *The Cheetah Girls*. — Б.р. ↑

[3] Професионален бейзболен отбор. — Б.р. ↑

[4] Нещо подобно на плодов пунш, което се сервира в столовете на летните лагери в САЩ. Трудно е да се каже дали изобщо съдържа някакви плодове. — Б.р. ↑

ИЗКУСТВА, ЗАНАЯТИ И ПРИЗНАНИЕ

Валеше. Но не онзи нежен, ситен дъжд, който те приканва да изтичаш навън и да се въртиш под него. Това беше нещо като мусон. От прозорчето на бунгалото ни виждах как лагеруващите пищят, докато претичват през големите кални локви и държат мокрите си тениски над главите си. Това беше първият дъждовен ден в лагера за този сезон — досега имаше най-много по някоя кратка буря — и последното нещо, което исках беше да излизам.

Само че нямах избор. Имах свободно време и най-накрая трябваше да завърша записа за Мал, за да мога после да го пусна в пощенската кутия. Вече значително бях изостанала с видеосъобщенията си. В лагера бях много по-ангажирана, отколкото си мислех. А през останалото време ми беше толкова забавно с Корт, Ем и Грейс, че даже не си и помислях да се измъкна, за да запишвам. Не че някога щях да го призная на Мал. Трясъкът от последния гръм сякаш разтресе леглото ми. Бурята далеч не беше към края си, но трябваше да изляза сега, ако исках да приключа с това веднъж завинаги. Грабнах дъждобрана и раницата си, увих камерата в тениска и я пхнах вътре. Цялото бунгало миришеше на мокро дърво. От ранна сутрин Грейс се бореше с нашествието от насекоми — очевидно времето ги караше да търсят скривалище. Трябваше да се преместя, за да може тя да убие едно от тях с палката за мухи.

— Пипнах ли те! — изписка Грейс. Почти не можех да я чуя от кънтенето на покрива под ударите на дъжда. Силният вятър разтвори прозорците до Габи и Ашли и те веднага изтичаха да ги затворят. Грейс изпъшка:

— Мег, няма ли начин да ни измъкнеш от заниманията днес?

— Гласувам за! — извика Корт. — Предлагам да отидем във фойето на възпитателите и да гледаме малко сапунки по телевизията.

Фойето на възпитателите беше една от привилегиите на стажантите и самите възпитатели, от която умирах да се възползвам,

но досега никоя от нас не беше ходила там. Разположено високо на хълма, над нашите бунгала, във фоайето имаше огромен телевизор с кабел, което ще рече, че по някое време можеше и да успея да гледам „Access Hollywood“^[1]. Освен това във фоайето се намираще единствената конзола за видеоигри в лагера (вярно, че беше PS2, а не Wii, но поне имаше Guitar Hero^[2]), големи плюшени дивани и безплатни закуски.

Мег се разсмя:

— Съжалявам, момичета, но няма да отменим всички занимания, само защото вали. Очевидно тези, които бяха предвидени за навън ще ги пропуснем, но има и други варианти. След час в стола ще пускат филм, а в салона май играят шарада^[3] — Мег погледна към Грейс: — Но все пак можете да се измъкнете от изкуствата и занаятите. Чух, че покривът е протекъл, затова днес няма да бъдат провеждани часове.

Грейс нададе радостен вик. Тя обичаше спортовете, но както вече разбрах, с удоволствие щеше да се лиши от ножиците, хартията и лепилото. Това ме наведе на една идея. Ако бунгалото по занаяти е затворено, това значи, че мога да се промъкна там и да довърша видеото за Мал!

— Мег? Може ли да изтичам до офиса? Очаквам пакет — съобщих аз.

Вчера мама беше изпратила огромен колет с някои декоративни възглавнички от Urban Outfitters^[4], плакат на Орландо Блум, спален комплект и кутия с бонбони. Благодарение на подаръците й леглото ми най-накрая заприлича на обитаемо, а не сякаш е за временно ползване. Като видях почерка на мама върху бележката, трябва да призная, че почувствах лека носталгия, но ми беше твърде забавно, за да се натъжа.

— Още един? — заяде се Габи. — Не се ли обзаведе достатъчно вече?

Точно тя ли е тръгнала да се оплаква! Габи първа открадна бонбон от скривалището ми. Натъпка се с десертчетата Milky Way, които мама ми изпрати, след което се оплака, че имала нужда от упражнения.

— Ако Сам иска да прогизне, не виждам какъв ви е проблемът — подхвърли Ашли, без да поглежда към нас иззад списанието Cosmo

Girl.

— Може би трябва да отидеш с нея — отбеляза Корт безизразно.

— Ако наистина искаш, Сам, върви — каза Мег. — Но ще станеш вир-вода! — добави тя, след като една светкавица озари стаята. — Бъди внимателна. После се върни тук, за да разбереш дали ще имаме изкуства и занаяти.

Кимнах и затегнах качулката на дъждобрана си:

— До скоро, момичета.

Докато стигна до бунгалото по занаяти, бях подгизнала от главата до петите. Дъждобранът ми почти не ме защити от дъжда и затова цялата треперех. Свалих пропития с вода дъждобран и го окачих да съхне, като оставях локвички навсякъде. Слава богу, бунгалото беше напълно празно, но част от мен се дразнеше, че дори аз съм тук. Къде ми беше умът да излизам навън в това време, за да снимам някакво тъпо клипче? Мал все още не ми е изпратила видеосъобщение! А и не съм получавала никакви картички от другите ми приятели, освен от Пайпър, която ми изпрати една от Грейт Улф Лодж^[5] в Пенсилвания. Но така или иначе, вече бях дошла. Набързо нагласих камерата на една от близките маси и започнах да записвам.

— Здравсти, Мал — поздравих вяло. — Харесваш ли ме така? Както забелязваш вали и в момента съм мокра до кости, тъй като се наложи да се измъкна навън, за да запиша това съобщение. Както и да е. Надявам се, че си прекарваш добре лятото. Тук ми харесва, а да си стажант е приятно. Трябва да се грижа за едни от най-сладките малки дечица, особено за Макензи — едно момиченце, което всяка сутрин водя, за да ѝ слагат инжекция против алергии. Всеки път се разплаква, но Коул винаги я успокоява и всичко свършва добре. Не знам как го прави. Казах ли ти за Коул? — попитах като се опитвах да надвикам шума от дъжда. — Той е един мой приятел. Стажант на Хънтър. Вече ти казах за Хънтър, нали? Толкова е готин, Мал, а и е такъв флиртаджия, но не мога да се сдържа да не му отвърна. Не знам какво ме прихваща. Знаеш, че не съм от флиртуващия тип, но ми е трудно да му устоя. Има едни такива...

ТРЯС. Обърнах се рязко. Вратата на бунгалото по изкуства и занаяти зяпна и Корт, Грейс и Ем нахълтаха вътре с писъци заради една гръмотевица. Корт бързо затвори вратата след себе си. Вцепених се, не знаех какво да направя.

Корт се огледа и ме видя:

— Какво правиш тук? — очите ѝ се плъзнаха и стигнаха до камерата. — Да не би да се записваше, идиотка такава?

— Какво правите тук? — попитах с фалцетен глас, докато напъхвах камерата в раницата си.

— Мег не е разбрала правилно — промърмори Грейс. — Изглежда тече покривът на грънчарското бунгало, не на това. Ще си имаме час.

— Не ми отговори на въпроса! — подкани ме Корт. — Защо имаш камера?

Трите ме гледаха очакващо.

Вратата отново зяпна и вътре нахлуха няколко момичета от 8А. Измънкаха по едно „здрости“ — бяхме нещо като съперници с тяхното бунгало, особено след като са добри приятелки на Ашли и Габи — и се насочиха към масата си, за да се изсушат. Слава богу, Ашли и Габи не се записаха за тези часове. Избраха стрелба с лък, за да могат да се мотаят с момчетата. Но днес това най-вероятно значеше, че са някъде на сухо и играеха шарада.

Кара, която водеше курса по занаяти, влезе след момичетата от 8А:

— Радвам се, че всички успяхте да стигнете навреме, въпреки бурята — каза тя, тъкмо когато поредният гръм стресна всички ни. — Имам страхотна идея за следващия ни проект, но ще трябва да го оставите тук, за да не се развали.

— Обещайте да не казвате нищо — прошепнах им, докато вървахме към масата. — Знам, че е забранено да имаме камери.

Корт се засмя:

— Мислиш ли, че ме интересува дали се записваш или не? — отвърна шептейки. — Но ми е любопитно за какво ти е по принцип? Не си някакъв лагерен шпионин, нали?

Сега пък аз се засмях:

— Не, със сигурност не съм шпионин.

— Днес ще правим албум за Четвърти юли — прекъсна ни Кара. Тя започна да обяснява как ще се осъществи този проект, а аз се престорих, че слушам задълбочено, за да избегна любопитните погледи на Грейс, Ем и Корт.

Когато видях списъка със занимания за по-големите лагеруващи и стажантите, малко се изненадах, че изкуства и занаяти бяха сред тях.

Щом чуех за изкуства и занаяти, си представях единствено брокат, лепило и много топки от памук. Разбирате какво имам предвид, неща като в началното училище или такива, с които занимавахме нашите карамелчета. (С тях правим моряшки възли, формички за сладолед и рисувани тениски). А ние? Кара ни дава да изработваме органайзери за шкафчетата в училище, диско топки за бунгалото и албуми за снимки от лагера.

След десет минути пред себе си вече имах два червени листа и започнах да изрязвам сини правоъгълничета за страниците. Вече бях залепила заглавието: Напред червени, бели и сини!

Бях добавила и малки сребърни фойерверки, които направих с брокатени маркери. Изглеждаше доста добре, въпреки че аз самата го казвам.

— Как така се справяш толкова добре, при положение, че ти е за пръв път — промърмори Грейс.

Тя седеше точно до мен и до този момент всичко, което имаше, беше един син хартиен правоъгълник, който местеше насам-натам, за да намери най-подходящото място.

— Не знам — признах аз, — но ми харесва. Много е отпускащо.

— На кой му пука за албумите? — намеси се Корт, която късаше парче златна хартия за нейните страници. — Искам да знам какво правеше Сам с тази камера — нейните страници изглеждаха наистина добре.

— Не е нещо особено — смънках набързо, без да я погледна.

— Има ли нещо общо с Ашли? — продължи да дълбае Корт. — Да не се опитваш да ѝ върнеш за номера, който ти погоди преди няколко дни с твоята група?

Разказах на момичетата какво се беше случило през първия ден от лагера и Грейс побесня. Корт обясни, че миналото лято Грейс е била нещо като лакей на Ашли.

— Постоянно следваше Ашли и Габи навсякъде, а те ѝ позволяваха, тъй като Грейс винаги беше много добра във всичко. Ако Грейс спечелеше флага, от това печелеха Ашли и Габи, тъй като те бяха в отбора на победителите, дори през цялото време да не са си мръднали пръста. След това обаче, Грейс мина на страната на Ем след

глупавия инцидент с банския и приятелството им приключи по-бързо от това на Лорън и Хайди^[6] от Хълмовете.

— Няма нищо общо с нея — отвърнах.

Корт изглеждаше разочарована:

— Все още смятам, че трябва да ѝ го върнеш като използваш елемента на изненадата — физиономията ѝ се озари от дяволита усмивка.

Грейс изсумтя, а Ем пое въздух от инхалатора си:

— Твърде големи сме да правим гадни номера — заяви Грейс. — Имаме си своите отговорности.

— Мег ще ни убие! — добави Ем. — Ще ни заключи във фоайето на възпитателите и ще ни дава хляб и вода през цепнатина под прозореца и...

Останалите я гледахме озадачено. Ем се изчерви:

— Добре де, може би е наистина малко извън темата. Снощи бедувах, за да чета „Повелителката на любовта“ и ме е страх, че може да смесвам тези два различни свята.

— Гадни номера не се ли правят на човек от друго бунгало? — попитах. Корт закима в съгласие. — Как ще си го върнем на Ашли, ако тя вече е в бунгалото ни?

Корт се намръщи:

— Имаш право. Ще трябва да измислим друг начин да ѝ го върнем. Но това не значи, че трябва да прекаляваме! Няма да се забъркваме в неприятности — добави Корт. — Всеки погажда номера. Това си е лагерен ритуал!

Кара си прочисти гърлото, направи знак да замълчим и ни намигна. Тя наистина беше готина. Позволи ни да оставим радиото пуснато, докато работим, а също и да си донесем нещо за хапване (въпреки че беше забранено). Каза ни, че през следващата сесия ще има курс за правене на албуми за напреднали. Със сигурност щях да се запиша.

Четирите замълчахме за няколко минути. Чуваха се ножици, изстискване на брокат и късане на хартия. Реших, че Корт е забравила за камерата ми.

— Правеше клипче за Хънтър, нали? — внезапно прошепна Корт.

— Не — отвърнах с усмивка. — Защо ми е да снимам клипче за него?

— Не знам — вдигна рамене Корт. — Може би си искала да му изпратиш някакво секси съобщение.

Ем се закиска:

— Сам беше като мокра мишка. Това секси ли е? — останалите се разсмяхме.

— Ами ако аз имах камера, бих направила едно за Донован — подсмръкна Корт. — Говорих с него вече четири пъти, докато плувахме свободен стил и той ми каза, че е приет да учи за ветеринар в един австралийски колеж. Колко секси е момче да харесва кученца!

— Донован ти се отразява добре — коментира Грейс. — Досега не съм те виждала да тренираш толкова усърдно, за да минеш теста по плуване. Сега вече можеш да се отправиш към първоначалната си цел.

— През миналите години не обичах да се мокря, затова бях напълно доволна, ако просто си стоя на брега и се пека, но сега имам мотивация — гордо заяви Корт. — Зимата ходих на уроци по плуване — обърна се Корт към мен. — Трябва да знам за какво ти е тази камера.

— Няма да се откажеш, нали? — въздъхнах аз.

Корт се ухили:

— Не-м.

— Ще ми се смеете — смънках аз, като изведнъж се засрамах от миналото си, но всяка от тях по един или друг начин заяви: „Не, няма!“. Поех дълбоко въздух: — Добре, истината е, че записах съобщение за най-добрата си приятелка Мал. Сецате се, онова момиче, за което споменах...

— Поне хиляда пъти — прекъсна ме Грейс. — Да, спомняме си за кого става дума.

Не обърнах внимание на сарказма ѝ:

— Както и да е, това е нещо, което правим, когато сме разделени. Предполага се, че трябва да записвам тези съобщения всеки ден, като ѝ разказвам за лагера и за себе си. Нещо като дневник. Но не ми оставаше никакво време. Затова излъгах, че очаквам пратка по пощата. Толкова изоставам с клипчетата, които обещах, че ми се искаше поне да приключа със съобщението за Мал, за да мога да започна и останалите.

— Какво друго ще снимаш? — поинтересува се Ем.

Изчервих се:

— Обещах на всичките си приятели, че ще им изпратя по едно видеосъобщение — Корт понечи да каже нещо, но аз я прекъснах: — Нямах представа, че ще сме толкова заети! Едва намерих време да завърша едно съобщение за Мал, а тя ми е най-важна. Ще ме убие, ако скоро не го получи.

— Ти си луда! — отбеляза Корт. — Правиш твърде много за това момиче. И за другите ти приятели също. Те досега изпратиха ли ти *някакви* съобщения?

— Не — признах смутено.

— Аз не мисля, че е толкова странно — започна Ем. — Дори ми се струва *някак* готино. Сякаш правиш видеодневник за преживяванията си в лагера, разликата е, че ги пращаш на друг човек, вместо да ги записваш за себе си. Оу! — Тя се намръщи.

Хъм. Досега не го бях поглеждала от тази страна, но Ем имаше право.

— Щеше да е по-добре, ако си запазваше касетите — предложи Грейс. — Тогава и ние можехме да сме на тях. Винаги ми се е искало да ме има на видео как тренирам на курса по ходене по въже, за да мога да покажа на мама колко добра съм станала.

— А ако аз имах клипче, на което се вижда колко съм отговорна с малките лагеруващи, родителите ми вече няма да ме мислят за луда на тема момчета, дори и да си остана такава — добави Корт.

— Но електронните уреди са забранени в лагера — напомних им аз. — Затова се налагаше да се измъквам и да снимам без вас, момичета.

— Ох-х-х! — тъжно провлачи Корт. Групата ни отново се умълча и аз се заслушах в шума от усърдния труд на другите маси. Ножиците работеха на пълни обороти, чувах цвърчене от шишенца с лепило, а някой току-що разля брукат по целия под. Кара изтича с лопатата.

— Знаеш ли какво им харесвам на твоите клипчета, Сам? — тихо заговори Корт. — На видео можеш да изкажеш и най-скритите си чувства, без да е нужно някой да ги чува. Това е нещо като признание. Или наръчник на стажанта за живота в лагера. Много по-добро от упътването, което е направил Хитч. Ако бяхме достатъчно смели,

някой ден можехме да продадем записите на бъдещите стажанти и да направим състояние.

— За това последното не съм сигурна, но мисля, че трябва да си направим наше клипче! — предложи Ем. — Хайде, Сам — примили се тя, — ще бъде забавно. Гледай на това като на албум със снимки от лагера. Какъв по-добър спомен ще ти остане за лятото прекарано с нас от един клип.

— Аз съм съгласна — изненада ме Грейс, — но само ако ми направите едно копие, което да си гледам вкъщи. Или поне на общите срещи по-късно. Можем да се видим тази зима и да го гледаме заедно.

— Идеята е страхотна! — възкликна Корт. — Ще си запазя моето копие, за да мога да показвам на бъдещите ми деца колко съм била готина.

— Не съм убедена, че това е добра идея — смънках несигурно. — Досега не съм се снимала с други хора. Освен това имам да направя още толкова много клипове за приятелите си.

— Това е тъпо — нацупи се Корт. — Не трябва да си губиш цялото лято в пращане на разни клипчета при положение, че можеш да го *изживееш* като се снимаш с нас. До колкото си спомням, това лято трябваше да е за теб самата и твоята самостоятелност, а и за да направиш нещо ново? Това е ново нещо.

Корт имаше право. А и звучеше различно. Мал никога не е искала да си правим общи клипчета. Просто предпочиташе да си ги пращаме, когато сме далеч една от друга. Това беше нещо, което можех да правя заедно с новите си приятелки. Изобщо имаше ли нужда и от видеосъобщенията за другите ми приятели? Те не са ми пращали, нали? Щях да им пусна по една пощенска картичка, а ако не им допада, това е положението. Това си е моето лято и не трябваше да го оставям да отлети, само защото съм твърде заета да мисля за живота вкъщи.

Погледнах момичетата и се усмихнах:

— Дадено, ако вие момичета го искате толкова много, мисля, че можем да опитаме.

Корт се пресегна през масата и ме прегърна. Ем също.

— Е? Кога започваме? — попита Грейс, грабна лист хартия и започна да си нахвърля бележки. — Налага ли се първо да репетираме? Не ми се ще да кажа някоя глупост.

— Не можем да се цензурираме — възрази Ем. — С тези клипове ще изпускаме парата, нали? Могат да са нещо като лагерните ни признания.

— Ау! Страхотна идея! — съгласи се Корт.

— Но за да не рискуваме, ще си измислим кодово име за моментите, когато решим да се снимаме, тъй като трябва да се уединим — предложи Грейс. — Трябва ни нещо, което само ние ще разбираме.

— Луди по момчета? — предложи Корт. Грейс я изгледа.

— Аз имам идея — каза Ем. — Какво ще кажете за the sleepaway girls^[7]? Ние сме точно такива, нали така?

Sleepaway^[8] girls. Хареса ми.

— Съгласна — заявих.

Корт се ухили:

— Е, sleepaway girls, имам чувството, че това е началото на нещо страхотно.

---

[1] Ежедневна развлекателна новинарска програма, която отразява събитията от живота на известните личности и в развлекателната индустрия. — Б.р. ↑

[2] Музикална видео игра. — Б.р. ↑

[3] Игра на отгатване на думи чрез драматизирано представяне на отделните им срички и на думите като цяло. — Б.р. ↑

[4] Американска марка произвеждаща дрехи, аксесоари и стоки за дома. — Б.р. ↑

[5] Верига семейни курорти с воден парк. — Б.р. ↑

[6] Героини от сериала „Хълмовете“. — Б.р. ↑

[7] Момичета, които са някъде извън дома си (на гости, на лагер...) с преспиване. — Б.р. ↑

[8] Sleepaway — освобождаване (от неприятности...) след преспиване. В книгата се има предвид, че далече от дома и близките си момичетата превъзмогват собствените си притеснения и комплекси. — Б.р. ↑

8

ФОЙЕРВЕРКИ

— Готови, на старта, тръгвайте! — извика Хитч през мегафона.

На „тръгвайте!“ аз и Корт започнахме да куцукаме като луди. Бяхме вързани една за друга за краката и се опитвахме да стигнем до Ем и Грейс, които ни очакваха на поста за смяна.

— По-бързо! — насърчаваше ни Грейс. — Настигат ви!

Косата ме шибаше по лицето, но успях за миг да зърна конкуренцията — Ашли и Габи. Двете бяха облечени с розови престилчици, а изражението на Ашли показваше свирепа решителност. Розовата престилчица стоеше много добре на тена, докато с моята светлозелена, на фона на червената тениска на Пайнс, изглеждах като елха през юли.

— Ако ни победят, ще те убия — чух как Ашли вика на Габи. Каза го доста силно, като се има предвид, че я чух въпреки окуражаващите викове на лагеруващите, които се сипеха отстрани.

Беше Четвърти юли^[1] и всички обичайни занимания бяха отменени за сметка на специално тържество по случай празника. Хитч беше планирал спортен ден, специална вечеря с барбекю на езерото и фойерверки, с които да приключим тържеството. Що се отнася до частта със спортните игри, щяхме да се състезаваме с различни групи, да сме в отбор с по-малките лагеруващи, или да се изправим момчета срещу момичета. Грейс каза, че обикновено хората от едно бунгало са в един отбор, но Ашли и Габи ни смениха с приятелките си от 8А. Когато Мег изтъкна, че отборите ни не са равностойни, отборът на 8А принуди две тъжни момичета да се присъединят към нас — останалите от 8Б. Не ни проговориха цяла сутрин.

— Размърдай се, Сам! — извика Корт. — Няма да финаширам втора!

Подскачах, колкото се може по-бързо, трудно е, когато някой е вързан за крака ти. Ашли и Габи настъпваха все повече и повече, затова ускорих. На този етап, Грейс и Ем бяха толкова близо, че виждах

потта им. Още четири стъпки, три; Габи и Ашли подскачаха все по-близо, още две крачки и...

— ДА! — извика Грейс, защото първи стигнахме до отбора си. С Корт набързо размотахме панделката; Грейс и Ем я грабнаха, завързаха краката си един за друг и се втурнаха към съотборничките ни от 8А.

— Вие двете какво зяпате? — развика се Ашли, докато подаваше панделката на следващата двойка в отбора й. — ТРЪГВАЙТЕ! Настигнете ги!

— Никога няма да победят Грейс — заяви уверено Корт. — Тя е най-бързото момиче в лагера.

Корт беше права. Грейс и Ем бяха стигнали до третия ни последен пост от щафетата, когато розовият отбор се намираще едва на половината път до техния. Щяхме да спечелим! Но след това... видях как Грейс подвиква на съотборничките ни, ала това не ги накара да се движат по-бързо. Едната дори се прозя. Другата се наведе, за да завърже кецовете си марка Lacoste. Само за няколко секунди и вторият пост на розовия отбор пресече финала и подаваше панделката на третия си пост.

— ДАВАЙТЕ! — чух виковете на Ем. — Ще загубим!

— Правят го нарочно — осъзнах. — Искат да загубим.

И две минути по-късно — загубихме, а Корт и аз се нахвърлихме върху съотборничките ни от 8А. Вместо да ни се извинят, те се радваха с противниковия отбор!

— Как можахте! — извика Грейс.

Ашли застана пред тях.

— Какво да направят като са бавни? — няколко момичета се подсмихнаха, а Ашли ме погледна мило. — Жалко, че сега няма да играете срещу момчетата. Приятно прекарване на скамейките, дами.

— Ще играем срещу тях в следващия кръг! — заяви Ем ядосано.

Мег дойде при нас:

— Добър опит, момичета — окуражи ни тя. Всички я погледнахме с вдигнати вежди. Мег се изчерви. — Нека просто се опитаме да се забавляваме днес! Тъй като пропускаме следващия кръг, си помислих, че бихте могли да помогнете на старши възпитателите си за момент. Какво ще кажете?

— Добре — съгласи се Грейс. Ентусиазмът й беше спаднал, колкото бяха спаднали балоните по масите за пикник наоколо. Бийвър

и кухненският персонал вече слагаха масата за тазвечерното празненство.

— Грейс, нали знаеш, че днес няма да спечелим трофей? — попитах, докато вървахме по прашната пътека към старши възпитателите. Те играеха игри на голямата ливада. Денят беше толкова топъл, колкото и тези преди това, около 35°C, а въздухът бе толкова тежък и влажен, че можеше да го срежеш с нож. Тези, които твърдят, че във Флорида е горещо, никога не са прекарвали лятото си в планините Катскил, Ню Йорк. Очаквах тук да е по-хладно от вкъщи в Лонг Айлънд, но се оказа всичко друго, но не и това. Хората казват, че се дължи на някаква странна топла вълна.

— Мразя да губя! — промърмори Грейс. — Почти беше в ръцете ни. Водехме, а после...

— Нямахме какво да направим — отбеляза Ем.

— Може би ако някои от нас не бяха толкова уморени тази сутрин, можеше да се справим и по-добре — смънка Грейс.

— Хей! — запротестира Корт. — Бях навън до късно, защото имах важна работа. С Донован бяхме в хамбара за лодки и прослушвахме някои от емо рок баладите му на айпода, след като изгасиха лампите, а аз му обещах, че ще му кажа какво мисля за тях. Смята да ходи на прослушване за Американ Айдъл тази година — добави тя гордо.

— Продължавай да се измъкваш тайно и ще те хванат — предупреди я Ем. — Трябва да пестим измъкванията за първото клипче на *sleeperaway girls*... — млъкна точно навреме.

Хънтър идваше към нас. Вдишах рязко. Беше горещо, а той бе секси, както обикновено. Носеше престилка в кралско синьо на голо и добре оформените му бицепси се очертаваха ясно.

— Здравейте, дами — широко се усмихна той. — Сладки престилчици — Ем набързо вдиша от инхалатора си. — Намирам се в леко затруднено положение — Хънтър ме гледеше право в очите. — Другарчето ми си навехна глезена в последния кръг и аз останах без партньор за играта. Имате ли нещо против да взема на заем шампиона?

— Какво?

— Трябва да се срещнем със старши възпитателите си — обади се Грейс. Прозвуча като примерна ученичка.

— Имаме няколко минути — прекъсна я Корт и ме бутна напред.
— Но само при условие, че останем да гледаме.

— Дадено — отвърна Хънтър. — Само да кажа на момчетата — той изтича до голяма група възпитатели и стажанти.

Някои носеха сини престилчици, а други — небесносини с бяло. Малките им възпитаници бяха с тях, седяха отстрани с кръстосани крака.

Сръчках Корт:

— Това пък защо го направи? — процедих.

— Правя ти услуга — отвърна тя. — Хънтър те харесва, а и ти си падаш по него. Ти си на ход. Бъди по-смела от майка си и Хитч, стига с това говорене!

Изчервих се. Повтарят ми го, откакто разказах на момичетата за това как мама ми призна, че тя и Хитч имат „телефонна връзка“. Според Корт това беше истерично поведение.

— Не можем да се срещаме с възпитатели, не помниш ли? — опита да я вразуми Грейс.

— Така е — невинно отвърна Корт. — Но никой не е забранил флиртуването. Защо вие с Ем не отидете да чакате при Дилън и Тим. Играта ще приключи, преди да сте се усетили.

Знаех, че Ем харесва Дилън, но Грейс не беше споменавала нищо за Тим — отново стажант. Но от неспокойното ѝ поведение и ярко порозовяло лице беше ясно, че определено имаше някакви чувства към него.

— Не мисля, че ако закъснеем с пет минути ще е проблем — отбеляза Ем. — И без това възпитателите ни не знаят, че ще ходим.

— Добре! — уж троснато каза Грейс, но бях убедена, че не е ядосана.

Точно тогава забелязах Коул, който вървеше в нашата посока.

— Чух, че ще влезеш на мястото на Албърт — започна той. Беше облечен със светлосиня престилчица, а къдравите му кичури бяха полепнали по челото. Изглеждаше сякаш току-що е излязъл от банята, но ми беше ясно, че е от жегата. — Хънтър е щастливец. Или по-скоро ти си щастливката?

— Нито едното, нито другото — смънках неловко.

Хънтър се присъедини към нас:

— Мислех си след състезанието да отидем до стола и да си вземем по един Slush Puppies^[2]. Аз черпя.

— Нямаше ли да водим децата до езерото за часовете по кану? — попита Коул.

Хънтър се намръщи:

— Забравих, че малките ни чакат — отвърна той и им помахаше. Те нададоха силни викове. — Страхотни са, нали — попита ме той. — Не мога да им се наситя.

Значи Хънтър все пак харесва възпитаниците си. Не е тук само заради момичетата! Лъчезарната усмивка, която изплуваше на лицето му при споменаването на неговите малчугани, ме накара да се чувствам топла и пухкава. Не само защото навън беше горещо.

— Какво ще кажеш за малко тренировка? — попита Хънтър и грабна един платнен чувал от земята. — Готова ли си да играем, шампионе? Правилата са много лесни. Двамата с теб влизаме в чувала и трябва с подскачане да стигнем до финала. Проста работа.

КАКВО? От всички игри, в които можех да участвам с Хънтър, ми се падна такава, в която цялото ми тяло ще е притиснато в това на Хънтър! Не мисля, че бях способна да го понеса.

— Успех! — пожела Коул.

Пристъпих напред и хванах едната страна на чувала. Хънтър се приближи до мен и прошепна в ухото ми:

— Тези момчета си мислят, че ще те победят, само защото си момиче, затова трябва да им покажем, че грешат, нали?

Спрях да дишам, устните на Хънтър бяха толкова близо до моите. Миришеше на розова дъвка.

Двамата отидохме до старт линията и точно тогава забелязах кои ще са конкурентите ни. Сърцето ми се сви. До нас бяха Коул и Дилън. Коул ми намигна, но ми се стори странно да отвърна със същия жест. Чувствах се толкова неудобно, сякаш щях да направя нещо, което не беше редно. Защо ми беше толкова неловко да бъда с Хънтър пред Коул? Също толкова се притеснявах и от другия отбор. Донован и онзи висок, кльощав възпитател, който всички наричаха Бийн бяха третият отбор.

Хънтър влезе в големия чувал и го задържа, за да се вмъкна и аз. Усмиваше се. Струваше ми се, че усеща смущението ми. Застанах до него. Чувалът не беше толкова широк, колкото си мислех. Бяхме един

до друг, толкова близо, че не оставаше място дори за въздух помежду ни. Усещах допира на бедрото на Хънтър, а русата му коса ме гъделичкаше по ръката. Чувствах, че лицето ми пламти. Вторачих се във финалната линия, като избягвах погледа на Хънтър.

— Удобно ли ти е? — гласът на Хънтър рикошира в мен. Не можех да погледна. Просто кимнах.

— СТАРТ! — някой даде сигнал и тръгнахме.

Чувах виковете на Грейс и Ем, а Корт подвикваше ту моето, ту името на Хънтър. Той беше бърз, а аз се стараех да не изоставам, но се разсейвах. Телата ни постоянно се блъскаха едно в друго, и всеки път потрепервах. Накрая Хънтър ме обгърна с едната си ръка и хвана другия край на чувала. Сега бях притисната в прегръдките му, което като се има предвид, че тичах, учести дишането ми още повече. Хвърлих бърз поглед вдясно. С Коул бяхме рамо до рамо. Бийн и Донован водеха, но малко по малко ги настигахме.

— Точно така, шампионе! — окуражаваше ме Хънтър. — Продължавай! — почти настигнахме Бийн и Донован и Хънтър извика: — Дръж се! — След което усетих да бута с цялата си сила и видях как Донован тупна на земята. Хънтър се изсмя. — Спипахме ги! Сега останахме само ние и те! — провикна се той, като имаше предвид Коул.

Бях някак втрещена. Това беше просто игра, нали така? Щеше ли да постъпи така и с Коул? Наистина не ми се искаше да го направи. Точно тогава реших, че е по-добре да победим Коул, отколкото да го видя паднал в калта. Заподскачах по-бързо, но Коул беше също толкова бърз. Само няколко секунди преди финала бяхме в смъртоносна схватка. Всички викаха.

— Скачай, скачай! Скачай! — изръмжа Хънтър, когато Коул и Дилън се приближиха.

Изведнъж се наклонихме и усетих как чувалът ни полетя напред. Единственият ни шанс да победим беше да се хвърлим напред и Хънтър ни повали на земята. Изпищях, когато видях бързо приближаващата се пръст и трева. След което ТУП! Бяхме на земята, а Хънтър бе сложил ръка на финалната линия и се смееше. Освен това практически лежеше върху мен, гърдният му кош на модел на Аберкромби се притискаше в моя, от който пък сърцето ми щеше да

изскочи. Лицето на Хънтър беше само на няколко инча от моето. Устните му бяха съвсем близо.

Хънтър лежеше върху мен. Хънтър лежеше върху мен. Хънтър лежеше върху мен!

Започнах да се гърча, за да се измъкна от чувала, но ми беше доста трудно с тялото му, отпуснато върху моето.

— Победители са — Хънтър и Сам! — стори ми се, че чух някой да съобщава.

— Той мамии! — извика Донован.

— Чудесна работа, шампионе! — каза Хънтър като се измести в позиция за лицеви опори, а аз успях да се измъкна. Опитах се да избегна погледа му, тъй като треперех. През цялото време имах чувството, че сърцето ми ще изскочи от гърдите и ще го удари в лицето.

— Имаш ли нужда от помощ? — Коул стоеше над нас с протегнатата ръка. Бях се измъкнала от чувала и седях на земята, затова бързо подадох ръка и се изправих.

— Аз ще ѝ помогна — Хънтър беше по-бърз от мен и се измъкна от чувала с едно ловко движение. След това се наведе към мен с протегнати ръце и буквално ме залюля във въздуха, а аз се изкикотих глуповато.

— Какво смяташ да правиш сега? — попита той.

— Трябва да тръгвам — отвърнах и си налях чаша с вода от близкия гигантски термос. — Дечицата ме чакат. Трябва да помогна на Алексис.

Хънтър кимна. След това се наведе и ме целуна по бузата:

— Ще се видим тази вечер за фойерверките, нали? Ще се оглеждам за теб, така че не изчезвай.

Инстинктивно докоснах бузата си, след което осъзнах какво правя, спомних си, че Коул стоеше точно до нас и веднага си свалих ръката.

— Ще бъда там — смотях леко трепереща.

Щом Хънтър се отдалечи, чух тихия смях на Коул:

— Поздравления, Сам. Предполагам, че получи, каквото искаше.

Обърнах се, за да изкрещя или поне да кажа нещо саркастично, но видях, че бяха дотичали две малки момченца от групата му и се

държаха за ръчички. Коул продължаваше да се взира в мен и почувствах нужда да погледна встрани.

— Ще се видим довечера — изстрелях набързо.

След това отидох при Корт, Грейс и Ем.

Бяхме на половината път, когато изкрещях — отчасти от радост, отчасти от безсилие, отчасти от объркване. Бузата ми сякаш все още гореше от целувката на Хънтър, а аз превъртах отново и отново този момент в главата си.

— Хънтър е толкова хлътнал по теб! — в гласа на Корт се усещаше копнеж. — Щеше ми се и с Донован да беше така. Развълнувах се, когато ми даде да прослушам демо записите му. Но не получих целувка по бузата.

— Никога повече няма да си измия бузата — пошегувах се аз и Ем се засмя.

— На мен такива неща не ми се случват — въздъхна Ем. — Мога ли да докосна лицето ти? — внезапно попита тя.

Единствено Грейс не се смееше. Помислих си, че просто е уморена. С останалите продължихме да говорим за Хънтър и за полуцелувката ни, затова как Ем може да заговори Дилън на барбекюто тази вечер, затова какво ще прави Корт с Донован. Щом стигнахме сечището, където се състезаваха бисквитки и кексчета, Грейс най-накрая проговори:

— Знам, че Хънтър е готин и всичко останало, но момичета, видяхте ли какво направи с Донован? — тихо попита тя. — Той го избута, за да може двамата със Сам да спечелят. Беше тъпо надбягване с чували. Нищо особено, но той все пак не игра честно. Нещо започва да ме притеснява. И освен това, забелязали ли сте, че този, който се грижи за групата им, е винаги Коул? Хънтър никога не е наоколо. Хвали се колко обича дечицата, а вместо това винаги флиртува с някое момиче някъде другаде, а Коул върши всичката черна работа.

Нито една от нас не каза нищо.

Дълбоко в себе си осъзнавах, че Грейс е права, но не исках да го повярвам.

— Хей, Сам! — Макензи се затича към мен и ме гушна силно. — Дошла си, за да играеш с нас? Отборът на дъвките пчели с три на два!

Притиснах я силно, като се опитвах да избия думите на Грейс от главата си:

— Ще се видим на барбекюто — казах на момичетата.

— Сам — Грейс ме погледна неловко, — не исках да...

— Не се тревожи за това — извиках, докато с Макензи вървахме, хванати за ръка, към момичетата от бунгало 5А. Насилих се да се усмихна. — Ще се видим по-късно.

Останалата част от следобеда се изниза бързо. Аз и Алексис участвахме в турнир по ритане на топка с момичетата, заедно украсявахме знамена за Четвърти юли, после заведохме малките си победителки до будката, разположена под столовата, където да отпразнуват победата си със захарен памук. Отново играхме на народна топка, взех си почивка за един сладолед, който се разтопи, преди да успея да го изям. Трябваше да направя бързо кръгче до кабинета на медицинската сестра, защото една от възпитаничките ми — Серена, си обели коляното по време на състезанията, но като изключим това, следобедът протече без инциденти. Момичетата нямаха търпение да стигнат до лагерния огън, а аз, въпреки наблюденията на Грейс, изгарях от нетърпение да видя Хънтър.

— Сам, ще седнем тук! — подръпна ме за ръкава Серена.

Взех със себе си няколко от момичетата на опашката за барбекю и си сипах плодов пунш в чашата — по-скоро бъг джус, защото това е странното име, което всички използваша за напитката с вечно променящия се цвят. Чинията ми беше пълна с картофено пюре, пилешки пържолки, печена царевица и царевичен хляб, а устата ми се изпълваше със слюнка при мисълта за десерта: топъл ябълков сладкиш. Ако щете вярвайте, но за Пайнс това значеше петзвездно меню.

Тъй като случаят беше специален, щяхме да ядем на масите навън до езерото. Някой беше украсил дърветата наоколо с Коледни лампички, сякаш хиляди светулки озаряваха нощното небе. На масите, имаше и хартиени покривки в бяло и червено, а Бийвър бе сложил стереоуредба в района на бюфета, от която се носеше тиха музика. На фона на горещия ден, нощта се оказа доста хладна. Не че някой от нас се оплакваше. Пак можехме да носим къси панталонки и тениски, но от време на време потръпвах от лекия бриз.

Все още не се бях видяла с Мег или съквартирантките ми от бунгалото, затова реших да седна при Алексис и да ѝ помогна с ритуала по приготвяне на храната за по-малките — нарязването. Тъй

като момичетата бяха още малки, понякога това беше необходимо, особено ако храната е жилава като барбекюто. А и ми беше неудобно да оставя Алексис да върши всичко съвсем сама. През цялото време, докато рязах, се оглеждах за Хънтър, но не го видях никъде.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас, момичета? — попита Коул. Зад него имаше дълга опашка от момченца и разбрах, че това е групата на Коул и Хънтър.

— Разбира се — отвърна Алексис, като избърса устата си със салфетка. — Можем да се сместим. Къде е Хънтър?

Стори ми се, че физиономията на Коул леко се промени, но дори и да беше така, той бързо се овладя:

— Трябваше да се отбие в главния офис.

— Значи ето кое било онова момиче. Работи в офиса, така ли? — попита едно малко момченце.

— Това беше приятелката му, глупчо — поправи го Калев. — Затова я целуваше!

Коул ме погледна за секунда, а аз се опитах да имитирам усмивка.

Хънтър е целувал друго момиче? Помоли ме да се срещнем тук, нали така? Каза, че ще ме потърси. Това не значеше ли нещо? Или се развълнувах за дреболия? Сърцето ми подскочаше и леко ми прилоша. Преместих храната си настрани. Може би не съм го разбрала добре. От къде на къде, Хънтър, най-готиното момче в лагера, ще ме харесва? Изгубих апетит. Ако около мен нямаше хора, можех и да си поплача.

— Надявам се да се появи скоро — безгрижно заяви Алексис — или ще изпусне печените маршмелоуз^[3] и фойерверките.

Хънтър не се появи навреме за маршмелоуз, а когато десертът накрая дойде, поисках да си тръгна. Но Коул ме убеди да остана, за да видя свръхсекретния му трик. Когато Хитч остави по една торбичка с маршмелоуз на всяка маса, последвахме Коул до барбекюто, което все още тлееше. Усетих мириса на въглените и вдишах дълбоко. Напомни ми за барбекюто вкъщи. Семейството на Мал организираше по едно голямо всяко лято, а ние двете по традиция си правехме шоколадови сладкиши. Почти усещах разтопения шоколад по устните си и за момент почувствах носталгия по дома. Тъжно се вирах в червеникаво-оранжевите въглени.

— Гледай внимателно, Сам, или ще изпуснеш нещо интересно — смушка ме Коул. Той взе една шепа маршмелоуз и започна да ги нанизва на клечката си. Не можах да повярвам, когато видях какво прави. Разтопяваше ги достатъчно, за да ги оформи като малки пиленца и снежен човек. С Алексис не можехме да спрем да се смеем, а малките ни възпитаници бяха възхитени.

— Знам какво е! Това е мишка — развълнувано заговори едно от нашите момиченца, когато Коул взе един лепкав маршмелоуз и го сложи върху друг, който беше почти разтопен. Той използва допълнителна пръчка, за да оформи фигурата.

— Това не е мишка, това е кану — пренебрежително заяви едно от момченцата.

— И двамата грешите — отвърна Коул, като се концентрира върху скулптурата си, която ставаше по-висока и по-тънка.

— Разбрах! — възкликнах. — Това е Хитч.

Алексис избухна в смях.

— Май наистина прилича на татко, нали? — отбеляза тя. — Коул, не забравяй мегафона.

— Не е Хитч — засмя се Коул. — Това е Бийвър. Не виждате ли тигана на главата?

— Не съм — отвърнах. — На мен ми прилича на купчина маршмелоуз.

Коул се направи на обиден:

— Ще ми се да видя ти как ще се справиш с този неземно сложен фокус.

— Мисля, че преди това ще имам нужда от малко тренировки — казах аз.

— Може ли малко внимание, искам да направя едно съобщение — опита да укроти тълпата Хитч. Огледах се. Хънтър все още го нямаше. Видях, че приятелките ми са с техните групи, а Ашли и Габи седяха до някакви момчета от другата страна на лагерния огън. Нощта беше идеална за огън под звездите.

Когато всички утигнаха, Хитч продължи:

— Надявам се, че ви хареса празненството по случай Четвърти юли — всички го аплодираха. — По традиция сега ще гледаме градските фойерверки, които се виждат отгук. Ще започнат след пет минути, а когато това стане, ще изгасим светлините, за да ги виждате

по-добре. Ще помоля всички да останат по местата си, за по-голяма сигурност. Ако някои от малките се изплашат, можете да седнете заедно с тях горе на хълма. Насладете се на шоуто! — избухнаха аплодисменти.

— Сам? — Алексис се надвеси над мен. — Не е нужно да оставаш с малките. Ако искаш можеш да отидеш при приятелките си или може би при Коул.

— Коул? Не, ние сме само приятели — смънках объркано.

Тя се усмихна:

— И Коул се държи така сякаш иска да сте само приятели — подхвърли тя като леко се усмихна.

— Здравсти!

Погледнахме нагоре. Хънтър стоеше пред нас, облечен в тениска с качулка и ръце в джобовете.

— Здравсти! — възкликнах и скочих на крака. Главата ми щеше да се пръсне от емоции. Част от мен беше бясна, а друга част искаше да направи няколко цигански колела от радост, че го вижда. Може би бях твърде строга с него. Та ние дори не ходим, даже не ми е казал, че ме харесва, въпреки че приятелките ми мислят така. — Къде беше?

— Имах малко работа — обясни той, — но все пак успях, нали? — той седна при нас. — Искаш ли да отидем до езерото, за да виждаме по-добре, шампионе? Знаем идеалното местенце.

— Обзалагам се, че е така — чух да смотолевя Алексис. — Хънтър, не трябваше ли да си при групата си? Мисля, че Коул удържа фронта достатъчно дълго време за тази вечер!

Погледнах към Коул за секунда. Той не се включи в разговора. Правеше фокус, за да впечатли няколко от момченцата, които бяха пленени от всяко негово движение.

— Абсолютно — съгласи се Хънтър. — Бях забравил. Благодаря.

— Аз и момичетата ще идем на хълма, Сам — предупреди ме Алексис. — Ти се наслади на фойерверките.

Когато останахме сами, Хънтър пак ме попита:

— Искаш ли да отидем по-близо до езерото?

— Ами твоята група? — отбелязах аз, като изведнъж почувствах несигурност. Мислех, че обожава възпитаниците си. А сега ги зарязваше и прехвърляше отговорността на Коул, само и само да прекара малко време с мен.

Хънтър завъртя очи и въздъхна:

— Виж какво, шампионе, ако не искаш да гледаш фойерверките с мен, мога да се сетя за няколко човека, които с удоволствие ще дойдат на твое място.

Потреперих.

— Просто... Коул беше тук цяла нощ и...

Светлините избледняваха и чувах как расте вълнението на тълпата.

— Коул, нали нямаш нищо против да останеш да гледаш фойерверките с малчуганите? Искам да заведа Сам на едно място с подобър изглед — каза Хънтър.

— Мисля, че биха искали да останат с теб — отвърна Коул за моя изненада. Погледите им се срещнаха. Неловкото положение беше прекъснато от тънък вик на малко дете:

— Не искам да чувам шума — изписка малко момченце на име Лукас. — Искам да отида на хълма.

— Всичко ще бъде наред, Лукас — настоя Хънтър, докато Лукас подсмърчаше. — Никой друг не желае да ходим на хълма. Не искаш да принудиш всички да отидат горе, нали?

Лукас се разплака повече и Коул отиде до него и го гушна:

— Искам с Хънтър да отидем на хълма — проплака момченцето. Погледнах към Хънтър. Той отново завъртя очи.

— Лукас, приятелче, аз ще те заведа — утеши го Коул. — Искаш ли да ти призная нещо? И без това оттам се вижда по-добре. Когато бях колкото теб, винаги гледах от горе.

Усмихнах се. Коул беше толкова мил с дечицата.

— Но аз искам с Хънтър! — продължи да мрънка Лукас.

— Знаете ли какво? — опита отново Коул. — В раницата си нося захарен памук и ако всички се качим горе на хълма, ще ви почерпя.

— Няма да пропусна фойерверките — Хънтър звучеше раздразнен. — Коул, оправяй се с него — след което се обърна към мен и ме сграбчи за ръката: — Готова ли си, шампионе?

Изведнъж всичко ми се изясни. Още при първата ракета, която разпиля блясъка си над езерото, вече бях наясно с положението. Хънтър наистина беше секси. На външен вид бе идеален и всеки път, когато го видех, очите ми се насълзяваха, сърцето ми започваше да подскача и се чувствах така сякаш ще припадна всеки момент. Но сега,

когато станах свидетел на това как постъпи с дребосъците, и колко е безскрупулен, само и само да постигне своето, осъзнах, че никога не бих обичала човек като него.

Отскубнах се от хватката на Хънтър и казах:

— Не, съжалявам, не съм готова. Ще отида на хълма с Лукас, Коул и останалите деца.

Хънтър поклати глава.

— Както искаш — промърмори той и изчезна в тъмнината, най-вероятно за да намери някоя друга, с която да отиде на въпросната скала.

— Сам... — започна Коул, но аз го спрях. Още един фойерверк се взриви над нас и освети сериозното лице на Коул.

— Хайде, момчета — подканих децата. — Всеки да си намери другарче и да го хване за ръка. Дватамата с Коул ще ви заведем до хълма, за да не изпускате повече от шоуто.

Само след няколко минути настанихме всички на хладната, влажна трева до Алексис и момичетата. Усецах мириса на барут във въздуха, а небето се изпълни с кълба дим от гърмежите. Макензи ме видя и се усмихна. Тя и Серена се наместиха до мен. До тях седеше Коул, хванал за ръка Лукас, който се беше успокоил и щастливо хапваше захарен памук.

— Не исках да се получава така — обясни Коул.

— Ти не си виновен за неловкото положение — отбелязах. — Сега поне няма да губя повече време в... — не можех да довърша изречението. Нямах как да кажа „свалки с Хънтър“ пред Коул. Винаги ми беше трудно, когато Коул ме подиграваше заради Хънтър. — Всичко е наред. Наистина. Радвам се, че нещата се развиха по този начин.

— Така ли? — попита Коул и ми подаде малко захарен памук.

— Да-м — отвърнах и наистина го мислех.

Коул се усмихна:

— Чудесно. Защото, както казах и първия ден, заслужаваш нещо повече.

— Знам, че е така — съгласих се аз и го погледнах с усмивка. А и вече започвах ясно да осъзнавам къде да го търся.

---

[1] Национален празник на САЩ. — Б.р. ↑

- [2] Ароматизирана замразена напитка. — Б.р. ↑
- [3] Бонбон от растението градинска ружа. — Б.р. ↑

9

ЯВЯВАНЕ ПО СЛУЖБА

С Коул сме били заедно десетки пъти, но сега беше някак различно. Дватама бяхме дежурни в кухнята тази сутрин и въпреки че трябваше да сме там в 7.30, Коул изглеждаше невероятно, а аз го забелязах веднага. Косата му ухаеше на мента и носеше жълти шорти и синя тениска, която отиваше на летния му загар. Не можех да престана да го зяпам.

Ако трябва да бъда честна, не съм спряла да го зяпам и да мисля за него от нощта на Четвърти юли. Не знам как не съм го забелязала преди. Винаги съм смятала, че Коул е сладък, но изведнъж започнах да виждам колко е чаровен, остроумен и колко мил беше с децата, което пък го правеше още по-привлекателен. Според Ем трябвало първо да забравя Хънтър, за да мога да оценя Коул и ето как се случи всичко това. Неприятната страна на моето просветление беше, че забавните ни закачки станаха неловки — що се отнася до мен. Защото вече не водехме просто разговор, а аз говорех с момчето, което харесвам. Освен това се чувствах и някак виновна, защото проумях, че го харесвам, едва когато се отказах от Хънтър.

— Всичко наред ли е там — попита Коул с иронична усмивка.

Тази сутрин, когато видях Коул, се паникьосах толкова много, че реших да се разположа с тестото за палачинки в другия край на кухнята, където поне за малко можех да се скрия от него. От неговата позиция не можеше да види как го зяпам.

— Аха — смотолевих.

Тъй като не заех, че ще бъдем заедно, не бях сменила долниците на пижамата си, както аз и възпитаничките ми винаги ходехме за закуска. **ПО ДОЛНИЦЕ НА ПИЖАМА!** С пижамата ми на розови сърчица и с червен потник. Ако преди не бях достатъчно засрамена, сега вече нямаше измъкване.

— Земята вика Сам! Обади се Сам! — диво размахваше ръце пред лицето ми Бийвър, нашият готвач. — Бъркаш това тесто от десет

минути. Не ми казвай, че все още е на бучки.

Подадох му купата и се усмигнах глуповато:

— Изглежда съм изгубила представа за времето.

Бийвър ме погледна скептично, взе купата и ми подаде нова, пълна с брашно за палачинки:

— Опитай да се справиш с това за по-малко от две минути, за да може да има палачинки за всички на закуска! Местните започват да негодуват.

Бийвър беше някак си страховит с този свой аз-карам-Харли-и-мога-да-ти-спукам-задника-от-бой подход. Но когато смяната в кухнята приключеше, ставаше нормален. (Дори пъ караоке на нощния ни излет миналата вечер). Но тъй като сега беше време за приготвяне на закуската, Бийвър беше в пълен боен режим.

— Няма проблем — мило отвърнах аз.

Коул дойде до моята маса и застана пред мен:

— Нека да ти помогна — предложи. — Аз вече си свърших работата.

Той взе купата от ръцете ми, добави вода и започна да бърка като луд. И всичко това, без да гледа в купата.

— Откъде знаеш колко да сложиш — поинтересувах се аз.

Коул сви рамене:

— Често го правя вкъщи. Обичам да готвя — той се изчерви.

Момче, което обича да готви? Възможно ли е Коул да е толкова идеален?

Изражението на Коул издаваше голяма концентрация, след това обаче, поради някаква причина погледна нагоре и ми се усмигна така, че ако бях тесто за палачинки, щях да се разлея по пода.

— Сам!

О, не. Отново Бийвър.

— Да? — отвърнах.

— Щом си си намерила някой друг да бърка вместо теб, защо не вземеш да занесеш още ПС^[1] по масите. На някои места вече е свършил — посочи към каните, които бяха наблизно.

— ПС, разбира се — повторих. „Извинявай“ произнесох без глас на Коул. Грабнах две големи кани и отворих вратата с дупе, тъй като ръцете ми бяха заети. Миризмата на сироп веднага се загнезди в носа ми. Тракането на съдове и чинии почти ме накара да си запуша ушите.

Дори в осем сутринта в столовата беше претъпкано и децата или тичаха от маса на маса, или пееха (тук доста се пееше), докато чакаха сутрешните съобщения на Хитч (които водеха до допълнителната песен „за съобщенията“). Веднага щом Хитч влезеше, залата затихваше и всички започваха да се хранят, след което тълпата се разбунтуваше отново, защото идваше ред на пощата.

Страхувах се от пощата.

Не защото не получавах нищо. Мама ми изпрати още два пакета, единият с онези розови потници, които ми беше купила от Париж (сега тя бе в командировка в Париж), а и баба ми изпрати колет с много сладки и шоколад, който Ашли си измоли с мрънкане, но едва след като Габи беше задигнала известно количество. Ала все още няхах нищо от приятелите си и като стана дума за това, от Мал също. Вече започвах да се притеснявам. Изпратих на Мал две видеосъобщения, а на останалите ми приятели — картички (окончателно реших, че ще получат само това). Ала аз не получих нищо от тях. Бях само на *крачка* да поискам тайния телефон на Корт, за да се обадя и проверя дали Мал изобщо е жива.

Туп! Сложих първата кана с ПС на маса пълна с шумни момченца. Тъкмо щях да поставя другата кана на една маса с карамелчета, когато чух съквартирантките ми да мрънкат и да ме викат по име. Ползата от това да си стажант, а не възпитател беше, че в повечето случаи можехме да се храним със съквартирантките си, а не с възпитаниците си от съответното бунгало.

— Жадна съм! Изгарям от жажда! — сочеше Кортни към гърлото си и се преструваше, че се задушава.

Занесох им каната и я сложих пред Корт, Грейс и Ем.

Габи измрънка:

— Не е честно! Аз исках да съм първа.

— Бляк! — погнуси се Ашли. — Сам ни е донесла сока със семките. Никога не бих пила сок със семки — оплака се тя. — Донеси ми друга кана.

Ашли беше с много сладка пижама — къси панталонки и с лого на горницето: „Всичко в Маями е по-горещо“. Защо аз няхах такива пижами, които да нося за дежурствата в кухнята.

— Аш — предупреди я Мег, — това е ПС, който ще пием днес. Ако не ти харесва, сили си мляко.

— НН^[2] — простена Габи. — По-добре да пия H₂O. И без това е по-полезна.

Погледнах Мег с благодарност, след което клекнах до приятелките си. Те се наведоха към мене.

— Дежурна съм с Коул! — прошепнах аз.

— Това е знак — изписка Ем. — Трябва да му кажеш, че си сбъркала и че харесваш него, а не Хънтър.

— Чудесна идея, Ем! — саркастично отбеляза Грейс. — Виж, Коул, не съм си признавала, че харесвам Хънтър, но сега реших, че не го харесвам, а харесвам теб!

Ем и Корт я изгледаха кръвнишки, но аз изпъшках:

— Грейс е права. Няма как да го кажа, без да прозвучи тъпо.

Ем си прочисти гърлото:

— Може би е време да си поговорим по-сериозно по този въпрос — подчерта тя. — Заедно с the sleeperaway girls.

— Моля? — първоначално това изказване ми се стори безсмислено. След това обаче схванах за какво говори Ем. Трябваше да организираме sleeperaway запис, в който да обсъдим проблема ми с Коул, Щеше да ни е първият.

— Време беше! — възкликна Грейс.

— Намирисва ми на среднощно измъкване — прошепна Корт. — Можем да го направим в сряда вечерта, когато възпитателите имат седмична оперативка.

— Не знам — отвърнах нервно. — Какво ще стане, ако ни хванат?

— Правим го всяка година — обясни Грейс. Щом тя беше толкова спокойна, може би не беше кой знае какво.

Коремът ми закъркори и Ем се разсмя:

— Толкова ли си гладна?

Кимнах:

— Умирам от глад — така ми се искаше да си хапна малко палачинки.

Корт придърпа към мен една чиния, пълна с яйца, бекон, палачинки и плодове:

— Запазихме ти от всичко — изглеждаше виновна. — Но ми е трудно да устоя на палачинките. Те са последните и ме викат.

— Изяж ги, ако искаш — казах, без да се замисля.

— Сам, ти изобщо не си яла! — отбеляза Грейс. — Корт вече изяде три.

— Но съм още гладна — изхленчи тя.

— Вземи моята — настоях. — Има достатъчно други неща, които мога да ям.

— Пак започва — възнегодува Грейс.

— Какво? — попитах.

Ашли шумно прекъсна разговора ни:

— Мег, не трябва ли Сам да се връща да помага в кухнята, вместо да приказва с хората. Усмихна ми се злобно, а аз я изгледах на кръв. Колкото и да ми се искаше да постъпя по друг начин, все още избягвах конфронтациите с Ашли. Оставях я да пуска хапливите си забележки, но никога не ѝ отвърщах. Не ме биваше в споровете, а уменията ми не се бяха подобрили, откакто дойдох в лагера.

— Права е, Сам — отбеляза Мег. — Свърши си работата в кухнята, а ние ще ти запазим от закуската.

— Няма — чух да казва Габи.

Да свърша в кухнята? По дяволите! Зарязах Коул с тестото, а все още не бях разнесла всичкия ПС по масите.

— Трябва да тръгвам — съобщих на момичетата.

„Сряда“ произнесе без глас Корт, докато се отдалечавах, след което се блъснах в Хънтър.

— Сладка пижамка, шампионе — намигна ми той.

Набързо го подминах с наведена глава и се втурнах към кухнята, за да взема още сок, но той беше свършил. Преглътнах.

— Хей! — обади се Коул зад мен. — Свърших с тестото и казах на Бийвър, че ти си го разбъркала. Надявам се, че нямаш нищо против, но тъй като имаше да разнасяш толкова много сок, го направих вместо теб. Все пак ти оставих една кана за твоите карамелчета.

Толкова бях благодарна, че гушнах Коул през врата:

— Благодаря ти! — избухнах. След това осъзнах какво правя. Ръцете ми бяха около врата на Коул, който ухаеше хубаво, като сапун. Бях в състояние да остана да го мириша цял ден. Усетих как ръцете на Коул обгръщат талията ми и се напрегнах. Обикновено не бях се замисляла дали да го прегърна, но това беше П.З.Х. — Преди да започна да го Харесвам. А сега... къде ми беше умът? Коул не ми е

вече само приятел, той беше момчето, което харесвах, а аз бях на ей толкова разстояние от него. Отдръпнах се и видях, че се е изчервил.

— Добре, че Хънтър не те видя — отбеляза Коул, без да ме гледа в очите.

— Не харесвам Хънтър — заявих бързо и сериозно, а Коул ме погледна с любопитство. — Вече ти казах. Беше прав за него.

— Радвам се да чуя, че вече мислиш трезво — отвърна той и ми се стори, че се усмихна. Чувствах, че сърцето ми ще изскочи от гърдите, а устата ми беше необикновено пресъхнала. — В такъв случай исках да те попитам... това значи ли, че...

— Влюбени птички — прекъсна ни Бийвър, викайки откъм печката, където подмяташе още палачинки. Подскочих и си ударих коляното в дървената маса до мен. Ох.

— Да, точно вие двамата — уточни Бийвър. — Свободни сте. Можете да се присъедините към останалите.

Не-е-е! Какво щеше да ми каже Коул? Беше твърде късно. Двамата се спогледахме неловко. След това погледнахме към столовата. Другите възпитатели и стажанти вече бяха седнали да закусват. Смънкахме нещо като „довиждане“ един на друг, тръгнахме към вратата и се сблъскахме. Спомних си, че още не бях занесла портокаловия сок на групата на Алексис, затова грабнах една кана на излизане.

— Ето те и теб, Сам — каза Алексис, когато се присъединих към нея и момичетата. Нашите карамелчета понякога бяха малко диви, но Алексис винаги изглеждаше спокойна. — Започнах да си мисля, че си ни забравила.

— Съжалявам, Алексис — извиних се аз.

— Всичко е наред — отвърна тя и ме сръчка отстрани. — И аз винаги бях по-бавна, що се отнасяше до дежурството в кухнята. Мразех го.

Ококорих се. Алексис мразеше нещо свързано с лагера? Не можех да повярвам. Щеше ми се да ми разкаже повече за това:

— Наистина ли?

Ала преди да ми отговори, цялата ни маса започна да се тресе. Бурканът с желето заподскача към мен, палачинките изпадаха от чиниите, а сиропът се разля на масата.

— ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ! — извикаха с всичка сила няколко карамелчета. Държаха се за ръба на масата и се тресяха. Опитах се да натисна масата, но нямаше как да я удържа, след като осем малки момиченца я клатеха.

— Какво ви прихваща? — попитах разтревожена, когато те спряха да я клатят и избухнаха в бурен смях. Алексис също се смееше. — Замалко да получа удар!

— Нарича се земетресение — гордо обясни Макензи. — Видяхме бисквитките да го правят.

— Класическа лагерна игра за столовата — уверено разясни Алексис. — Бях много добра в нея. Можех сама да разклатя цялата маса, без да разлея нито една чаша.

— Добро утро, Уиспъринг Пайнс! — Хитч си проправи път през звуковата бариера и укроти земетресението на момичетата. — Как сте всички?

— Все още смятам, че няма да свикна с това баща ти да използва мегафона преди 9:00 сутринта — споделих на Алексис. Тя се засмя.

— Тази сутрин искам да направя няколко съобщения — щастливо започна Хитч. — Според прогнозата се очаква днес температурите да достигнат 35 градуса, затова вместо третата сесия, ще имате допълнително време за плуване. — Избухнаха силни аплодисменти. — Ако времето остане такова, ще направим същото и утре — допълни Хитч. — Освен това исках да ви съобщя за съвсем ново занимание, свързано със занятията през втората сесия...

— Гледах към масата на Коул в другия край на стаята. Беше заедно със съквартирантите си от бунгалото, но едно от момченцата, Калев, седеше в скута му, закачаше се с него, като го държеше за главата. Беше толкова сладък. Как не съм го забелязала по-рано?

— ... и накрая прослушванията за Шоуто на талантите ще се състоят през следващите две седмици — още веднъж столовата избухна в аплодисменти. — Ако възнамерявате да участвате, отвън ще бъде залепен лист, в който да впишете имената си.

— Чудя се какво ли ще измислиш за шоуто — каза Алексис.

— Аз? Не, аз не участвам в такива неща — отвърнах. — Аз съм по-скоро от типа „зад завесите“, отколкото актриса.

— Вашето бунгало винаги участва — осведоми ме Алексис. — Сестра ми измисля нещо за цялата група. Сигурна съм, че няма да се

измъкнеш.

Ужас! Тъкмо когато щях да заявя, че няма да участвам, масата ни отново се разтресе.

— ВТОРИЧЕН ТРУС! — извикаха малките карамелчета.

Този път бях подготвена и не се съпротивлявах. Алексис също започна да клати масата, а аз се облегнах назад и наблюдавах. Беше толкова глупаво. Но предполагам, че ако си на шест изглежда забавно. Е, какво толкова. И аз започнах да клатя масата и да викам „Вторичен трус!“. След което каната с ПС се преобърна и леденостуденият сок заля цялата ми пижама. Подскочих и изпищях. Трябва да е било доста силно, защото всички се обърнаха. Чух кикота на Габи и Ашли от отсрещната страна на масата.

— О, Сам! — възкликна Алексис. Смееше се, но по приятен начин. — Добре, че поне не се беше облякла. — Започна да ми помага да подсушavam долницето на пижамата си. Серена виновно ми подаде няколко салфетки.

Пижамата ми на розови сърчица стана практически прозрачна, а аз носех лилави бикини. Слава богу, поне задникът ми не беше мокър, но все пак! Трябваше да отида до бунгалото, за да се преоблека.

— Мога ли да... — започнах.

— Отивай — довърши Алексис. — Ще се видим в бунгалото по изкуства и занаяти, след като приключиш работата си тук.

Тръгнах да излизам от стаята, когато чух, че Хитч започва да раздава пощата и извика моето име. Замалко да се спъна. Едно от децата изтича до мен и ми донесе малък плътен кафяв плик. Достатъчно голям, за да съдържа видеокасета. Опипах пакета. *Беше* видеокасета и беше от Мал!

Вече не ми пукаше, че съм мокра. Ако не бях, трябваше да се върна в бунгалото, заедно с всички останали и нямаше да мога да изгледам записа. Сега поне имах шанс да видя началото. Моите записи и тези на Мал бяха дълги най-малко трийсет минути. Почти прекосих прага, когато чух името си отново.

— Саманта — избоботи Хитч. Дойде при мен и се усмихна. — Как си?

— Добре — отвърнах. Откакто мама ми каза, че тя и Хитч имат „телефонна връзка“, се чувствах малко неловко в компанията му.

Хитч кимна:

— Добре, добре. Обещах на майка ти да те държа под око — каза той и ме потупа по рамото. — Сигурен съм, че тя много съжалява, че ще пропусне деня за посещение.

Знаех, че мама най-вероятно няма да успее да дойде в деня за родителите. Командировката ѝ беше удължена в последната минута. Първоначално си мислех, че ще изглежда странно, ако никой не ме посети в лагера — не че Мал щеше да си вземе почивен ден от Маломарк и ще накара родителите си да шофират дотук повече от два часа — но родителите на Ем също нямаше да идват (може да се каже, че тя ги разубеди). Повечето момичета от моето бунгало също щяха да са без родители — като например Ашли (тъй като Хитч и Алексис бяха заети с организирането на деня за родители) и Габи (нямаше начин да долетят чак от Калифорния за нещо, което наричаха „четиричасово 3.3.“ — здравей, здрасти. Сега разбирам откъде Габи е наследила странния си навик с абривиатурите). Родителите на Корт щяха да се отбият за няколко часа преди да хванат полета за Маями.

— Знаех, че най-вероятно мама нямаше да успее, така че всичко е наред — обясних на Хитч.

Той кимна:

— Тя наистина много искаше да дойде и да те види.

Това си беше неловко. Да разговарям с евентуалното гадже на майка ми, който случайно е и директор на лагера. Странно! Трябваше да се измъкна!

— Трябва да отида да се преоблека — обясних и посочих долнището на пижамата си.

Бягах през целия път до бунгалото, за да спестя време и когато пристигнах, пижамата ми вече беше суха, но за сметка на това доста лепкава. (Да, навън беше ТОЛКОВА горещо!). Разтършувах се из сандъка за раницата и я отворих, за да си извадя камерата. Бързах толкова много, че буквално изпуснах касетата, докато се опитвах да я напъхам в машинката. Натиснах старт и нетърпеливо зачаках. Първото нещо, което видях беше Мал.

Седеше в задния си двор на един шезлонг, носеше големите си слънчеви очила на Шанел и черните бански Дона Карън, които открихме в Т.Д. Махх^[3] през април, тези, с които изглеждах огромна, а на нея ѝ стояха страхотно. Дългата ѝ, тъмнокестенява коса беше мека и

някак къдрава по краищата, а тенът ѝ — почти бронзов. Помаха на камерата.

— ЗДРАСТИ, САМИ! ЛИПСВАШ МИ! — извика тя. — КП^[4] просто не е същият без теб. Срегнах г-жа Джисонди в Уолдбаум^[5] и тя ти праща много поздравя. Също и г-жа Макарио. Казах им, че часовете по английски не са толкова хубави, колкото когато те ни преподаваха. Пайпър, Бриджит и Айви ти пращат целувки и благодарят за картичките.

Отдъгнах с облекчение. Явно другите са забравили, че дори съм обещала да пратя касети и на тях. Това ме накара да спра и да се замисля — *те* ли поискаха да им изпратя клипчета или аз, понеже съм си аз, обещах да им изпратя видеосъобщения, без да премисля нещата?

— Тук е адска скука продължи Мал. — Ако не беше Марк и басейнът Минеола, щях да съм напълно самотна...

Мал ми разказа за новото гадже на приятелката ни Пайпър и една смешна случка с лятната работа на Одри — друга наша приятелка. Разказа ми за досадното си малко братче и как родителите ѝ наложили вечерен час за лятото. Чувствах носталгия до момента, когато ми каза нещо, от което ме побиха тръпки.

— Та, както казвах, тук е доста скучно и слава богу, че ми изпращаш клипчетата си — подхвърли Мал и след това направи добре познатата напрегната физиономия. Изписваше се на лицето ѝ всеки път, когато сгафеше.

— Просто... ами... не се сърди, но не съм сигурна... просто... не мисля, че ще имам време да правя и други видеосъобщения. Не че не искам! Просто, ами, толкова съм заета с Марк, че не ми остава и минутка спокойствие.

Я чакай малко. Току-що не каза ли, че ѝ е скучно? Как така няма време за повече клипове? Ставаше още по-зле.

— Дори се наложи да помоля Марк да ми помогне да запишем това съобщение — виновно призна тя. — Марк остави камерата на стойката и ела да кажеш здрасти на Сам — инструктира гаджето си зад камерата.

Какво? Да позволява на момчета или изобщо на някой друг да гледа или слуша видеосъобщенията ни беше абсолютно забранено според нашите правила.

Картината се размърда за момент и по звука разбрах, че Марк поставя камерата на поставката. Заобиколи я и седна на ръба на шезлонга на Мал. Беше си същият. Висок, слаб, с гъста кестенява коса дълга почти до раменете и с пиратска татуировка на дясната ръка, която винаги показваше с гордост. Беше едно от малкото момчета в училище, които имаха татуировка. Изглежда според Марк това го правеше да изглежда като лошо момче. Придърпа Мал и тя изписка като се озова в скута му. Завъртях очи. Мразех да гледам колко инфантилна става Мал, когато беше с Марк.

— Хей, Саманта, поздрави. — Може би Марк е единственият човек на моята възраст, който ме нарича с цялото ми име. — Мал ми каза, че си хвърлила око на някои от момчетата там. Върни се с гадже, за да можем най-накрая да си организираме двойна среща, нали? — Двамата се разсмяха, а аз стиснах зъби.

Мал наруши и *двете* видеоправила? Позволила му е да я снима и му е разказала за моето клипче? Марк знаеше за всичките ми страхове относно лагера, разтапянето ми по Хънтър и последното ми признание, че харесвам Коул? Как можа да ми го причини?

— Сам, моля те, моля те, избери Хънтър. Звучи ми сякаш е повече от секси — добави Мал.

— Мило, да не ми казваш, че някой е по-секси от мен? — изгука Марк.

Отново завъртях очи.

— Никой не е по-секси от теб — отвърна милото Мал. След което двамата започнаха да се целуват.

Превъртях за няколко секунди, докато Мал вече можеше да си поеме въздух и заговори отново:

— Извинявай за това, Сам — изкиска се тя. — Ще опитам да ти се обадя възможно най-скоро. Липсваш ми и съжалявам, че няма да пращам записи. Ще направя всичко възможно да запиша още един, ала не съм сигурна дали и кога ще стане това. Но с удоволствие ще чакам следващото ти клипче! Обичам да знам с какво се занимаваш. Оу! Щях да забравя, исках да ти кажа, че не мисля, че трябва да се пробваме за мажоретки тази есен. Вместо това е по-добре да ходим на киклайн. Марк каза, че програмата е по-готина. Освен това си мислех да опитаме да участваме в училищната пиеса вместо в хора. Ще говорим за това като се прибереш. И да си прекараш страхотно лятото!

Екранът избледня и забръмча. Погледнах часовника си. ЧЕТИРИ МИНУТИ? Толкова ли беше дълъг записът? Само четири минути? Всяка от моите касети беше по поне трийсет минути, а вече ѝ бях изпратила две!

Извадих записа от камерата и го захвърлих на дъното на сандъка си.

Мал се лъжеше ужасно много, ако си мислеше, че ще ѝ пратя друг клип в скоро време. Имах по-важни неща за правене с лятото си, вместо да я забавлявам. Това, че напуснах приятелите си, за да стана СВ беше първата ми независима стъпка от дълго време, а вместо да ѝ се отдам напълно, аз прекарвам цялото си време да се притеснявам за приятелите си вкъщи. Чашата преля. Имах нужда от време за мен самата и за новият ми живот.

— Хей! — вратата на бунгалото се затръшна. Корт първа се върна от закуска. Имахме домакинска работа и инспекция на бунгалото преди първото междучасие. Когато ме видя, тя се намръщи: — Какво има?

— Нищо — отвърнах. — Просто се радвам адски много, че съм тук.

---

[1] Портокалов сок — ПС. — Б.р. ↑

[2] Няма начин. — Б.р. ↑

[3] Верига американски магазини за модно облекло. — Б.р. ↑

[4] Карл Плейс. — Б.р. ↑

[5] Верига супермаркети в Ню Йорк. — Б.р. ↑

10

ПЪРВАТА СРЕЩА НА МОМИЧЕШКИЯ КЛУБ

Първото нещо, което забелязах, беше ярка светлина пред лицето ми. Нямахме как да не я видя.

— Будна ли си? — прошепна Корт. Беше се качила на леглото ми и се бе надвесила над мен с фенерче, което направо изгаряше очите ми.

— Да — отвърнах, въпреки че всъщност се унасях. Мег беше на срещата на възпитателите (или по-скоро да се размотава из фоайето на възпитателите СЛЕД срещата. Обикновено не ни наглеждаше в сряда вечер), а гасенето на лампите ставаше в единайсет. Знаех, че планът беше да се измъкнем в 23.30, но съм задрямала.

Отметнах завивките и си съблякох пижамата (не бях си свалила дрехите под нея). Ръцете ми трепереха, докато го правех. Никога не се бях измъквала от бунгалото посред нощ, но Корт, Ем и дори Грейс изглежда бяха професионалисти. Единственият шум, който се чуваше, беше от инхалатора на Ем. Изтръпнах. Само от мисълта, че Ашли и Габи могат да се събудят и да видят, че ни няма, ми прилоша.

Грабнах раницата си с камерата и бързо отидохме до изхода. Четирите успяхме да стигнем до плъзгащата се врата без подът да изскърца нито веднъж. След като се отдалечихме на няколко ярда от бунгалото, Грейс изписка тихо:

— Казах ви, че ще е лесна работа! — Беше толкова тъмно, че почти не я виждах.

Все още не бях свикнала да се разкарвам из лагера през нощта. Пътеките и сградите бяха осветени, но въпреки това беше тъмно като в рог. Въпреки че през деня лагерът беше забавен и привлекателен, нощем ми напомняше за филм на ужасите. Разбира се имаше възпитатели, които патрулираха, но досега не бях срещала нито един. Мястото беше зловещо тихо, с изключение на щурците и бухала от време на време. Щом подухнаше ветрец и размърдаше окапалите

листа, винаги подскачах. Можеше да е вълк, който се промъква към теб и в такъв случай нямаше да имаш никакъв шанс. Изведнъж чух шум и сграбчих ръката на Грейс.

— Ще спреш ли с тези вълци! — смъмри ме тя. — Казах ти, че никога не съм виждала вълци тук.

— Дори и да няма вълци, патрулират възпитатели — предупреди Ем. — Сигурна съм, че всички са във фойето на възпитателите, но трябва да се движим бързо, ако не искаме да се натъкнем на някой от тях.

— Какво ще стане, ако Ашли и Габи се събудят и видят, че ни няма? — попитах.

— Няма да се събудят — решително заяви Корт. — А ако се събудят, имам нещо, с което мога да ги изнудвам. Бях будна, когато се измъкнаха в понеделник вечерта, а аз не казах нищо. Ако ни издадат и ние ще ги издадем.

Предполагам, че малко изнудване не би навредило на никого.

— Е, къде отиваме? — попитах аз. — Твърде тъмно е, за да записваме тук.

— Точно затова отиваме в столовата — сериозно отвърна Корт.

— Столовата? — изписках. Гласът ми се удари в отсрещните сгради.

— Говори тихо — изсъска Грейс.

— Това е най-безопасното място — обясни Корт. — Няма начин там да има някой по това време, а и можем да похапнем нещо.

— Нямаше да се съглася да го правим, ако не бях убедена, че няма да ни хванат — увери ме Грейс.

Така беше. Грейс бе нещо като лагеруващ за пример в Пайнс.

След десет минути вече бяхме в безопасност вътре. Затворихме капациите на прозорците и аз извадих камерата. Столовата също изглеждаше зловеща нощем. Жуженето на хладилниците ме успокои, но беше странно да видя кухнята толкова подредена и чиста, като се има предвид как изглеждаше, когато се сервираше храна. Решихме да се настаним в кухнята, вместо в столовата, защото там имаше твърде много прозорци, а ние бяхме светнали две от лампите, за да можем да виждаме. Стояхме на една от масите от неръждаема стомана и ядяхме пуканки, остатъци от тортата за Четвърти юли — която вече беше станала малко клисава — както и ябълкови резени, които Ем откри в

хладилника. Корт включи радиото, което стоеше в кухнята и то засвири тихичко. Все още бях малко стресирана от факта, че сме тук, но се опитах да се успокоя.

— Мислиш ли, че първо трябваше да се промъкнем в стаята на Хитч и да го запишем как говори с майка ти по телефона? — попита Корт. Всички се разсмяхме.

Изпъшках. Когато се обадох на мама от главния офис вчера, както всяка седмица, тя ми съобщи, че двамата с Хитч търсели начин да отидат на истинска среща. Не била сигурна, че той ще иде до Лонг Айлънд в почивния си ден или мама ще дойде дотук с колата.

— Между противния запис на Мал и признанието на мама, че с Хитч планират среща, беше минала само седмица, а все още е сряда.

— Аз пък мисля, че е сладко — започна Ем. — Възможността на тази възраст майка ти и Хитч отново да намерят любовта е много рядко срещана. Дори в любовните ми романи.

— Ем, хич няма да е сладко, когато се наложи да се преместя в пущинака и Ашли се окаже доведената ми сестра — оплаках се аз.

Ем взе камерата и я заразглежда.

— А какво стана с Мал? Направи ли й друго клипче, за да й кажеш как се чувстваш?

Поклатих глава:

— Не съм в настроение.

Корт се ухили:

— Добре! Тогава хайде да започваме с нашето клипче. Как ще го направим? — попита тя и измъкна камерата от ръцете на Ем.

— Не съм съвсем сигурна — признах. — Никога преди не съм записвала друг, освен себе си.

— Може би просто трябва да кажем каквото ни хрумне — предложи Ем.

Взех камерата и натиснах „запис“. След това просто седяхме и се гледахме една друга.

— Чувствам се странно — изсмя се нервно Грейс.

— И аз — призна Ем.

— Може би ще помогне, ако си задаваме някакви въпроси, за да се поотпуснем — предложи Корт и погледна сериозно към Грейс. — Е, Грейс, как се справяш със стажантските си задължения?

Грейс веднага се напери:

— Отлично. Обичам да имам кексчета. Толкова са зрели. Имам предвид, че не се карат кой брат от Джонас Брадърс е по-готин или кой е най-големият музикален хит — тя се ухили. — Обичам да работя с Колийн. Тя наистина ме научи как да обръщам специално внимание на всяко дете.

— Това наистина е много важно — прекъсна я Ем и аз обърнах обектива към нея. — Дори когато имаш карамелчета. Открих, че се справят по-добре, ако отделям време на всяко от тях поотделно, независимо дали изработва нещо или просто му помагам да напише писмо на родителите си. Като стана дума, все още има няколко, на които им липсва домът.

— И при мен е така — добавих и Корт издърпа камерата от ръцете ми. Щяха да се получат някои клатеци ефекти в клипа, заради цялото това местене. — Едно от малките момиченца, казва се Серена, която според Алексис все още плаче, преди да си легне вечер. Горкичката. Накарах я да залепи снимка на семейството си зад леглото, за да ги вижда вечер.

— Хитро! — възхити се Грейс и Ем насочи камерата срещу нея. Вече започвахме да свикваме с това записване и всички изглеждахме по-спокойни. Всеки път, когато някой заговореше, друг вземаше камерата. — Работи ли?

— Горедолу — отвърнах. — Просто ми се иска да можем да направя нещо повече за нея. На този етап, трябваше вече да се забавлява, а не да се тревожи за дома, но все пак шест години не са достатъчни, за да спиш на лагер далеч от вкъщи.

— Помага да се изгради характер — каза Корт в защита. — Сериозно, родителите ми изпращаха мен и брат ми в Калифорния при баба и дядо за един месец всяко лято още щом станах на пет.

— Уау! — възкликна Ем. — И не си плакала?

— Не — отвърна Корт. — Харесваше ми. А и освен това го правят всяко лято оттогава. Всъщност, това е истинската причина да ме пращат на лагер, след това заминават за Европа или някъде другаде без нас. Така предпочитат. Аз, от друга страна, бих искала да видя Европа или да отида на едномесечен круиз с тях. Намекнах им, но те винаги ми казват, че ще ми бъде по-добре на лагер — изведнъж се натъжи.

— Корт, това е ужасно — съжали я Ем.

— Свикнала съм — вяло се усмихна Корт. — Има си и предимства родителите ти да са се покрили някъде цяло лято, докато ти си на лагер. Когато се забъркам в нещо, Хитч никога не може да се свърже с тях.

— В моето бунгало има едно малко момиченце, иска да прави бели, само и само да си отиде вкъщи — обясни Ем. — Толкова ми е мъчно за нея.

— А при мен пък има едно момиченце, Макензи, което изглежда обича да е далеч от вкъщи — казах на останалите. — Въпреки че се налага всеки ден да ѝ се бият инжекции против алергия, тя се радва да е с приятелките си от бунгалото и да участва в заниманията. Не е редно да го казвам, но тя някак си ми стана любимка. Гласчето ѝ е едно такова тъничко и има големи очи, и винаги иска да ме държи за ръка и задава сладки въпроси като: „Защо гърмежите трябва да са толкова силни?“ Очарователна е.

— Внимавай да не те чуе Алексис — предупреди ме Грейс. — Не трябва да си имаме любимци.

— Ще внимавам — изстрелях. — Предполагам, че по някакъв начин просто се чувствам отговорна за нея, тъй като аз съм тази, която я води всяка сутрин за инжекция. Въпреки че не аз съм тази, която спира плача ѝ. Коул го прави. Винаги успява да я накара да се усмихне.

— О-о-о! — възкликна Ем. — Наистина го харесваш, нали? — грабна камерата и започна да ме снима.

Изведнъж аз се почувствах нервна. Не бях свикнала някой друг да ме записва, докато говоря за нещо толкова важно. Аз се записвах сама. И се презаписвах сама. По този начин можех да редактирам всичко, което не харесвах, че съм казала. Сега нямаше да мога да се редактирам. Трябваше да съм напълно искрена пред приятелките си и пред себе си, само в един дубъл. Взех няколко нарязани ябълки и си ги натъпках в устата.

— Харесвам го, но е много сложно — изфъфлих.

— Преглътни — инструктира ме Ем.

— Вече ви казах момичета — заоправдавах се аз, — не ми е удобно да кажа на Коул, че го харесвам, заради онова с Хънтър. Преди ме майтапеше заради увлечението ми по Хънтър. Не искам да си помисли, че го използвам за негов заместител. Ако бях обърнала внимание на всички знаци, може би щях да осъзная, че всъщност

харесвам Коул още от самото начало. Колкото повече време прекарвам с него, толкова повече започва да ме привлича неговото флиртуващо и същевременно чудато поведение. А сега едва успявам да обеля някоя дума, когато сме заедно — признах.

— Толкова ми олекна, че не харесваш Хънтър — отбеляза Грейс.
— Но това настрана, мисля, че просто трябва да се опиташ да се върнеш към това да бъдете просто Сам и Коул, така както бяхте, преди да си паднеш по него. Не можеш да имаш връзка с момче, от което постоянно се срамуваш.

— Знам — изхленчих. — Просто никога не съм била добра в разговорите с момчета. Мал беше специалист в това. Не знам как да покажа на Коул, че го харесвам повече от приятел.

— Мисля, че имаме нужда от курс по флиртуване при Корт — предложи Ем.

— Първата стъпка е да покажеш, че си заинтересована — обясни Корт. — Вие трите винаги онемявате, когато момчетата разговарят с нас. Смейте се! Флиртувайте. Няма да умрете от това.

— Какво е флирт? — пошегува се Ем.

— Вие момичета, трябва да започнете да се държите по начин, по който да покажете на момчетата, че искате и те да ви харесат — разясни Корт. — Точно това правя аз с Донован.

— Но какво да правим, ако момчетата никога не са гледали на нас като на евентуална възможност за гадже? — попита Грейс замислено. Взе шепа ябълкови резени и потопи един в карамелен сос, който беше открила в хладилника. Чудех се дали някой ще забележи, че липсва храна. — Забавно е да си момичето, което всеки иска в отбора си или първата, която избират за Войната на цветовете. Искам да съм капитан във Войната на цветовете още от шестгодишна и тази година ми се отдава тази възможност. Това означава много за мен, но понякога ми се ще някои хора да ме виждат като нещо повече от евентуален капитан или най-добрия плувец свободен стил в лагера — тихо каза Грейс. — Момчетата тук искат да са ми съотборници. Винаги съм само приятелка и това ме дразни.

Замълчахме за момент. Знаех, че Грейс обича спортовете и не можеше да спре да говори за Войната на цветовете. Звучеше като някакъв училищен ден на открито, който се организира и провежда в рамките на няколко дни.

Лагерът се разделяше на няколко отбора и всеки отбор си имаше цвят. Казаха ми, че хората го вземали доста насериозно. Дори приятелски бунгала са се карали жестоко, заради контузени от противниковия отбор. Очевидно Грейс живееше за тази война. Но не бях свикнала да я чувам да признава, че не е добра в нещо — дори това да бяха момчетата, нещо, с което и на мен не ми вървеше.

— Някога помисляла ли си, че може би момчетата се чувстват засенчени от теб? — попита Ем. Грабнах камерата и я обърнах към нея. — Нали знаеш, защото си толкова добра във всичко, което правиш? Може би на момчетата им се струва, че не биха могли да се състезават с това.

— Няма да се извинявам, че съм добра в спорта — отбеляза Грейс.

— И в есетата, и в стажантството и всичко останало — добави Корт. — Момчетата не се чувстват удобно с момичета, които могат да се справят с всичко сами и които са уверени, колкото теб, точно както ние се чувстваме неудобно с така наречените „идеални“ момчета. Не казвам, че трябва да се промениш, просто предполагам, че няма да е кой знае какво, ако признаеш, че не си най-добра в абсолютно всичко, което правиш. Ако пропуснеш гол по време на футболен мач, не казвай: „Ох, щях да улуча, ако не беше този вятър“. Момчетата ценят честността. Сигурна съм, че и Тим я цени.

Грейс се изчерви:

— Предполагам, че мога да опитам.

— И аз — каза Ем. — Не това за честността. Онова за говоренето с момчета.

Едва чух последната ѝ реплика, защото я каза прозявайки се.

Трябва да е заразно, защото и аз започнах да се прозявам. Погледнах часовника си. Наистина ли беше вече 01:00? Трябваше да ставаме след шест часа. Преглътнах.

— Ем, според мен проблемът ти е, че отделяш прекалено много време на четенето на романи и не забелязваш разцъфването на истинската любовна история точно пред теб — казах ѝ аз. — Дилън те харесва.

Въпреки слабата светлина, видях как Ем се изчерви:

— Не мисля, че е така.

— Така е, Ем! — съгласи се Грейс. — Винаги ти купува разни неща от стола.

— Той каза, че му оставали много пари и не можел да ги похарчи — запротестира Ем. — Освен това миналата седмица купи сладолед и на Корт.

— Това беше, само защото го помолих — отбеляза Корт. — Той предложи да плати твоя. Поговори с него, Ем. Няма да те ухапе.

Ем поклати глава:

— Откъде знаеш толкова много за момчетата?

Корт сви рамене и си взе от нарязаните ябълки:

— Момчетата и приятелствата са единствените неща, от които разбирам.

— Не го вярвам — заговори Грейс, а устата ѝ беше пълна с торта. — Мисля, че се преструваш, че целият ти живот се върти около момчетата, защото не искаш да допуснеш хората до себе си. Ти си талантива, Корт. Виждала съм те. Онази година, в която ти измисли костюмите ни за представлението, се представихме най-добре. А стенописите, които нарисува миналото лято бяха великолепни.

— Не бяха нищо особено — смънка Корт.

— Няма нищо лошо в това да си известна с повече от едно нещо — добави Грейс шеговито. — Може да се изненадаш от себе си.

— Добре, победихте ме — въздъхна Корт. — Предполага се, че трябва да ни е забавно, а не да се анализираме една друга.

Усили радиото и започна да пее заедно с Данити Кейн^[1].

— Важно е да говорим за проблемите си — извика Грейс.

Чух да се тряска врата и изпищях. Четирите се спогледахме нервно. Ем се шмугна под масата. Корт изключи радиото. Грейс започна да почиства храната. Аз заопипвах раницата си, за да прибера камерата. Затворих ципа точно преди вратата на кухнята да зейне. Ами ако беше Хитч, или Бийвър, или дори Мег, щяха да ни убият.

— Не е ли малко късно, за да сте будни, дами? — лукаво се усмихна Хънтър. Беше облечен с плътен тъмносин суичър и дънки.

Това е Хънтър! Не изглеждаше ядосан, но все пак. Заловиха ни след вечерния час след като бяхме влезли с взлом в столовата. Грейс пребледня. Ръцете ми бяха студени и влажни.

— Ще ни издадеш ли? — попита Ем, след като бавно се измъкна от скривалището си.

Хънтър се изсмя:

— Не-е-е. Но ви предлагам да си изберете друго местенце за следващата ви женска сбирка. Столът е твърде очевидно скривалище.

Корт повдигна вежди в почуда и ме погледна:

— Женска сбирка?

Дали Хънтър ни е чул? Дали ме е чул да говоря за Коул? Усетих как лицето ми започна да гори.

— Няма проблем — изстреля Грейс и набързо разчисти и избута Ем и Корт пред себе си. Направи ми знак да тръгвам. Но аз се бях вцепенила на мястото си. — Дори няма да разбереш, че сме били тук. И благодаря, че няма да ни издадеш.

Хънтър се усмихна широко, след което взе купата с останалите ябълки от ръцете на Грейс.

— Няма проблем. А, и един друг съвет — когато тази вечер се промъквате в бунгалото, опитайте се да не скърцате, докато вървите по верандата. Това винаги ме издаваше.

— Разбрано — отвърна Ем нервно.

Четирите се изнизахме набързо. Аз бях последната, която мина покрай Хънтър. Опитах се да не го поглеждам, но усещах как се взира в мен и погледнах нагоре. Намигна ми.

— Сладки сънища, шампионе. Надявам се да присъствам в тях.

---

[1] Американска момичешка поп група. — Б.р. ↑

11

УРОК ПО ПЛУВАНЕ

Да заведе момичетата до езерото за уроците им по плуване, трябваше да бъде най-елементарната ми задача като стажантка. Какво по-хубаво от цял следобед, прекаран във водата? Но когато са намесени шестгодишни, нищо не е така лесно.

— САМ! Серена каза, че ще скочи първа във водата, а ти вчера ми обеща, че аз ще съм първа — изхленчи Макензи, докато разпъвахме кърпите си по парещия пясък. Всички бяха започнали да си събличат горницата и да си събуват джапанките.

— Не си ти наред, аз съм! — каза Бриджит като стисна юмручета. — Ти си лъжкиня!

— Ако Макензи е първа, тогава аз ще съм първата, която ще се упражнява с Донован — оплака се Серена като я настъпи по крака в знак на протест.

— Донован каза, Донован каза, че аз, че аз, имам н-нужда от д-допълнителна помощ за д-дишането! — прекъсна я Кали, червенокоска, чието лице беше толкова доматено червено, колкото и банския ѝ костюм. Когато се притесняваше, заекваше.

Изведнъж всички осем карамелчета взеха да се надвикват една друга и след това започнаха да се бутат. Серена хвана Макензи за опашките и започна да ги дърпа.

— Не пак — изпъшках. Крещенето никога не помагаше що се отнасяше до момичетата. Имах нужда от помощник, за да прекратя боя, а Алексис беше в главния офис и се оправяше с някаква документация. Какво да правя? Чух смях зад себе си и се обърнах. Донован стоеше на метър от мен. Това ме подсети за нещо. Изтичах при него.

— Здравсти, Сам! — поздрави Донован, докато се подхилваше. — Тежък ден, а?

Корт неслучайно го харесваше, беше сладък, а австралийският акцент само засилваше очарованието му, но няхах време за лиготии.

Протегнах се към свирката около врата му, дръпнах го към себе си и я надух с всичка сила, като се опитвах да не се изсмея при шокирания вид на Донован. Момичетата веднага прекратиха караницата.

— Ако вие малки госпожички не спрете веднага, НИКОЯ ОТ ВАС няма да плува днес — строго заявих аз. Серена веднага започна да подсмърча. Плуването беше любимото ѝ занимание, а щеше да го пропусне. Всички останали мълчаха. — Така е по-добре — усмихнах се. — Сега, ако всички се наредите в колонка след мен, ще отидем до водата и всички ще влезем ПО ЕДНО И СЪЩО ВРЕМЕ. След което Донован ще реши с кое дете да започне първо. Разбрано?

Всички кимнаха.

— Браво, колега! — похвали ме Донован. — Оттук поемам аз.

— Сигурен ли си? Знам, че са доста — казах. — Ако искаш, мога да ти помогна — въпреки, че това си беше задължение на Донован, винаги предлагам да му помогна. Чувствах се виновна да стоя на пясъка и да го гледам как работи.

— Добре — кимна Донован. — Ще те извикам след малко — усмихна се. — А, и ако видиш Корт, прати ѝ поздрав от мен.

— Ще ѝ предам — опитах се да потисна усмивката си. Корт щеше да подскочи от радост като ѝ кажа.

Върнах се при купчината разпръснати кърпи на моите карамелчета и започнах да ги подреждам. След като ги разпънах на пясъка, свалих панталонките си и започнах да събличам горницето. Още не си бях махнала тениската, когато чух гласове.

— Много ти благодаря за поканата, Аш — зачурулика, без да си поеме дъх някой. Звучеше като едно от момичетата от 8А. — Адски много се вълнувам!

— Това ще е най-хубавото ни преспиване от всички — каза друго момиче. — Не мога да повярвам, че баща ти позволи да наемеш диджей и че ще може да играем Guitar Hero и да си правим маникюр.

— Тъй като рожденият ми ден през януари е адски скучен, татко беше длъжен да ми се реваншира с нещо умопомрачаващо — чух да обяснява Ашли. — Но запомнете — преспиването е тайна. Татко не иска хората да се чувстват отхвърлени.

Едва се сдържах да не се разсмея. Корт каза, че Ашли използвала това извинение всяка година, след което разгласявала из целия лагер за своето парти.

— Колко момичета са поканени? — попита някой.

— Десет — заяви Ашли. — Разбира се, вие момичета от 8А. Няколко кексчета, които толкова искат да дойдат, че са готови да свършат всичката черна работа и разбира се Габи.

В този момент вече бях свалила тениската си и правех всичко възможно да не ме забележат. Забравих ластика си за коса и трябваше да се върна.

— Не си поканила другите си съквартирантки? — чух да пита едно момиче.

— Шегуваш ли се? Тези задръстенячки? Почти не говоря с тях — подсмръкна Ашли. — Особено след като, нали се сещате, имат толкова проблеми.

— Какви проблеми? — попита друго момиче.

— Не бива да казвам — Ашли звучеше сериозно. — Не е възпитано да говоря зад гърбовете им — момичетата започнаха да ѝ се молят. — Добре де, но това е строго секретно — каза тя едва секунда по-късно. — Кортни има проблеми с баща си и винаги се измъква, за да се натиска с някакви момчета. Грейс е на ръба на нервна криза. Едва понася напрежението да е стажантка. А Емили Кейт, ами, да кажем, че е толкова скучна, че дори не ми се обсъжда — Ашли се изсмя. — Остана Сам. Тя е странна. Винаги излиза сама и никой не знае къде ходи. Опитва се да се приспособи, но истината е, че никой в бунгалото ни дори не разговаря с нея — гласът ѝ се сниши до шепот, но още успях да я чувам. — Тя е пълен аутсайдер.

Кръвта ми кипваше. Не исках да ме канят на тъпото парти на Ашли, но когато разпространяваше толкова нагли лъжи за приятелките ми, не можех да остана безучастна. Ашли продължаваше да говори, когато приближих групичката, а момичетата ме видяха преди самата Ашли.

— Здравсти! — изненадах я. Усмихвах се широко. — Как си, Аш?

— О, здрасти, Сам! — Ашли изглеждаше притеснена. За пръв път я хванах безпомощна.

— Реших да те попитам дали искаш малко от моето плажно масло — подадох шишето. — Всички знаем колко червена ставаш, ако не се намажеш — погледнах към момичетата. — Миналата вечер приличаше на омар, направихме всичко възможно да го прикрием, но не се получи — изненадах се колко убедително звучах.

— Имам си собствено плажно масло, благодаря — отсече Ашли и се усмихна насила. — Но като сме се заговорили така приятелски, може би трябва да ти кажа нещо — огледа ме от глава до пети. — Мисля, че банският ти се е свил. Малко ти е тесен около корема — направи физиономия. — Освен ако просто не си напълняла. Имам предвид, че напоследък се тъпчеш с доста въглехидрати. Не е изненадващо. Тъй като си за първа година на лагер, не си се научила да се храниш правилно. Но не се притеснявай, сладурче, сигурна съм, че никой друг, освен мен не е забелязал украсението ти — няколко момичета се закискаха. Почервениях от гняв.

— Сам? Май наистина ще се възползвам от помощта ти — чух Донован да вика от водата. Момичетата се плацикаха толкова силно, че едва го виждах.

— Разбира се — отвърнах, без да гледам към Ашли. Краткият миг на самоувереност се бе изпарил и всичко, което можех да направя, беше смирено да се оттегля.

— Ще се видим по-късно, момичета — смънках.

— Надявам се! — изчурулика Ашли.

Докато вървах към водата, се обърнах и видях Ашли и нейния антураж скупчени и увлечени в разговор върху еднаквите им розови кърпи. Корт наричаше приятелките на Аш — Бригадата на плажното одеяло, защото винаги скупчваха кърпите си една до друга на едно и също място на плажа и ако някой друг се опиташе да седне там, те вдигаха скандал. Очевидно местоположението на кърпите беше доста важно на брега на езерото. Що се отнася до мен, интересувах се от кърпата си дотолкова, че да е на мястото си, когато се върна.

— Какво ще правим сега? — попитах Донован, когато влязох във водата при него. Всички момичета се държаха за кея и чакаха за по-нататъшни инструкции. Имаше въжета, които ограждаха плитките и дълбоките места и два импровизирани коридора за плуване, оградени с въжета. Колкото и да обичах да плувам, не можех да се примиря с това, че ще го правя в езеро, през чиято вода не се виждаше дъното. Грейс се закле, че езерото е чисто, но бях ужасена от възможността да се отъркам в някоя риба, докато плувам.

— Ще упражняваме плуване бруст — отвърна Донован и показа движението с мускулестите си ръце. Дори шестгодишните го

забелязаха. — Защо не започнеш да показваш на всяко момиченце поотделно?

— Разбира се — съгласих се аз.

Часът напредваше бързо. Помогнах на Макензи да упражнява плуване по гръб, с Кали отработихме плуването под вода и помогнах на Серена с нейния бруст. Донован ме използва като асистентка, за да научи момичетата какво да правят, ако изпаднат в беда във водата и как да му сигнализират. След това се престори, че ме спасява и ме изнася на брега. Не можех да спра да се обръщам назад към Ашли и приятелките ѝ, но ги виждах все по-трудно и по-трудно. Езерният бряг доста се оживи с идването на другите групи и заниманията им и дори незаградените места във водата се изпълниха със спасители, които водеха уроците си.

— Мисля, че вие момичета ставате все по-добри в бруста похвали Донован карамелчетата. — Не забравяйте, че следващия петък ще имаме изпит по плуване — момичетата изпъшкаха. — По време на почивките между заниманията ще съм свободен да помогна на всеки, който се интересува от допълнителни тренировки за изпита — това разсмя Макензи. Момичетата може и да бяха само на възраст от шест до осем години, но умееха да оценят готино момче, когато го видят. Донован си погледна часовника. — Имаме още десет минути. Искате ли да изиграем една игра на Марко Поло^[1]?

Всички се зарадваха.

— Нещо против и аз да се присъединя?

Обърнах се и видях Коул, който нагазваше във водата. Беше гол до кръста и носеше тъмносини бански. Опитах се да не се заглеждам, особено когато самият Коул се бе загледал в мен. Поне така ми се струваше. Мисълта за това ме накара да се изчервя.

— Колкото повече, толкова по-весело, колега — отговори Донован.

— Подранихме за плуването свободен стил — обясни Коул, докато се приближаваше. — Хънтър ще се появи всеки момент, но засега сме само аз и малките диваци — карамелчетата на Коул вече се плацикаха бурно зад него.

— Няма проблем, идвай — махна с ръка Донован.

— Здравсти! — поздрави ме Коул. Нещо във факта, че стоях само по бански толкова близо до него ме изнервяше. — Как върви денят ти?

— Добре — успях да промълвя. — А твоят?

— Вече по-добре — лукаво се усмихна той. — Ходихте ли с твоите карамелчета до бунгалото по изкуства и занаяти?

Поклатих глава за „не“.

— Внимавай — злокобно промълви Коул, — днес ще използват лепило... и то много. Калейб изсипа цяла тубичка на пода.

— Не знам защо им позволяват да работят с лепило на тази възраст — въздъхнах аз. — Миналата седмица Серена си залепи ръката за масата. Трябваше да намеря лакочистител, за да я освободя — Коул се разсмя.

След като с Коул започнахме да говорим за нещо друго, а не за нас двамата, разговорът ни потръгна. Това ме наведе на мисълта, че щеше да ми е по-лесно, ако мислех за Коул просто като за приятел. Само че не можех — започвах да го харесвам. И то много.

— Аз ще съм пръв със завързани очи — прекъсна ни Донован. — Играта започва сега!

Винаги ми беше много приятно да играя Марко Поло, но сега беше особено забавно, тъй като и Коул участваше. Когато дойде неговият ред да бъде със завързани очи, той ме сграбчи във водата и всичко, което можех да направя, беше да се смея. Когато дойде моят ред, всъщност хванах Донован. Някои от карамелчетата на Коул бяха също много добри — независимо дали мамеха като поглеждаха или не, докато само едно от моите момиченца (Серена) успяваше винаги да се спаси. След това цялата ни група се отправи към плажа, за да изсъхнем. Възпитаниците на Коул имаха час, но Донован си взе петминутна почивка, за да се обади по телефона и на всички беше забранено да влизат във водата без спасител.

Момичетата се затичаха към кърпите си, но след малко спряха, когато видяха Ашли и антуражът ѝ да седят наблизо.

Серена посочи Ашли и се ококори:

— Ти си онова момиче от клипа на лагера!

— Да, аз съм. Как сте? — попита Ашли с възможно най-приятелски настроения сладникав тон, на който беше способна. Винаги звучеше така, сякаш се състезава за някаква длъжност.

— Ти си на всички материали за лагера, които мама ми показва вкъщи — каза Кали със страхопочитание. Държаха се с Ашли така, сякаш току-що са срещнали Хана Монтана. Всичките ми момичета я

наобиколиха. Ашли стана и натъпка кърпата в плажната си чанта. А върху банския си облече хавлиена рокличка с цвят на червени боровинки.

— Снимам се в клиповете всяка година — обясни тя на момичетата. — Всъщност съм актриса и модел.

— Виждали ли сме те по телевизията? — попита Серена.

Ашли се сепна за момент и аз неволно се изкисках. Изглежда ме кръвнишки.

— Сам са я давали по телевизията — заяви Макензи и Ашли стана още по-червена. — Участвала е в реклама. Тя е известна. Всички в лагера я познават — аз се опитвах да сдържа смеха си. Погледнах към Коул, а той ми намигна.

— И аз така чух — отсече Ашли и набързо си obu джапанките.

— Клипът на Пайнс не го дават по телевизията, но рекламата със Сам я дават — добави Кали. — Сам ни разказа всичко за това как са я снимали и затова знам.

По устните на Ашли бавно се разля усмивка:

— Наистина ли? Е, в такъв случай съм *сигурна*, че ви е разказала как е била *избрана* за ролята в рекламата.

Погледнах я. Какво целеше? Зад мен Коул се бършеше с кърпата и се опитвах да не се разсейвам.

— Сам всъщност не е била избрана специално и не е ходила на голямо прослушване, където да я открият — гласът на Ашли звучеше тържествено. — За разлика от *нея* аз съм *специално* избрана от продуценти и жури.

— Била си специално избрана от продуценти? — попита едно от момичетата от 8А, но Ашли не й обърна внимание.

— Сам е участвала в рекламата, защо майка й работи за телефони Дайъл&Даш — разясни Ашли на момичетата ми.

Изведнъж ми призля на стомаха. Винаги съм била честна по този въпрос. Може би твърде честна. Самата аз разказах цялата история на Ашли през първия ден на лагера. Но на малките ми карамелчета спестих тази подробност, най-вече защото ми се стори твърде сложно, за да го разберат. Коул знаеше истината, но ми стана неприятно, когато се наложи да го чуе по този грозен начин от отмъстителен човек като Ашли.

— Предполагам, че компанията не е имала достатъчно пари, за да наеме своя актриса, затова са пуснали демо записа на Сам като национална реклама.

— Това не е вярно — отрекох разгневена. Мразех да се хваля с Дайъл&Даш, но нямаше да оставя Ашли да ме zlepоставя пред моите карамелчета.

Ашли продължи да ме игнорира:

— Вие момичета сте виждали другите реклами на Даш, нали? — момичетата закимаха. — Защо мислите Сам не участва и в тях? Не са я *искали*.

— Достатъчно, Ашли! Тази реклама беше хит. Искяха *точно* мен, но аз не пожелах да правя повече реклами — дори и да ми се искаше да кажа нещо гадно за кариерата на Ашли, не можех да го направя пред моите карамелчета и тя го знаеше много добре. Ашли отново победи.

— Не е нужно да се защитаващ, Сам. Просто им казвам истината — сви рамене Ашли. — Така правят добрите възпитатели. Те не лъжат възпитаниците си — грабна плажната си чатна и я метна на рамото си. — Ще се видим, момичета.

Отдалечи се с приятелките си. Чувах смеха им.

— Вярно ли е това, Сам? — попита Макензи. — Не са ли те искали за следващите реклами?

— Доста е сложно, Макензи — отвърнах, като й подадох кърпата. — Но кратката версия е, че всички много харесаха първата реклама, а на мен ми беше страшно забавно, докато я снимахме.

— Не обръщай внимание на Ашли — прошепна Коул в ухото ми и усетих как тялото ми се стяга. Усещах аромата на дъвката му. Днес беше с вкус на грозде. Вдишах. — Тя се храни от злобата си.

— Отива й — отвърнах. Страх ме беше да помръдна.

— Няма да я оставиш да се измъкне, нали? — добави Коул.

Свих рамене:

— Не мога да се държа гадно като нея, така че какъв е смисълът?

Отместих се и раздадох на останалите момичета техните кърпи. Уверих се, че всички са взели шапките и слънцезащитните си лосиони (неща, които изглежда редовно губеха). След това стана време аз да се облека. Огледах се. Кърпата и дрехите ми бяха изчезнали.

— Някой виждал ли ми е нещата? — попитах момичетата. Поклатиха глави за „не“. Всички търсихме заедно, дори Коул, който си мислеше, че може би дрехите ми и тези на неговите карамелчета може да се смесили, но не ги намерихме никъде. Внезапно ме осени: Ашли! Сигурно тя и „подчинените“ ѝ са ми ги отмъкнали, докато бях във водата.

— Може ли да използвам някоя от вашите хавлии? — попитах.

Коул спря да се бърше, застана пред мен по бански и ми подаде зелената си кърпа. Миришеше на омекотител. Опитвах се да не се вирам в плочките на корема му, докато я вземах и се увивах в нея.

— Ашли ти е откраднала нещата, нали? — попита Коул.

— Така изглежда — отвърнах с досада.

— Сам... — Коул започна да казва нещо и аз бях сигурна, че ставаше дума за това как да го върнем на Ашли.

— Коул, аз просто не съм човек, който отвърща на подобни неща — побързах да обясня. — Благодаря за кърпата. Обещавам по-късно да ти я върна.

След това се заизкачвах нагоре по хълма след моите карамелчета, боса, стискайки хавлията на Коул. Всичко, за което можех да мисля, беше фактът, че Ашли отново ме унизи.

---

[1] Популярна детска игра, която се играе в басейн и много прилича на „сляпа баба“. — Б.р. ↑

ШОУТО НА ТАЛАНТИТЕ — ФУКАНЕ

— Хайде, хора, нямам цял ден! — отсече Ашли. — Все пак искам поне за малко да отида да поплувам следобед. Адска жега е.

Бяхме се върнали в бунгалото по пладне — рядкост — за да проведем специалната среща, която Ашли насрочи, за да решим какво ще правим за Шоуто на талантите. Ала никой не обръщаше внимание на Ашли, освен може би самата Ашли. Всички все още бяха развълнувани от вчерашните посещения на родителите. Тъй като знаех, че мама няма да идва, бях предложила да помогна на Алексис с карамелчетата. Ем смяташе, че съм луда. Тя трябваше да бъде със своята група, както всички стажанти, но след това, тъй като нямаше гости, прекара деня до езерото с най-новия си роман в ръка — „Лондонски любовници“. Аз реших да помогна на Алексис като направя специални закуски, с които да посрещнем родителите, а момичетата сами да изработят по нещо, което да им подарят. Така че работих до девет вечерта и днес бях изтощена.

— Габи, цял ден ли смяташ да говориш по телефона? — очите на Ашли хвърляха светкавици по най-добрата ѝ приятелка.

Габи разговаряше по телефона, който криеше от Мег, с гаджето си Джошуа. Обичаше да му звъни от време на време, за да се увери, че все още му липсва, въпреки че флиртуваше с Гавин зад гърба му.

— Трябва да затварям, Пуки! — изгука Габи, от което ми се доповръща. — ТЛФ, сладурче, ТТИЛ.

Дори на приятеля си говореше с абривиатури! Чудя се как я издържа.

Габи затвори телефона и ни изгледа злобно:

— Момичета, КЧО?

— А? — дори Грейс се обърка.

Габи въздъхна:

— Казах „Какво чакате още?“ Да обърнем внимание на Ашли, нали? Опитва се да ни каже каква ще е тазгодишната повече от

брилянтна тема за празника.

— Да, относно това — включих се аз в изблик на смелост. — Ако цялото бунгало ще участва, не трябва ли тогава темата да е общо решение?

Корт издаде къркорещ звук и студеният чай ѝ излезе през носа.

Габи буквално ме стрелна с отровен поглед:

— Винаги Ашли я избира.

— Защото аз съм тази с добрите идеи — студено дообясни Ашли. — А и както знаете имам опит с актьорството — млъкна и ме погледна сякаш ме предизвикваше да кажа: „Аз също“. Но искрицата смелост се беше изпарила. — Ако не ти харесва, може да не участваш. Идеята ми и без това е по-подходяща за пет момичета.

Всички отместиха погледите си от мен към Ашли.

— Не, ще участвам — отвърнах.

Обещах на the sleepaway girls, че ще участвам в шоуто, въпреки че не исках. И освен това, нямаше да бъда единствената стажантка, която не участва.

— Добре — отсече Ашли като размахваше хартиено ветрило пред зачервеното си лице. — Господи, имам нужда от въздух! Да отидем в пето бунгало.

Тя излезе и вратата се затръшна след нея, а Габи я последва.

— Знам, че ситуацията е адски тъпа — нежно започна Ем, — работата с нея ми е толкова неприятна, колкото и на теб. На никоя от нас не ни харесва! Но това е традиция, а ако се върнем назад, нейната идея винаги е била печеливша — усмихна се Ем. — Що се отнася до Шоуто на талантите, не бива да се караш с Ашли, иначе ще те накара да облечеш костюм на крава.

— Костюм на крава — учудих се, като опитвах да сдържа усмивката си.

— Преди две години, когато „участвах“ с Ашли, възразих срещу избора ѝ на песен — използвахме „Milkshake“^[1] на Келис^[2]. Ашли се вбеси и ме накара да нося костюм на крава за събитието. Почувствах се унижена.

Искаше ми се да се смея, но знаех, че не бива.

— Просто ми се иска някой тук, някой, който не се страхува да се изправи срещу Ашли, да измисли свой собствен номер и да поеме щафетата — намеси се Грейс и погледна право към Корт.

Корт въздъхна:

— Грейс, оценявам вота на доверие, но работата е прекалено много! Няма как да прекарам цялото си свободно време в подготовка за Шоуто на талантите, вместо да гледам влюбено Донован. Гласувам Ашли да отнесе тежката работа, както винаги.

— Хайде де, Корт! — примоли се Грейс. — Спомни си миналата година, когато мислеше да направим скеч в стила на funnyordie.com^[3] за живота в лагера? Идеите ти са невероятни. Тази на Ашли може и да е интересна, но ти ще станеш гвоздеа на шоуто.

Корт нямаше време да отговори. Габи шумно трясна вратата, закрачи към нас, а Ашли вървеше до нея:

— Всички вече готови ли са? — попита Ашли, като ме гледаше. — Тъй като тази година е последната, в която официално ще участваме в Шоуто на талантите, реших, че трябва да си отидем с гръм и трясък. Трябва да направим представлението възможно най-запомнящо се, за да говорят за него цяла зима. Искам нещо секси, нещо дръзко — погледна към Габи. — Затова реших тази година да направим „Big Spender“^[4] на Фос^[5]. Габи започна да ръкопляска ентусиазирано.

— Това не го ли правиха вече? — предпазливо попита Ем.

Ашли завъртя очи:

— Няколко момичета се *опитаха* да го направят миналата година, но се получи толкова зле, че дори не ги избраха. Просто си отваряха устите на песента. Ние ще я изпеем наистина. И ще танцуваме. Повечето хора не могат да правят и двете. А костюмите ни ще са убиец. Мисля си горницата да са черни сутиени, тесен клин и тюл.

Нямаше начин да изляза пред целия лагер по сутиен и клинче! Особено когато коремът ми не беше чак толкова плосък, колкото този на Ашли.

— Тази песен не си ли пада малко олд-скул? — скептично попита Корт.

— И леко нецензурна като за лагера? — добави Грейс. — Не мисля, че ми се иска да я изпея пред Хитч.

— Ще сменим някои думи — заяви Ашли с презрение. — Освен това вече съм избрала и декорите. Ще нарисуваме сцена в бар, ще намерим столове за бар и ще накараме един от секси възпитателите да седне в средата на сцената, за да бъде нашия „big spender“...

— О-о-о, може ли да изберем Гавин? — попита Габи. — Или Донован?

Хвърлих едно око на Корт. Изглеждаше така сякаш иска да убие Габи.

— Мислех си по-скоро за Патрик — каза Ашли. — Сигурна съм, че ще се съгласи щом разбере, че става въпрос за нещо, в което ще участвам аз — погледна към останалите и се усмихна. — Е, значи всичко е решено. Ще започнем с репетициите веднага, понеже прослушването е след две седмици. И ще трябва да си намерим костюми. Ще пристигнат бързо ако ги поръчаме от Victoria's Secrets^[6]. Е, разбира се, ако всички можете да се натъпчете в клинче — Габи се изкиска. — Може би ще трябва да измислим някаква диета за бунгалото — разбира се за вас, момичета. С Габс нямаме нужда.

— Достатъчно — Корт се изправи. Изглеждаше ядосана. — Идеята ти е скапана! Правена е преди и нямам намерение да прекарвам последното си Шоу на талантите по клинче! Ако искаш да правиш точно този номер, тогава го направи на тъпото си парти с преспиване. Ние няма да участваме!

Гордеех се с нея. Защо аз нямах смелостта да отстоявам мнението си по този начин?

Ашли зяпна и остана така за няколко секунди:

— И ти си мислиш, че имаш идея, която е по-добра от моята? — Ашли премижа. — Нека ти напомня, че аз съм тази, която измисля темата на Шоуто на талантите през всичките тези шест години.

— Шест — силно натърти Габи. Стоеше до Ашли в знак на солидарност.

— И всяка година целият лагер ни хвали колко *невероятен* е бил номерът ни — добави Ашли.

— Невероятен! — повтори Габи.

— Ако трябва да съм честна, ще кажа, че миналогодишната идея беше някак глупава — започна Корт, като се наслаждаваше на ефекта, който постигна върху Ашли. — Имам предвид, че песента на Кени Уест „Stronger“ вече беше свършила, когато ни накара да танцуваме облечени с онези глупави военни униформи, които, между другото, бяха директно копирани от клипа на Джанет Джаксън — „Rhythm Nation“.

Ашли се задъха:

— Не е вярно!

— Така беше! — продължи Корт. — Изкопира някои движения едно към едно. Знам за клипа, защото по-голямата ми сестра е луд фен на Джанет.

Габи изглеждаше объркана. За пръв път не защити Ашли.

— Е, това няма нищо общо с тази година — отсече Ашли. — Този номер е изцяло нов и ще правим точно него.

— Кой го казва? — сега Корт и Ашли стояха лице в лице. Стори ми се, че Ашли потрепера. Погледнах притеснена към Грейс. Тя се усмихваше.

— Ако това е решението на бунгалото, всички трябва да гласуват — строго заяви Корт. — В Пайнс е демокрация, не Ашлокрация.

Ем се разсмя. Ашли се завъртя и я прониза с поглед.

— Всички, които смятат, че „Big Spender“ не е подходящо, да вдигнат ръка — извика Корт и вдигна ръка. Очевидно беше, че Габи и Ашли няма да се включат, но ръката на Грейс се стрелна нагоре, след това и моята, присъедини се и Ем. — Хм! Четири на две — триумфално отбеляза Корт. — Изглежда, че „Big Spender“ отпада.

— Хубаво, ще го направим без вас — извика Габи. — Ашли се наведе към нея и прошепна достатъчно силно, за да я чуя:

— Идиотка, не можем да го изпълним само двете. Ще изглеждаме жалки — Габи посърна. Ашли се обърна към Корт: — Е, какъв е великият ти план? — по начина, по който го каза, просто се виждаше, че не вярва наистина да има такъв.

Корт ме погледна. За част от секундата ми се стори, че е притеснена, но след това заговори:

— Съгласна съм с Ашли за две неща: последната ни година наистина трябва да бъде нещо необикновено и тъй като всеки в тази стая си е паднал по някое момче, мисля, че номерът трябва да бъде секси — пое дълбоко въздух. — Затова ето какво смятам. Мисля, че трябва да направим каугърл^[7] тема. Можем да намерим стари износени дънки и да ги прекроим в Дейзи Дюкс^[8] Можем да облечем от онези червени ризки и да ги вържем над пъпа и да опитаме да си намерим каубойски ботуши. Мислех си декорът ни да е град на запад или да прилича на ранчо за коне, или нещо такова.

— Никой не е правил тема „Дивият запад“ — отбеляза Ем.

— Декорът и костюмите са едно нещо, но имаш ли някоя песен предвид? — ухили се Ашли. — Защото песента прави целия номер.

— Ами, не съм сигурна, че трябва просто да танцуваме или да пеем едновременно — замисли се Корт. — Смятам, че зависи от гласовете ни. Но със сигурност можем да танцуваме. Всички сме добри в това.

— ЕХО! Аш те попита за песента — изтърси Габи.

— Ако изберем нещо твърде модерно, след като песента слезе от класациите, номерът ни ще бъде забравен. Но ако се спрем на нещо класическо, можем да минем с него и да го направим да изглежда секси — всички закимаха одобрително, дори Габи. — Не ми се искаше да правим нещо твърде модерно, затова си мислех за „These Boots Are Made For Walkin“ версията на Джесика Симпсън.

— Обожавам тази песен — възкликна Грейс с ентузиазъм.

— Да, има нещо яко в нея — призна Габи.

— Не е по-готина от „Big Spender“! — Ашли прозвуча пискливо. — Джесика Симпсън напоследък пее доста кънтри.

— Така е, но версията ѝ на тази песен е доста добра и можем лесно да измислим и стъпки за танца — обясни Корт.

— Мисля, че мога да направя каубойските панталонки — включих се аз. — Много пъти съм си разръфвала крачолите на дънките. Знам, че си добра в стенописите, но аз мога да ти помагам. Учителката ми в Карл Плейс казваше, че имам поглед за пейзажи. Освен това мога да ти помогна и с хореографията!

Грейс ме изгледа особено:

— Нали осъзнаваш, че има и други хора, които също искат да помогнат? Не е нужно да свършиш всичко сама.

— Знам — отвърнах, леко засрамена. — Просто обичам да помагам.

— Значи е решено — сухо отбеляза Корт.

— Не ми харесва цялата концепция! — извика Ашли, но никой не я слушаше.

Погледнах към Корт. Беше неин ред да се усмихне:

— Ами, при положение, че повечето от нас не харесаха *твоята* идея, а ти не харесваш *моята*, предполагам, че може да пропуснеш цялото събитие.

Ашли направи физиономия:

— Ще участваме в номера на 8А.

Габи прошепна високо:

— Аш, нали знаеш, че баща ти би искал хората от всяко бунгало да участват като отбор. Ако се отцепим сега, ще останем без нищо и ще се наложи да работим зад сцената. Гадост!

Ашли извика от раздразнение:

— Какво ви става това лято, момичета? — изхленчи тя. — Откакто *тази* се появи, се държите странно и дразнещо.

Предположих, че под *тази* Ашли има предвид мен.

— Да не би да си мислите, че сте ударили шестица от тотото — подкрепи я Габи.

— Сам наруши цялото равновесие в Пайнс и това не ми харесва! — тропна Ашли с крак като малко дете.

— Благодаря — отвърнах.

Беше някак вълнуващо да знам, че ѝ влияя толкова силно. Навярно трябваше да го използвам като предимство, за да може най-накрая да спре този тормоз.

— Аз пък се радвам, че Сам дойде в Пайнс — контрира я Корт. — Тя направи това място десет пъти по-хубаво и ако трябва да избирам кой да участва в номера, естествено ще избира Сам пред теб. Така че, както вече казах, свободна си да не участваш. Дори можеш да опиташ самостоятелен номер.

Ашли започваше да става все по-нервна. Ем ми беше казвала, че Ашли обича вниманието, но един от най-големите ѝ страхове бе прожекторите да се обърнат само към нея. Винаги имаше нужда от антуража си.

— ХУБАВО! — сопна се Ашли. — Ще ходя на тъпите ви репетиции. Но ако номерът ви се окаже скапан и не се класираме за състезанието, ще се върнем към моята идея. Ще помоля татко да участваме втори път. Това е най-малкото, което може да направи за мен.

— Дадено — Корт протегна ръка към Ашли. Тя не ѝ отвърна, а се обърна и каза през рамо:

— Ще отида до езерото, за да се поохладя. Ще се видим през четвъртата почивка.

Тя се запъти към банята, а Габи я последва по петите. Щом чух, че пусна водата, се хвърлих върху Корт:

— Беше невероятна! — възкликнах. — Щеше ми аз да можех да се държа така с нея.

— Толкова се гордея с теб — съгласи се Грейс.

— Идеята ти е *много* по-хубава от тази на Ашли — добави Ем. — Не мога да повярвам, че тя наистина се съгласи да изберем твоята песен.

— Точно това ме плаши — мрачно отбеляза Корт. — Със сигурност ще ми отмъсти, знам го.

— Не бих се притеснявала за това — каза Грейс и точно в този момент Ашли и Габи се втурнаха в стаята, облечени с плажните си дрехи. Дори не ни погледнаха. Вратата зад тях просто се хлопна с ужасна сила. — Както вече казах — ще го преживеят — закиска се Грейс.

— Мисля, че това е сигнал за *sleeperaway* съвещание — заявих, като набързо се огледах дали Мег не е наблизо, преди да измъкна камерата. Всички се набутахме в банята. Натиснах запис и Грейс разказа за победата на Корт, а Ем добавяше коментари за фон. Корт наистина се възгордя:

— Сега, когато напълно открих вътрешното си аз-з-з — изръмжа Корт, — вие също трябва да го направите. Кой е наред? Грейс? — Грейс се изчерви. — Не мислиш ли, че вече е време да си поговориш с Тим за нещо друго, освен спорт? — Корт впери погледа си в Ем и мен, и аз разбрах, че ме очакват неприятности. — А вие двете — спрете да хленчите и кажете на Дилън и Коул, че ги харесвате!

Въздъгнах:

— Не си мисли, че не искам Коул да знае.

— И при мен е така — прекъсна ме Ем. Спогледахме се. — Просто...

Довърших изречението й:

— Никога преди не съм казвала на момче, че го харесвам — признах.

Ем изглеждаше облекчена:

— Аз също! — обърна се тя към Корт. — Знам, че ти го казваш на момчетата постоянно, но не всички можем да се държим толкова уверено с тях като теб.

— Или като опитни флиртаджийки — отбеляза Грейс.

Корт ни изгледа безмилостно:

— Винаги има първи път.

— Не е толкова лесно — запротестирах аз.

— Не мисля, че бих могла да се изправя лице в лице с Дилън и да му призная, че го харесвам — нервно обясни Ем. — Не бих могла да издържа погледа му, докато го казвам. Понякога си мисля, че щеше да е по-лесно, ако Корт му каже вместо мен. Нещо като „Сирано дьо Бержерак“^[9].

— Съгласна съм с теб — подкрепих я аз.

— Като кой? — Корт изглеждаше объркана.

— Ти май изобщо не четеш, нали? — упрекна я Ем. — Сирано е онзи човек, който иска да каже на Роксана, че я обича, но се страхува, затова помага на един много готин на име Кристиан, да го направи вместо него — тя се намръщи. — По-късно нещата претърпяват обрат, но важното е, че да помогнеш на някого да изрече думи, от които се страхува, е толкова романтично.

Корт остави камерата за момент и Грейс я пое, за да продължи да записва:

— Даде ми идея — замисли се тя. — Какво, ако наистина можеше да си като Сиро?

— Сирано — поправи я Ем.

— Както и да е — махна с ръка Корт. — Може пък да успеете да кажете на момчетата, че ги харесвате, без всъщност да им го кажете в лицата!

— Имаш предвид, че ще им кажеш вместо нас? — попита Ем с надежда.

Корт поклати глава:

— Те ще бъдат маскирани, вие също!

— Не те разбирам — отвърнах, но Ем схвана.

— Да не би да имаш предвид да го направим по време на лова на възпитатели? — попита Ем, а Корт кимна.

— Какво е лов на възпитатели? — настоях да знам.

— Това е една игра, която възпитателите и стажантите играят всяка година — обясни Корт. — Възпитателите и стажантите се обличат с костюми и се крият из целия лагер. След което лагеруващите трябва да ги открият. Победителите от състезанието печелят безплатни закуски от стола или нещо такова. Много е забавно. Както и да е, ако вие момичета сте облечени в костюми, тогава Коул и Дилън всъщност

няма да виждат лицата ви, вие техните също, когато им разкриете чувствата си. Тогава няма да сте толкова нервни, нали?

Беше си направо гениално. Ем и аз се спогледахме.

— Корт, това може да се окаже най-добрата ти идея — усмихна се Грейс.

— Е? — попита Корт.

Вдишах рязко. Корт беше права. Трябваше да кажем на момчетата, че ги харесваме. Половината лято вече мина. Беше време.

— Е, Ем, мисля, че трябва да си намерим някакви наистина добри костюми.

Корт свали камерата от лицето си и се ухили:

— Момичета, не се тревожете за нищо — заяви уверено. — Ще ви науча на всичко необходимо.

---

[1] Песен на американска R&B изпълнителка Келис. — Б.р. ↑

[2] Американска R&B изпълнителка. — Б.р. ↑

[3] Уебсайт с комедийни видео клипчета. Потребителите на сайта гласуват за клипчетата и тези, които са смешни (funny) остават, другите се изтриват (умират — die). — Б.р. ↑

[4] Песен, написана за мюзикъла Sweet Charity. — Б.р. ↑

[5] Боб Фос — американски хореограф на музикални постановки в театъра. — Б.р. ↑

[6] Световноизвестна марка женско бельо, дрехи и аксесоари. — Б.р. ↑

[7] Женски вариант на каубой. — Б.р. ↑

[8] Много дълбоко изрязани дънки, като къси панталонки, типични за каугърлите — Daisy Dukes. — Б.р. ↑

[9] Сирано дьо Бержерак е човек с поетична душа, който има един-единствен дефект. Носът на мосю Сирано е твърде голям и това му тежи. Затова, когато се влюбва в красивата Роксана, решава да ѝ пише анонимни писма, предавани от друг. — Б.р. ↑

13

ДА ПОИГРАЕМ...

Кухненският грил се запали. Неприятно, но аз изпитах тайно задоволство.

Бързо разбрах, че хората не идват в лагера заради храната, особено когато през повечето вечери сервират бургери или хотдог. В нощта на пожара (който беше толкова сериозен, че се наложи да се вика пожарната) Габи беше дежурна в кухнята. Според слуховете била толкова заета да флиртува с Гавин, че забравила да махне няколко бургера от грила. Стори ми се, че на Бийвър му се искаше да изпържи Габи за вечеря.

Слава богу, щетите не бяха толкова сериозни. Хитч каза, че кухнята ще работи на следващия ден. А тази вечер поръча пица за целия лагер. Истинска пица. Не онези малките и замразени, които имаха вкус на картон. Докато чакахме, по-малките лагеруващи гледаха филм в залата, а някои от свободните по-големи лагеруващи и възпитатели играеха на различни игри на голямата ливада. Слънцето най-накрая се спусна зад дърветата, времето стана далеч по-поносимо, но все още не беше тъмно, затова комарите продължаваха да кръжат наоколо. След като Алексис ме убеди, че няма нужда от помощта ми с малките карамелчета в залата, реших да поиграя „Плени флага“ с приятелките си. Играта доста ми допадна, най-вече защото не изискваше да хвърлям или да ловя топка. Всичко, което трябваше да правя, е да бягам.

Корт някак уреди аз, Ем и Грейс да участваме в една и съща игра с Донован, Дилън, Коул и Тим.

Да играя в отбора на Коул първоначално ми изглеждаше чудесна идея, но когато играта започна, открих, че е ле-е-еко разсейващо. Точно предишната вечер Ем и аз отново се побърквахме на тема играта „Познай възпитателя“. Корт ни каза, че трябва да охладим страстите.

— Толкова е лесно — започна тя, — отивате при тях, казвате им и си сваляте маските за по една целувка! — Великолепна идея, ако на

човек му стиска, а аз започвах да си мисля, че на мен не ми стиска. Ако не беше така, досега щях да съм споменала на Коул за лагерните танци. Не го направих. Проблемът беше, че не можех просто да избълвам: „Коул, харесвам те“. Само като го погледнех в очите и се замайвах.

— Корт? Ехо, Корт? — Донован размаха ръка пред лицето на Корт. По гръдния му кош се стичаха струйки пот. Донован и Хънтър, които също играеха с нас, си бяха свалили тениските преди около двайсет минути и си бяха завързали престилките на противниковия отбор около кръста.

— Ей, вие там, гледайте нагоре. Нали не искате да ви хванат!

— Няма да е добре да ни хванат — промълви Корт в нещо като транс. Никога преди не я бях виждала да се държи така. Грейс я настъпи по крака и тя извика: — Това пък за какво беше?

— Ще се стегнеш ли най-последно? — разгорещено прошепна Грейс. — Там вътре ни избиват, докато ти си твърде заета да зяпаш плочките на Донован — след това изгледа Ем кръвнишки. — Ако още веднъж кажеш, че е просто игра, ще отидеш в собствения ни затвор.

— Вижте кой пак се е разгорещил прекалено — отбеляза Корт. — Грейс, спомни си: Не е нужно да печелиш всеки път. Просто се забавлявай.

— А ти обеща да не се упражняваме чак толкова много за Шоуто на талантите, че чак да ме болят прасците — оплака се Грейс. — Не мога да си позволя да съм изтощена преди Войната на цветовете. Какво ще си помислят тези дечица, ако загубя днес? Може да решат, че не съм достоен капитан за Войната на цветовете.

Корт я застреля с нейния сигурно-се-шегуваш поглед:

— Със сигурност ще те изберат за капитан! А освен това, тренировките се отплащат, нали? Номерът ни е страхотен. Дори Ашли не можа да пусне някоя хаплива забележка след репетицията.

Решихме да продължим с „These Boots Are Made For Walkin“^[1] и се получаваше добре. Взехме на заем няколко чифта каубойски ботуши от театралното ателие, които да използваме за репетициите. Учителят по актьорско майсторство сподели, че от години никой не е правил нищо на уестърн тематика.

— Все още нямам доверие на Ашли — тревожеше се Грейс. — Няма да остави нещата така. Тя и Габи ще ти го върнат по някакъв

начин, Корт. Вече знаем за враждата им със Сам, а сега и с теб.

— На мен ли го казваш — промърморих аз. Честно, поведението на Ашли беше единствената горчива нотка в това прелестно лятно изживяване. Мал вече не ми липсваше (особено откакто аз не й липсвах достатъчно, за да ми праща още записи). Вече имах цял куп нови приятели. А това, че бях стажантка ме караше да се чувствам позряла. Но поведението на Ашли, както и коментарите й вече се изтъкваха. Не знаех колко още мога да издържа.

Коул дотича при мен. Бях малко разочарована, че не се присъедини към другите момчета, които си свалиха тениските.

— Защо сте толкова умърлушени?

— Защото губим! — оплаках се. — Петима от съотборниците ни са в затвора и *някой* от другия отбор изглежда е взел на мушка мен и Корт.

— Права е — съгласи се Грейс. — Трябваше да ги спасяваме от затвора вече шест пъти.

Разтрих насинения си лакът. Чувствах се все едно играя футбол, не някоя неангажираща лагерна игричка. Всеки път, когато пресечах разделителната линия ме улавяха. С Корт беше същото. Всеки път, едни и същи две едри кекчета. Искаше ми се да обвиня Ашли, но тя дори не участваше в играта. Не съм я виждала, откакто изгасиха пожара, който Габи предизвика.

— Не ми пречи — въздъхна Корт. — Донован винаги ми идва на помощ, когато падна.

— Това е чудесно, Корт, но моята обшивка почва да се пропуква — погледнах злобно към другия отбор. — Онези двамата са — посочих към двете кекчета, които бяха покрити с кал и петна от тревата. — Те дори не се опитват да пленят флага. Искат само мен и Корт.

— Наистина прекаляват с блъскането — съгласи се Коул. — Искате ли да поговоря с тях? — поклатих глава. — Сигурни ли сте, че нападат точно вас? Изгубихме Колин и Джойс в последния кръг. Може би просто не сте много добри — той се усмихна дяволито и усетих как сърцето ми сякаш прескочи удар.

— Твърде добра съм! — казах в своя защита. — Може би ако обръщаше повече внимание на тези кекчета, вместо да ми подаваш грешни сигнали, Джойс и Колин нямаше да са в затвора — опитах да

не се изсмея. Коул постоянно крещеше неща от рода на: „Сам, четирсет и осем, двайсет и две — върви на ляво!“ или „Сам, започни операция «Буреносен щит»!“ Нямах представа какво беше буреносен щит, но така или иначе ме разсмиваше.

— Опитвам се да разсея противниците — възрази Коул. — Те не знаят, че командите са фалшиви — лицето на Коул беше потно и на челото му имаше голямо кално петно, за което не му споменах. Така изглеждаше по-сладък.

— Приключихте ли с писането на речта си на пораженци вече? — извика Хънтър иззад разделителната линия.

— Господи, изглежда добре — прошепна ми Корт. Хвърлих бърз поглед на Коул. Не исках да чуе коментарът й. Вече бях достатъчно докачлива на тази тема, защото той си мислеше, че преследвам Хънтър. Хънтър наистина изглеждаше добре, трябваше да призная. Беше ли нормално да си го мисля? Беше подпрял ръцете си на бедрата, а по целите му бели шорти имаше петна от тревата и пръски кал по гръдния кош.

— Вие сте тези, на които им трябва молив и хартия, приятелю — извика Коул в отговор.

Не съм сигурна, че повярвах на заплахата.

Донован се присъедини към групичката ни и постави ръце върху раменете ми и тези на Корт. След това Коул направи същото с мен и Грейс. Всичко, за което можех да мисля, беше, че Коул ме докосва.

— Отбор, забравете за флага — инструктира ни Донован. — Имаме нужда от мъжка сила. Коул и Сам, искам вие да отвлечете вниманието на някои от момичетата, докато Корт и аз пробягаме до затвора, за да върнем някои съотборници. Грейс, хвани, колкото се може повече хора. Останалите, дръжте Хънтър и кексчетата в кръг. Поставихме ръцете си една върху друга в кръга и нададохме бойния си вик („Кръв или умри!“, което за мен нямаше никакъв смисъл, но предполагам, че си е нещо момчешко).

— Не се притеснявай — успокои ме Ем. — Ако тези момчета отново те подгонят, ще ги вкарам в затвора, за да не се притесняваш за тях повече.

— Ще ти помогна — предложи Дилън. Ем се паникьоса и извади инхалатора от джоба си. Изкашлях се силно. Грешен подход — исках да й кажа. Слава богу, Ем изглежда схвана намека.

— Благодаря, малко помощ няма да ми е излишна — срамежливо отвърна тя.

— На мен също — извика Грейс. — Знам, че съм бърза, но понякога се обърквам, когато ме пазят толкова много хора — погледна към Тим с крайчеца на окото си.

— Аз съм с Донован — обяви Корт, преди да изтича до него.

— Готова ли си, партньоре? — сръчка ме Коул.

— Готова съм, сър! — козирувах. Погледнах към полепналата за земята кална трева и вперих заплашителен поглед в двете момчета, които продължаваха да ме преследват. Помислих си: „Покажете какво можете!“. Покажете ми. Бях решена този път да не падна.

— Продължаваме играта — извика Донован и започнахме.

Сцената ми напомни за филма „Гладиатор“. И двете страни започнаха да се приближават една към друга и да крещат. Калното поле, вече кишаво от снощния дъжд, се разплиска навсякъде щом и двата отбора пресякоха линията.

Предполагаше се, че затворниците трябва да са тихи, но и от двете страни се чуваха виковете на съотборниците ни. Коул беше бърз, затова вече беше няколко крачки пред мен. Едно момиче се хвърли към него, но той успешно се отскубна от нея.

Затворът беше точно пред мен и вече виждах флага. Момиче с червена престилчица го размахваше неуморно. Знаех, че не трябва, но бях сигурна, че ще успея да я достигна. Втурнах се и бях много близо. Може би този път онези момчета няма да ме подгонят. Досега щяха да са ме повалили, ако...

ОХ-Х-Х! За един миг бях премазана на земята и усетих как калта опръсква синята ми престилка и бялата тениска. Гадост! И двата крака ме боляха и можех да се закълна, че гърбът ми изпука, когато паднах. Чух Донован да вика „тайм аут“. От позицията си на земята виждах Корт на метър от мен. Донован й помагаше да се изправи. Веднага разбрах, че бяха същите две момчета, които ни събориха и предния път. Опитах се да остана спокойна. Аз бях стажантка, а те лагеруващи. Не можех да им се разкрещя, но бях ядосана:

— Момчета, знам, че се вживявате доста в играта, но мислите ли, че е време да престанете да ме събаряте? — попитах един от тях, докато чистех панталонките си. — В играта за пленяване на флага не се събаряме. Предполага се, че трябва да ме хванете, не да ме убивате.

Едното момче сви рамене и се усмихна на приятеля си:

— Просто си играем играта.

Коул пръв стигна до мен:

— Добре ли си? — попита ме и аз кимнах. Той се обърна към двамата лагеруващи: — Момчета, карайте я по-спокойно с нея, става ли? Това е просто игра — след това Коул се обърна разтревожен към мен: — Сигурна ли си, че нямаш нужда от лед? Къде те боли? Можеш ли да си движиш коляното?

— Коул, добре съм — честна дума.

Изглежда ме скептично:

— Няма да участваш в следващата игра. Не трябва да тичаш.

— Ще играя — заявих и имах предвид точно това.

— Ако си се наранила някъде, трябва да ми кажеш сега — той нежно докосна рамото ми и ме полазиха тръпки.

— Уау! — Корт стоеше зад мен. — Коул ти е като личен бодигард — прошепна тя в ухото ми.

Да го гледам как ме защитава си беше доста готино.

— Не е ли страхотно да те ранят? — попита тя и скръсти ръце. — Донован ми помогна да стана. — От ръката ѝ капеше кръв.

— Корт, ти кървиш! — извиках.

Тя посочи крака ми:

— Ти също. Ако продължат да ни смазват така, няма начин да можем да репетираме утре, а имаме нужда от още няколко тренировки преди прослушването.

— Мисля, че трябва да отидеш до сестрата — каза ми Коул.

— Коул, това е само малка дракотина — отвърнах, — наистина съм добре.

— Всичко наред ли е тук? — попита Хънтър.

— Ще продължаваме да следваме правилата на играта, нали момчета? — предупреди кексчетата Коул. — Без събаряне на земята.

— Какво си мислите, че правите, бе, момчета? — попита Хънтър със строг тон. — Веднага престанете или сте въвн от играта и ще трябва да ви отпиша. Ясно?

Двамата лагеруващи смънкаха нещо като „разбрано“ и се върнаха на местата си. Не можех да спра да ги гледам. Шепнеха си нещо един на друг и гледаха към гората, която се намираще до игралното поле. Какво ли бяха намислили?

Нямах възможност да разбера. Върнах се на мястото си точно навреме, за да започне играта. В последния кръг върнахме един от нашите кекчета и сега бяхме с човек повече. Този път Грейс прелетя край мен на път да освобождава още хора. Тим беше до нея и я чух да иска помощта му. Корт беше като сянка на Донован, а Ем и Дилън бяха екип. Насочих се право към затвора, следвайки Коул по петите. Хънтър изскочи точно пред мен. За секунда спрях, защото ме обзе пълна паника. Опитваше се да ме улови, а аз не исках да го прави.

— Моя си, шампионе — изръмжа Хънтър.

— Сам, БЯГАЙ! — Коул изблъска Хънтър от пътя ми. Изместих се точно, когато Хънтър се протегна, за да ме сграбчи. Хънтър тръгна да преследва Коул и остави затвора без пазач. Сега беше моят шанс. По-близо, по-близо... Усетих някой да се докосва до престилката ми, но продължих. Още само метър и щях да спася Колин и Джойс и...

БУМ! Пак бях на земята.

Сигурно се шегувате! Усетих болката да пронизва левия ми крак. Този път се нараних и бях бясна. Погледнах коляното си, което беше покрито с мръсотия и шуртяща кръв. Огледах се за Корт. Тя лежеше на земята на няколко метра от мен. Донован се наведе над нея. Тя каза нещо, което не успях да чуя и той ѝ помогна да се изправи. Двамата тръгнаха към нас и забелязах, че Корт накуцва.

Знам, че бях стажант възпитател и че трябва да давам пример, но това беше нелепо:

— Момчета, вече говорихме за това — извиках недоволено. — Какво си мислите, че правите?

— Сам, кървиш ужасно силно! — притесни се Ем.

— Мисля, че Корт си е изкълчила глезена — съобщи Донован, докато ѝ помагаше да дойде при нас.

Момчетата не казаха нищо. Дотичаха Коул и Хънтър. Грейс, Ем, Дилън и Тим бяха точно зад тях. Започна да се събира тълпа.

— И двамата сте въвн от играта — заповяда Хънтър. — Ще говоря със старши възпитателите ви и ще пропуснете днешните и утрешните занимания. Върнете се в бунгалата си и чакайте инструкции.

Не изглеждаха особено разстроени. Един от тях дори изглеждаше сякаш ще се изсмее.

— Мислиш ли, че ще можеш да ходиш? — чух Донован да пита Кортни.

Тя кимна:

— Приятелките ми ще ми помогнат.

— Мисля, че трябва да те заведе при сестрата, Сам — каза Коул.
— Не можеш да ходиш с това коляно — изглеждаше толкова угрижен. Въпреки че кървах, тайничко се радвах.

— Благодаря — казах задъхано. Представих си как Коул ме носи през гората.

— Момичетата могат да ви помогнат с Корт да стигнете там, нали шампионе? — попита Хънтър. Сложи ръка на раменете ми. Беше топла и потна. Отдръпнах се.

Погледнах към Коул и осъзнах, че ме гледа. Може би искаше да види как ще реагирам на действията на Хънтър? Нямаше нужда да се притеснява.

— Изглежда ще дойда да те видя по-късно — каза ми Коул.

Грейс помогна на мен, а Ем обгърна с ръка Корт. Закуцукахме далеч от полето. Не болеше чак толкова много, но кръвта се бе стекла в чорапите ми и съсипваше кецовете ми „Пума“.

Бяхме на половината път от кабинета на сестрата, когато Ем спря:

— Момичета, усещате ли какво става тук?

После заведе Корт до най-близкото дърво, откъдето се виждаше, че е започнала нова игра на „Плени флага“. Корт започна да ръкомаха развълнувано и ни извика с Грейс. Надникнах над рамото ѝ и точно тогава всичко ми светна.

— Ашли и Габи стояха отстрани и разговаряха с двамата, които ни събаряха с Корт — всички се смееха! Това не беше случайно.

— Мъртви са — изръмжа Корт, сякаш всеки момент щеше да издиша пламъци.

Групичката ни направи всичко възможно, на което бяхме способни в това положение, за да ги изненадаме.

Ашли ни видя и сръчка Габи, но двете момчета изглеждаха нервни. Преструваха се, че наблюдават играта. Ашли, от друга страна, изглеждаше готова за скандал:

— Здравсти, госпожички. Какво става? — погледна към коляното ми. — Ах, да не би някой да те е наранил? Много жалко. Ужас, дано

това не попречи на прослушването за Шоуто на талантите. Няма да го преживея, ако вие двете не участвате. Ако това се случи, може би ще трябва да се върнем на моята идея.

— Ти си отвратителна! — кипна Корт. — Накарала си онези да пребият Сам и мен, за да не направим моя номер за прослушването? Можеше да пострадаме наистина сериозно!

— Не съм казала, че съм била аз — невинно отрече Ашли. — Само споделям, че ще е много жалко, ако това попречи на прослушването, което най-вероятно ще се случи. Като гледам крака на Корт, май е изкълчен — Габи се превиваше от смях.

Кръвта ми закипя заради подигравките им.

— Писна ми от това. Трябва да отидем при Хитч — заявих на приятелките си.

Ашли се разсмя още повече:

— На кой си мислиш, че ще повярва, Сам? На теб или на дъщеря си? И дори не се опитвай да се оплакваш на сестра ми. Тя може и да те харесва, но ние все пак сме семейство. Всичко, което ще постигнеш, ако го разтръбиш, е сама да си навлечеш неприятности — погледна към коляното ми. — Момичета, по-добре побързайте. Не ми се ще Сам да изцапа с кръв целите си кецове неизвестна марка — двете се закискаха.

— Това не е краят — заплаших. — Всъщност е само началото. Нямах представа с какво се захващаш — за части от секундата Ашли всъщност изглеждаше разтревожена, но след това отново започна да се смее. — Да се махаме от тук — казах на приятелките си, защото се чувствах отвратена. — Вбесява ме! — оплаках се, когато се отдалечихме достатъчно.

— Беше чудесна там долу — възхити се Грейс. — Стори ми се, че Ашли се притесни за момент. Какво те накара най-накрая да й отговориш?

Свих рамене:

— Мисля, че просто ми дойде до гуша.

— Време беше — включи се Корт. — Смятам, че е време за малка разплата. The sleepaway girls трябва да се съберат, за да решат как да го върнат на Ашли и Габи.

— Не мога да повярвам, че го казвам, но съм съгласна с Корт — подкрепи я Грейс. — Ашли твърде много се прави на пчелата майка в

Пайнс. Заслужава да сърба от собствената си попара — предполагам, че съм изглеждала изненадана от неспортсменското поведение на Грейс, защото добави: — Не мислите, че щях да го направя, ако смятах, че може да ми струва капитанското място във Войната на цветовете, нали?

— Добре, значи се разбрахме — заявих и млъкнах. — Не че знам какво изобщо смятаме да правим. Как ще ѝ го върнем?

— Не се тревожи за това — лукаво се усмихна Корт. — Специалистка съм по малките лагерни пакости. Ще се срещнем покъсно и ще измислим стратегия.

— Аз съм съгласна — отвърнах. Погледнах назад към Ашли.

„Смей се, докато можеш, Аш — помислих си. — Няма да се смееш за дълго. Играта продължава.“

---

[1] „Тези ботуши са направени за ходене“ е песен от 1966 г., написана от Лий Хейзълуд и изпълнена от Нанси Синатра. Най-известната кавър версия е от 2005 г. в изпълнение на Джесика Сипсън. — Б.р. ↑

14

СПИПАХ ЛИ ТЕ?

— Внимавай — прошепна Грейс.

— Съжалявам — произнесе Ем без глас.

— Шшт! — смъмрихме я с Корт. След това Корт започна да се киска и аз я ритнах.

— Какво? — учуди се Корт. — Няма начин да се събуди. Снощи спа само един час. Чуйте как хърка. Като дъскорезница е.

Всички се разсмяхме.

— Шшт! — изшътка ни Грейс, въпреки че самата тя също се смееше.

Предполагам, че Корт беше права. Снощи бе партито с преспиване на Ашли, която имаше дълбоки сенки под очите на закуска. Според нея, тя и приятелките ѝ са прекарвали „най-невероятната вечер, която някой някога е прекарвал“ и почти не са мигнали цяла нощ. Радвах се, че не осъществихме плануваното отмъщение по време на преспиването. Бяхме решили, че извършителите ще бъдат твърде явни, тъй като не бяхме поканени на партито.

На другия край на стаята Ашли хъркаше като товарен влак. („Аз не хъркам!“ — отсичаше тя, когато някой си позволише да направи коментар относно не чак толкова изящния ѝ навик). Габи беше хванала лятна настинка и взимаше Nyquil^[1], затова и тя беше идеална мишена. И двете носеха от онези сатенени маски за лице, които спираха светлината. Това ни улесни още повече.

Намирахме се до куфарите с вещи в бунгалото и натъпкахме дрехите на Ашли и Габи в раниците си. Ем и аз вече бяхме събрали и обувките им.

Воювахме със собствените си съквартирантки. И ако успеехме да осъществим този номер, щяхме да сме победители.

— Това ли е всичко? — попита Грейс, докато закопчаваше раницата си.

— Сигурна ли си, че не бива да им оставяме дори и една дреха?
— смути се Ем. — Какво ще стане, ако нещата се объркат и загубят всичко?

— На кой му пука? — сви рамене Корт. — Заслужават си го.

Тази седмица Корт беше много огорчена. Въпреки че ние от 8Б успяхме да се класираме за шоуто благодарение на чудесната каубойска идея на Корт, трябваше да отидем на прослушването с един член по-малко — самата Корт. Шегичката на Ашли в играта „Плени флага“ ѝ струва глезена (сестрата каза, че не е навехнат, но беше насинен и Корт трябваше да избягва физически натоварвания през следващите няколко дни). След два дни щеше да остави патериците, но тя беше решена да осъществим плана си още тази нощ. Беше сряда — свободното време на възпитателите.

— А какво ще правим с шампоаните и другите неща? — поиска да знае Грейс. — Да им вземем ли и четките за зъби?

— Ще ми се и дъхът им да е лош! — весело добавих.

— Момичета, това ще е прекалено — Ем прозвуча майчински. — Шегата е едно нещо, но ако вземем всичко, което притежават, със сигурност ще разберат, че сме ние.

— Ем е права — съгласи се Грейс. — Нека да им оставим по една грозна дреха и пижамите.

Корт въздъхна:

— Добре — измъкна някои от дрехите на Габи от чантата си. — Сега да изчезваме.

Четириите се измъкнахме крадешком, като внимавахме да не стъпим върху скърцащите греди под раздърпаното розово килимче. Корт тайно постави нещо като клин на плъзгащата се врата, за да не скърца, когато тръгнем да излизаме.

Всъщност не можехме да побегнем, тъй като Корт беше с патерици, затова закуцукахме към езерото. Останалите носехме фенерчета, за да осветяваме пътя, но все пак светлината не беше достатъчна. В далечината долових дълъг, нисък вой.

— Какво беше това — вцепених се.

— Сигурна съм, че е куче — увери ме Грейс, въпреки че самата тя изглеждаше притеснена.

— Трябва да продължим — подкани ни Ем. — Тази нощ дежурен е Бийвър и ако ни хване, ще ни изяде за закуска.

Бийвър приемаше нощната смяна много сериозно. Миналата седмица събуди всички в бунгалото ни в 3:00 сутринта, като нахълта неочаквано, защото му се сторило, че чул шум. Най-вероятно е било хъркането на Ашли.

— Тези чанта са наистина тежки — оплаках се и наместих раницата по-високо на рамото си.

— Дръжте се. Струва си — окуражи ме Корт. — Тъй като ще оставим и някои свои неща в кануто, Ашли и Габи няма да могат да стоварят вината върху нас.

Трябва да призная, че идеята на Корт беше брилянтна. Накара всяка от нас да остави по нещо свое, нещо, които не харесваме или някакви изцапани дрехи в раниците, за да изглежда, че и ние сме жертви.

— Някой друг преди нас правил ли е този номер? — попитах.

— Няколко пъти, откакто идвам тук — съобщи Грейс. — Обикновено вземат по една или две дрехи, не целя им летен гардероб, но веднъж нещата наистина се объркаха. Вечерта, в която решиха да правят номера, имаше много силна буря и кануто, в което бяха сложили дрехите се беше преобърнало. Изгубиха всичко. Хитч беше толкова бесен, че изпрати водача на групичката, която направи номера, вкъщи три седмици по-рано.

Преглътнах. Продължихме, без да обелваме и дума. На този етап вече бях свикнала с лагера нощем и се плеснах по коляното, за да предотвратя една комарена атака (това беше най-неприятната част на нощите, прекарани навън). Луната беше високо в небето, беше ярка и сякаш ни насочваше. Виждах езерото в далечината и водата му бе гладка като стъкло. Няколко канута бяха завързани за близкия док. Погледнах нервно към тях.

Започвах да се питам дали тази „шегичка“ беше добра идея. Искаше ми се да го върнем на Ашли, затова че се държа толкова гадно, но не желяех да ме изритат от лагера заради това. Ашли беше зла, но не по-зла от някои от съученичките ми. На тях правила ли съм им такива номера? Не. Но предполагам, че ако се бях замисляла за това, наистина щях да искам да им го върна тъпкано.

— Ето го дока с лодките — прошепна Корт, когато изкачихме хълма.

Стъпихме на дока и той изскърца. Звуците нощем изглеждаха пошумни, тъй като ги нямаше милионите лагеруващи, които да се плацикат наоколо.

— Имам чувството, че някой ни гледа.

— Това е защото ще правим номер — обясни Корт, докато внимателно коленичи и започна да слага дрехите от раницата си в най-близкото кану. Видях я да слага любимата зелена блузка на Ашли с American Eagle^[2] в лодката. — И аз винаги се чувствам така, но когато шегата се получи, ще се забавляваш. Довери ми се.

Вечер на кея беше зловещо. Никога не съм била тук толкова късно. Знам, че Корт е идвала предишни лета — тогава се е целунала за пръв път — но мястото хич не ми изглеждаше романтично. Беше призрачно. Очаквах всеки момент някакви челюсти да се покажат от водата.

Бяхме стоварили почти всичко в лодката, включително и хавайските чехлички с мъниста на Габи, когато в гората до бунгалата просветна нещо.

— Някой идва — изграчи Ем.

Определено беше фенерче.

Спукана ни беше работата.

— Бързо — инструктира ни Корт, която изпразваше цялото съдържание на раниците в лодката. Заряза няколко останали чифта обувки вътре. — Изгасете фенерчетата си. Трябва да развържем лодката и да я избутаме навътре в езерото или със сигурност ще ни изключат от лагера. Ако ни хванат на местопрестъплението, ще бъде по-лошо, отколкото да ни хванат навън след вечерния час.

Грейс изправи Корт на крака:

— Трябва да тръгнеш веднага! Ти си най-бавна. Една от нас ще развърже лодката, а останалите две ще ѝ помогнат да се измъкне.

— КОЙ Е ТАМ? — Беше Бийвър. Побиха ме ледени тръпки.

— Мъртви сме! — паникьоса се Ем. Започна да издава странни звуци и бързо се пресегна към инхалатора си.

— Вие трите тръгвайте — казах им. — Аз ще развържа кануто и ще изтичам веднага след вас.

— Не, няма да те оставя сама! — заяви Корт. — Това беше моя идея. Ако ни хванат, аз ще си понеса последствията.

— Тръгвай! — извиках аз и Грейс задърпа Корт и Ем надалеч. — Ще дойда след секунда.

— ВИЖДАМ ТЕ! СПРИ НА МЯСТО! — гласът на Бийвър се засилваше все повече и повече.

Сърцето ми щеше да изскочи от гърдите.

— Вървете, за да приключа с това най-накрая!

— Трябва да тръгваме — задърпа ги Грейс. — Корт, ВЕДНАГА!

— Развържи лодката и я бутни с всичка сила — заръча Корт, докато се отдалечаваха. — Побързай, Сам!

— Кой си ти? — чух да пита Бийвър, когато се втурнах да развързвам възела на кануто. — Чуваш ли ме?

Ръцете ми се потяха, а възето не искаше да се развърже:

— Хайде де, хайде! — повтарях си аз, а сърцето ми биеше още по-силно.

— Ще се обадя на Хитч по радиостанцията! Ако се предадеш, ще минеш по-леко.

Да бе, как не!

Възелът поддаде и развързах лодката. Бутнах я с всичка сила и тя се отдалечи от дока. След час ще се носи в средата на езерото. ДА! Сбогом дрехи на Ашли и Габи! Приятно пътуване!

Погледнах нагоре и видях светлината от фенерчето на Бийвър по склона на хълма. Обърнах се, затичах се и бум!

Спънах се в собствените си крака. Когато се изправих, бях изгубила едната си джапанка. Можех да бягам и без нея и смятах да го направя, но след това си спомних: Всичките ми вещи в лагера имаха надпис с името ми. Тъпи лагерни правила! Ако не намеря тази джапанка, с мен щеше да е свършено. Беше ме страх да включа фенерчето, защото щях да се издам, затова заопипвах земята около дока в тъмното. Докато претърсвах износените дъски, в пръста ми се заби някаква спица. Накрая напипах нещо гумено. Беше джапанката ми!

И беше заседнала. Сигурно се е заклецила между дъските.

— Кажи си името и може да ти се размине — извика Бийвър. — Няма къде да избягаш!

Дърпах с всичка сила. Ръцете ми се изплъзваха заради потта. Огледах се. Не виждах Корт, Грейс или Ем. Ако все още бяха някъде на плажа, нямаше начин да ги откроя сега. Дръпнах за последно и успях

да я измъкна. Обух я и се затичах с всичка сила, точно когато Бийвър слезе в подножието на хълма.

— Върни се тук! — изрева Бийвър.

Беше твърде близо. Нямах начин да успея да му се измъкна. Само след секунда щеше да ме освети с фенерчето и да ме разпознае. Трябва да се измъкна от плажа.

— Не ме ли чу? Спри!

Стрелнах се наляво към гората. Чувах как Бийвър тича след мен, но продължих да бягам, въпреки че не заех накъде, защото беше тъмно. Клончетата и листата на храстите одираха ръцете ми и аз стиснах зъби, за да не се паникьосам.

Бях обречена.

И точно тогава се случи. Изведнъж нещо ме грабна и аз изпищях.

— Добре ли си? — чух да вика Бийвър.

Някаква ръка ми запуши устата и следващото нещо, което разбрах, беше, че някой ме вдигна във въздуха и ме метна на рамо. Инстинктивно започнах да го удрям по гърба.

— Успокой се — чух да казва познат глас. — Всичко е наред. Ще те измъкна отгук.

Беше Коул! Щях да разпозная гласа му и на край света. Толкова бях шокирана, че не казах нищо. Коул се движеше бързо, а гласът на Бийвър се чуваше все по-отдалече. Преди да се усетя, се озовахме на една от пътеките за лагера. Коул ме свали на земята и ме погледна. Беше облечен с тениска и шорти.

— Току-що ми спаси живота! — възкликнах и без да ме интересува какво ще си помисли, обвих ръце около врата му и го прегърнах. Никой от нас не се отдръпна веднага, просто си стояхме мълчаливи и прегърнати. Усещах как сърцето ми ще изскочи от гърдите ми и се чудех дали и той го усеща. Най-накрая се отдръпнах с леко нежелание.

— Какво правиш тук?

— Търсех теб — отвърна той, сякаш беше очевидно.

Мен? Коул е търсел мен?

— Тръгвай и ще ти разкажа по пътя — каза той. — Ще те върна в бунгалото преди Бийвър да започне да ги претърсва едно по едно, за да разбере кой липсва.

Вървахме смълчани, но аз постоянно го поглеждах с крайчеца на окото си.

— Съжалявам, че се опитах да те ударя — извиних се.

— Съжалявам, че те изплаших. Доста си силна! — разсмя се той.
— Дойдох да те търся в бунгалото ти и видях, че сте тръгнали към езерото, затова ви последвах. Предполагам, че постъпих правилно, нали?

— Видя ли номера, който спретнахме? — попитах притеснена.

Коул спря и ме погледна:

— Какъв номер? — попита невинно. — Не съм те видял да правиш нищо на езерото, което да включва дрехи и лодка.

Трябваше да знам, че Коул не би ме издал.

— Благодаря ти! — казах с чувство на облекчение. Но все още не ми беше ясно: — Но защо си идвал да ме търсиш?

Сърцето ми отново заподскача. Този път страхът беше от различен вид. Безпокоях се какво ще отговори Коул.

— Тази нощ не ме остави да спя — призна Коул.

Ако не се опитвах да се спася от Бийвър, щях да припадна на място.

— Така ли? Но аз съм чак в бунгало 8А? — опитах се да флиртувам, въпреки че бях нервна.

— Не можах да спра да мисля за теб, преди да заспя — отвърна той. — Има нещо, което искам да те попитам.

Обърна се към мен. Въпреки че бях замаяна, спрях и също се обърнах.

— Чудех се — започна Коул, — имам предвид, тоест, надявах се...

— САМ! — извика някой шепнешком.

Беше Корт. Обърнах се и видях Грейс, която тичаше към мен. Корт и Ем напредваха бавно след нея.

Колкото и да бях щастлива да видя, че са в безопасност, някак ми се искаше да не се бяха появявали точно в този момент.

— Какво правиш тук, Коул? — попита Грейс, когато ме достигна.
— Толкова се притеснихме! Помислих, че ще те хванат, Сам.

— Измъкнах се точно навреме — казах, когато Корт и Ем се добраха бавничко до нас. — Коул ме спаси.

— Какво правеше долу при езерото? — попита Корт. Изгледа ме озадачено.

— Не ме питайте и аз няма да ви питам какво правехте вие там долу — закачи ги Коул. Корт се изсмя нервно.

— По-добре е да се връщаме в бунгалото — заяви Корт. — Сигурна съм, че Бийвър е уведомил възпитателите и те ще започнат проверки по бунгалата всеки момент.

— Трябва да тръгваш — каза ми Коул, но по лицето му бе изписано съвсем друго.

— Ти също — отвърнах неловко. — Но...? — изречението ми остана да виси незавършено, като се надявах Коул да го продължи.

— Ще поговорим друг път — вяло се усмихна той и се обърна към приятелките ми: Лека нощ, дами.

След което се насочи към своето бунгало.

Грейс ме сграбчи за ръката и четирите побързахме да се приберем. Не можех да спра да мисля за Коул. Имах чувството, че сега аз ще съм тази, която ще се върти и няма да може да заспи.

* * *

На сутринта се събудих от пронизителен писък.

— Къде са ми дрехите? — пищеше Ашли. Беше при куфарите и тършуваше из багажа на всички и ту се връщаше, ту се отдалечаваше от собствения си празен куфар. — Къде по дяволите са ми обувките?

Сутрин Ашли винаги ставаше първа. Обичаше да е първа в банята, ако щеше да се къпе преди закуска. Беше професионалист в използването на всичката топла вода.

— Успокой се, Аш, може би просто си... ОБМ!^[3] Къде са ми нещата? — изпадна в истерия Габи, когато застана до нея и завари празните куфари. Изтича до леглото си. То също бе почти празно, освен разбира се дрипите, които им бяхме оставили.

Седях в леглото си. Погледнах към съседното легло, където се беше изправила Грейс. Не казахме нищо, но знаехме какво да правим. Изскочихме от леглата и се престорихме на притеснени. Ем и Корт бяха точно зад нас.

— Някой да е виждал сивите ми панталонки? — попитах като се пресегнах към куфара си.

— Найковете ми ги няма! — шокирано заяви Ем.

— На кой му пука за тъпите ти кецове! — изкрещя Ашли. — Буквално всяка дреха, която имах, е изчезнала.

— Ащ, мислиш ли, че са онези кексчета? — прошепна Габи. — Сещаш ли се, момичетата, които накара да мъкнат храната за партито? Онези, на които каза да си тръгват? Завиждат ни цяло лято.

— Няма как да са толкова глупави — заяви Ашли.

— Къде ми е синият пуловер? — прекъсна ги Корт. — Няма го! — играеше ролята си страхотно. Никога нямаше да позная, че тя стои зад всичко това.

— Имаш предвид онзи, който залях със сладолед миналата седмица ли? — отсече Габи. — На кой му пука за грозния ти пуловер? Няма ми го костюма за танца!

— Моят също! — изхленчи Ашли. — Знаех си, че е лоша идея да кажа на всички, че ще нося bebe^[4]!

Погледнах Корт с крайчеца на окоето си. Тя се подхилкваше и се обърна с гръб. Няма да се разсмея, заставих се аз. Няма да се смея.

Мег дотича в стаята още по пижама:

— Какво се е случило? — попита тя, точно когато някой почука на вратата на бунгалото. — Влез!

Беше Хитч, който носеше огромна черна торба, от която се разнасяше воня на блато. Имах силното предчувствие, че знам какво ще извади отвътре.

— Мисля, че това е собственост на вашето бунгало — сериозно каза той. — На зазоряване, когато си правех джогинга край езерото, забелязах едно кану да се носи по водата в средата на езерото. Донован плува дотам и го върна обратно, а вътре намерихме всички тези дрехи, а на тях и имената на момичетата от това бунгало. Някой очевидно ви е скроил номер, момичета.

— Това ли е? — извика Ашли. — Само това ли ще кажеш? Татенце, искам виновникът да бъде изключен!

Хитч се засмя:

— Ашли, това е малко пресилено. Слава богу, няма щети, сега е много по-различно от миналия път, но може би ще се наложи да поизперете, тъй като тази сутрин е валило и всичко е мокро — Ашли

продължи да се вира в него и Хитч си прочисти гърлото: — Тази сутрин във времето за съобщения ще отправя едно предупреждение. Не искам да виждам лагеруващи навън след вечерния час. Опасно е.

Габи дръпна торбата от ръцете на Хитч и я отвори, измъкна зелената American Eagle блузка на Ашли. Отдръпна се е отвращение.

— Гадост! Всичко мирише на тиня.

— Някоя от вас го е направила — завъртя се Ашли към нас. — Знам го. Завиждате, защото не поканих нито една на партито е преспиване.

— Ашли Сюзън Хитчънс! — смъмри я строго Хитч. — Разбрахме се да не говориш за партито пред хора, които не са поканени, нали?

— Но Аш, няма никаква логика — добави Мег, която сортираше миризливите дрехи. — Тук са и някои от техните дрехи.

— Но всички мои неща са вътре! — извика Ашли, подскачайки нагоре-надолу в яда си. — Днес нямам какво да облека, освен някакви парцаливи шорти и миризлива пижама, която мразя!

— Вземи на заем някои от дрехите на съквартирантките си — предложи Мег.

Ашли завъртя очи:

— Твърде слаба съм, за да нося техните дрехи. Ще ми падат.

— Я стига — не се сдържа Корт. — Искат ти се.

Мег подаде торбата на Ашли и се усмихна мило:

— Е, в такъв случай, предполагам ще трябва да поизпереш някои неща преди закуска. Ще стане по-бързо, ако го направите заедно, тъй като дрехите на всички ви са в торбата.

Ашли и Габи замъкнаха торбата покрай нас и ние ги последвахме. Стараех се да не гледам към Грейс, Ем или Корт, за да не ни издам.

Победата беше наша.

На няколко метра от бунгалото Ашли се спря внезапно и ни изгледа и четирите:

— Ще разбере кой го е направил — ниско заговори тя. — Знам, че е била някоя от вас. И когато разбере, ще съжалявате горчиво.

---

[1] Лекарство облекчаващо симптомите на настинка, един от страничните му ефекти е сънливост. — Б.р. ↑

[2] Марка американско облекло. — Б.р. ↑

[3] О, боже мой! — Б.р. ↑

[4] Популярна марка женски дрехи и аксесоари. — Б.р. ↑

15

ЛОВЪТ

Искаше ми се да повърна.

Или да изскоча иззад сцената и да избягам с писъци от залата. Брук, нашата инструкторка по актьорско майсторство, определено грешеше относно мен. Не ме очакваше светло бъдеще в театъра. Стоях на сцената на Пайнс с костюма на Корт до останалите стажанти и възпитатели, докато Хитч обясняваше правилата на играта „Улови и познай възпитателя“, а всичко, за което можех да мисля, беше, че ме делеше само час от момента, в който щях да призная на Коул за чувствата си.

— За тези от вас, които никога не са играли „Познай възпитателя“, нека ви разясня правилата — Хитч инструктира целия лагер от сцената с помощта на верния си мегафон. Тайно се надявах, че ще му свършат батериите преди края на лагера. Беше започнал да издава неприятни звуци, когато някой говореше по него и понякога беше нужно човек да закрие ушите си с ръце, защото шумът беше нетърпим.

Залата изобщо не приличаше на тази в училище. Всъщност представляваше голям салон с баскетболно игрище.

Имаше сгъваеми столове и големи вентилатори, които охлаждаха помещението (или по-скоро — се опитваха да охладят помещението. Заради поредната топла вълна, която заля района, много рядко слаб полъх се прокрадваше през някой от големите прозорци. Слава богу слънцето скоро щеше да залезе и да донесе известно облекчение. Залата лъхаше на плесен заради топлината, а навсякъде, накъдето погледнеш виждах деца с ветрила, държащи листовката с правилата за лова, които Хитч им раздаде по-рано). По всички стени на аудиторията бяха налепени плакати и банери на лагера, подобни на тези в стола. Един от тях, написан с блестящи лилави букви, се намираще в средата и оповестяваше предстоящото Шоу на талантите. Трябва да призная, че идеята на Корт беше толкова забавна, че очаквах с нетърпение да

започнем номера си. Другият голям банер беше точно копие на онези, разлепени из целия лагер: **ЧЕТИРИ ДНИ ДО ВОЙНАТА НА ЦВЕТОВЕТЕ!** Отброяването беше започнало и всички говореха само за това.

— Възпитателите и стажантите ще се скрият някъде из лагера, облечени в костюми. Останалата част от персонала, като г-жа Морбери, Кара, Бийвър и няколко възпитатели — продължи Хитч, — включително и аз, ще патрулираме наоколо, за да помагаме на лагериращите. След като изтекат двайсетте минути, в които възпитателите трябва да се скрият, вие и съквартирантите ви можете да започнете да ги търсите. В тази игра всяко бунгало е отделен отбор. Когато се натъкнете на възпитател, ще имате право на три опита, за да познаете кой се крие зад маската. Ако познаете, отборът ви печели точка. Щом някой от възпитателите бъде разкрит, той или тя напуска играта и ще трябва да отиде в нашия импровизиран затвор в столовата. Отборът с най-много точки до девет вечерта ще бъде победител и печели безплатно похапване в стола за цяла седмица — от изтощената от жегата гълпа се разнесоха силни аплодисменти.

— Остава по-малко от час до момента, в който ще признаеш чувствата си на Коул — напомни Корт. Сякаш имах нужда някой да ме подсеща. Беше облечена в костюм на Жабока Кърмит. Нарисувахме я със зелена боя, която можеше да се измие, а тя носеше зелени дрехи. Стори ми се, че някак приличаше на Jolly Green Giant^[1], но Корт се ядоса, когато ѝ го казах. Аз бях облечена като парцалена кукла (Алексис го измисли). Сложих си грим на водна основа, големи, червени кръгове руж на бузите, гигантски очила, фалшиви червени вежди, клоунски нос, раирани чорапи, кукленска рокля и червена перука, направена от прежда. Според Корт костюмът ми бил лигав. Е, във всеки случай не беше толкова лигав, колкото на Габи, която си избра да бъде Жената котка (Сигурно се потеше ужасно с тези черни тесни кожени панталони). За да не остане по-назад, Ашли също остана на тема „супер герои“. Тя беше Жената чудо, затова носеше черна перука, малка златна маска на очите и впит леопардов клин със звезди по него, за да отива на златистите ѝ ботушки.

Ашли сигурно притежаваше някакво свръхразвито шесто чувство, защото точно в този момент се обърна и ми хвърли злобен поглед.

Знаех, че си мисли — и то с право — че аз бях една от участничките в номера, който ѝ направихме вчера. Никоя от дрехите на Ашли и Габи не се повреди, но Ашли все още беше бясна, най-вече защото не успя да докаже, че ние сме виновниците. Добрата новина беше, че тя не говореше с никоя от нас (освен с Габи, разбира се), затова животът в лагера се лиши от злобните ѝ нападки поне за няколко дни.

Но аз бях убедена, че това е затишие пред буря. Нямаше начин Ашли да не се опита да си отмъсти за това, че я унижихме. Беше просто въпрос на време преди да се събудя обляна с мед и пера или да си видя сутиена развят вместо флаг.

— Мислих по въпроса и не съм сигурна, че да разкрия чувствата си пред Коул по време на играта е добра идея — прошепнах на Корт. — Облечена съм като парцалена кукла! Някак си е трудно да признаеш любовта си пред някого, когато носиш перука от прежда. Може би трябва да опитам по обикновения начин, какво мислиш? Освен това, откъде си сигурна, че дори ще успея да открия Коул? Нямам представа какъв е костюмът му.

— Довери ми се, идеята е добра. И колко трудно ще бъде да го разпознаеш? — каза тя и хвърли едно око на сцената.

Доста трудно, ако питате мен. Повечето от момчетата възпитатели бяха достатъчно хитри, за да си сложат маски или лица от папиемаше^[2]. Бяха облечени в гигантски костюми на Хълк, Дино и панда. Коул можеше да е всеки един от тях, включително рицарят с бронята, Дарт Вейдър, Батман и дори убиецът от „Писък“. Знаех, че не е Тарзан — този изваян торс принадлежеше на възлюбения на Корт — Донован.

— Добре, това май ще се окаже по-трудно отколкото си мислех — призна Корт, сякаш прочела мислите ми. — Обикновено костюмите са смотани, като този на Габи и веднага се познава кой, кой е, но явно тази година момчетата са се поувлекли.

— Трябва да намеря някой, който знае кой е Коул със сигурност — реших. — След което трябва да стигна до него преди лагеруващите и да открия скривалище за себе си преди Хитч да осъзнае, че всъщност не играя играта.

— Ще се справиш — окуражи ме Корт. — Когато намериш Коул, според мен трябва да изтичаш до него и да го целунеш.

Трябваше да закрива устата си с ръка, за да прикрива усмивката си. Корт мислеше само за целувки.

— Не съм сигурна, че това е най-подходящият подход — отвърнах деликатно.

Определено много ми се искаше да целуна Коул. Чувствах се така от известно време, но след онази вечер, когато ме спаси от Бийвър, не можех да си го избия от главата. Трябваше да го направя още тогава, когато имах възможност. Коул сигурно е искал да ме пита нещо важно, щом се е измъкнал от бунгалото си, за да ме намери. Какво ли е било? Искеше ми се да попитам, но всеки път, когато видех Коул, някой ни прекъсваше. Според Грейс е искал да разбере дали ще отида с него на лагерните танци идната седмица. Ако се окажеше права, значи Коул наистина ме харесва. Само мисълта, че може да ме харесва толкова, колкото и аз него, ме караше да се разтапям по-бързо от сладоледената пръчка, която си взех днес следобед от стола.

— Има ли някакви въпроси? — чух Хитч да пита неспокойната тълпа. За пръв път тази вечер залата наистина утихна. — Е, в такъв случай, преди да тръгнат възпитателите и стажантите, имам да ви съобщя още една голяма новина — имената на тазгодишните капитани във Войната на цветовете.

Тълпата се развълнува адски много. Погледнах към Грейс, която го понасяше стоически. Стремеше се към този пост от шестгодишна.

— Тазгодишните капитани във Войната на цветовете, които няма да могат да се зарадват в този момент, за да не се издадат, са: Грейс Уедингър, Тим Конуей, Грейди Джеймс и Ейми Джоузефс! — тълпата аплодираше. Корт и аз бяхме по-гръмогласни от всички на сцената. Грейс сигурно щеше да експлодира. — Подробности относно Войната на цветовете ще научите съвсем скоро, след като проведе среща с капитаните, но сега да започваме с играта тази вечер. Време е възпитателите и стажантите да си намерят скривалища. Успех на всички!

Слязохме от сцената по най-бързия начин. Беше малко трудно, тъй като някои от нас носеха доста огромни костюми. Дино не можеше да се промуши между парапетите и трябваше да му помогнат да слезе от сцената.

— Успя ли да разгадаеш кой кой е? — Ем се появи от едната ми страна. Беше облечена като Мини Маус и изглеждаше много сладка с

големите си черни ушички, черно носле и червена рокличка на бели точки, която беше взела на заем от секретарката на лагера, г-жа Морбери.

Поклатих глава:

— Може да е всеки — оплаках се. — Единственият начин да разбере, е някой от другите да ни каже. Може би ако проследим някое от другите момчета, ще успеем да го придумаме да изплюе камъчето.

Ем кимна:

— Добра идея. Но първо трябва да намерим друг стажант. Ще се насоча към езерото, а вие тръгнете към горната част на лагера. Ако някоя от нас разкрие самоличността на някое момче с костюм, ще се срещнем на пътеката към бунгалата, точно до фонтана — ако разбира се не са ни хванали вече.

— Успех! — пожелахме си една на друга. Ем и аз стиснахме ръце и тръгнахме в противоположни посоки.

Не след дълго се натъкнах на Грейс, която позираше величествено наред с тенис кортовете. Беше облечена като статуята на свободата и лицето ѝ беше боядисано в странен нюанс на зеленото. Видях ме и се намръщи:

— Сам, ще ме издадеш! Никой не трябва да те вижда да говориш с мен.

Разсмях се:

— Грейс, застанала си на средата на тенис корта — отбелязах. — Едва ли ще е трудно да те открият.

Грейс се почеса по левия прасец. Сигурно беше ужасно да си намазан с всичката тази зелена боя в жегата.

— Да, ами, мислех си да помогна на карамелчетата и да се скрия на някое лесно място. Все пак ще трябва да отгатнат коя съм, а короната ми е толкова голяма, затова се усъмних, че ще успеят.

— Поздравления за капитанското място — ухилих се аз.

Грейс опита да се усмихне, но гримът и се напука:

— Можеш ли да си представиш? Винаги съм искала да бъда капитан и най-накрая ми се отдава тази възможност! Мисля също, че това, че избрах и Тим е страхотно. И двамата ще бъдем толкова силни лидери — тя въздъхна. — Някаква следа от Коул?

— Това беше глупава идея — смънках отчаяно. — Няма начин да разбере кой е неговият костюм.

Грейс се замисли:

— Трябва да се опиташ да отгатнеш какъв костюм би избрал да носи Коул. Някога говорили ли сте за любимите му филми или нещо такова? Ако харесва Междузвездни войни, най-вероятно се е облякъл като Дарт Вейдър.

Погледнах я скептично:

— Да не намекваш, че някой от стажантите или възпитателите гледа Семейство Флинтстоун?

Изглежда й беше трудно да си движи устните:

— Разбирам накъде биеш — отвърна. Лицето й се озари изведнъж. — Знам кого можеш да попиташ за Коул. Тим е облечен като Кунг Фу Панда, но не си го чула от мен.

Моментално забравих вълнението от откритата следа, след като чух какъв костюм е избрал Тим. Той беше атлет, точно като Грейс, и си го представях в нещо по-активно, костюм на укротител на лъвовете може би. Имаше един такъв, който бягаше насам-натам с голяма, дългокоса перука.

— Кунг Фу Панда? — не можах да не попитам. Опитах се да не се захия.

— Мисля, че е сладко — категорично заяви Грейс. — Знаеш ли, просто защото... — млъкна. — Лагеруващи! Идват насам.

Двете се обърнахме с гръб. Към нас приближаваха точно малките карамелчета, водени от г-жа Морбери. Докато се приближаваха, забелязах опашниците на Макензи. Направих й ги точно преди вечеря, когато се оплака, че навън е толкова горещо.

— Това са моите — заявих задъхано. — Ако разберат коя съм, никога няма да успея да кажа на Коул нищо.

— Просто се успокой — посъветва ме Грейс. — Те са само карамелчета, не забравяй? Радвай се, че не са кексчета.

— Виждаме ви! — чух да вика Серена. Втурна се по пътеката пред останалите момиченца. Спря пред нас и извика силно:

— Ти си Ашли! — посочи Грейс. Грейс поклати глава. — Тогава ти си Ашли! — посочи мен. Поклатих глава.

— Не казвай имена, докато не се съберат всички — нежно напомни г-жа Морбери.

— Хитч каза, че имаме право само на три опита — обясни Кали на останалите момиченца. Прошепна нещо на другите и те закимаха

развълнувани. — Някоя от вас Мег ли е?

Супер! Два грешни опита. С Грейс поклатихме глави за „не“.

— Знам коя е парцалената кукла — изведнъж извика Макензи. Дотича до мен, а аз опитах да не я гледам в очите. Сърцето ми препускаше лудо. Макензи се взря напрегнато в мен: — Алексис! — отдъхнах си и поклатих глава. Погледна към Грейс разочарована. — Ти Алексис ли си?

— Не — отвърна Грейс с дебел глас. — Това бяха три опита. Съжалявам! Успех нататък!

Момичетата отминаха разочаровани и почти им съчувствах. Това беше доста сложна игра за шестгодишни.

— Бяхме на косъм — казах на Грейс. — Ще изчезвам отгук преди някой друг да дойде да търси насам.

Не след дълго група бисквитки ми блокираха пътя, докато спореха кое бунгало да претърсят. Шмугнах се сред дърветата, за да не ме видят. Когато излязох от другата страна, минах направо зад бунгалото по изкуства и занаяти и почти се сблъсках с Алексис, която беше облечена като фея. Клекнах пред верандата, преди да успее да се завърти с тежките си крила и да ме види.

Най-доброто, което можех да направя, беше да се върна на пътеката за езерото и да открия Ем. Може би тя е извадила по-голям късмет от мен. Първата част от пътеката беше пуста. Щом стигнах до хълма, водещ към езерото, спрях, за да си почина на един камък покрит с мъх. Стъмваше се и това само щеше да направи търсенето на Коул още по-трудна задача. Отпъдих един комар с горчивина. Точно тогава видях Корт да ми прави знаци.

— ХЕЙ! — дойде и седна на скалата зад мен. Тъмната ѝ коса, също боядисана в зелено, беше покрита с борови иглички. Сигурно се е провирала между дърветата. — Една групичка от бисквитки едва не ме забеляза, затова се изстрелях — задъхано обясни Корт.

Разсмях се:

— Корт! Не трябва да се движиш, след като си намерила скривалище. Предполага се, че лагеруващите все пак трябва да те открият.

Корт скръсти ръце в защитна поза:

— Кой го казва? Ти изобщо не си си намерила скривалище!

— Така е — признах си глуповато. — Все още търся Коул — разказах ѝ за следата, която ми даде Грейс. — Според нея трябва първо да намеря Тим и той може да ми каже какъв е Коул.

— Какъв е костюмът на Тим? — попита Корт.

— На Кунг Фу Панда — закисках се аз.

Корт ме сграбчи за ръката, като изцапа бялата ми блузка със зелена боя:

— Сам, току-що видях една панда да се размотава пред фоайето на възпитателите! Трябва да е той! — Двете се спогледахме. — Ще дойда с теб — заяви тя. — Ще минем през гората. Никой няма да ни види.

Трудно е да се придвижваш бързо с всички тези дървета и клони. Първо, перуката ми се закачи на един щръкнал клон. След това Корт си закачи чорапите на един дънер. Въпреки че слънцето не беше напълно залязло, в гората беше тъмно; единственото нещо, което виждах беше фенерчето на Корт, с което осветяваше пътя. Най-накрая излязохме на открито. Корт ме спря, защото група бисквитки премина с маскираната Габи. Елмо, който и да беше това, стоеше точно зад нея с няколко кексчета. Когато теренът стана чист, побягнахме. След една обиколка на вътрешния басейн, стигнахме до фоайето на възпитателите, където Тим седеше на стълбите. Дори без подсказване от Грейс, щях да го разпозная. Държеше главата на костюма в ръце, а косата и лицето му бяха плувнали в пот.

— Какво правите тук горе, момичета? — попита като ни видя. Опита се да сложи главата отново, но тя се търкулна по стълбите.

— Всичко е наред, Тим — успокоих го. — Ние сме Сам и Корт — протегнах се, за да вдигна маската. Подадох му я. — Не сме шпиони, търсехме те.

— Всичко наред ли е с Грейс? — загрижено попита Тим. — Казах ѝ, че тенис кортовете са задънена улица.

Корт ме сръчка:

— Мисля, че Грейс е добре. Поздравления за мястото във Войната на цветовете.

— Благодарско. Наистина съм много горд.

— Тим, надявахме се да ни помогнеш да открием един човек — започна Корт, — Коул. Знаеш ли как е маскиран?

— Не трябва да издаваме кой какъв костюм е избрал, не си ли спомняте? — отбеляза Тим. — Разваля хубавото на играта.

Нищо чудно, че Грейс харесваше Тим. Той беше точно толкова голям защитник на лагерните традиции, колкото и тя самата.

— Знам — отвърнах. — Няма да кажа на никого. Аз искам да знам. Трябва да му кажа нещо наистина важно.

Тим ме погледна с любопитство и се ухили самодоволно:

— РАЗБИРАМ! — каза го по начин, който ме накара да си помисля, че знае за какво става дума. — Добре. Коул е рицар. Беше си заплюл този костюм от седмици.

ДА! Сега просто трябваше да го открия преди някоя групичка с бисквитки.

— Благодаря, Тим! Задължена съм ти. Корт, пожелай ми успех! — извиках, докато бягах надолу по пътеката.

— Не бъди бърза! — извика Корт в отговор.

Още преди да стигна до бунгалата, видях, че Дино стои на пътя ми. Тъй като не знаех кой е в този костюм, бързо се шмугнах зад едно дърво. Обаче не бях достатъчно бърза и Дино ме видя. Погледнах към зловещата, тъмна гора, чух бухал в далечината. Или пък беше вълк? Гората беше единствената възможност да се изплъзна на Дино. Направих го веднъж, ще го направя отново. Насочих фенерчето си, разбутах няколко клона, вдишах дълбоко и влязох навътре.

— Сам! — чух приглушен вик. — САМ!

— Обърнах се и осветих дърветата наоколо. Дино се беше заклепил между две дървета. Не можех да го оставя просто така, затова изтичах до него и избутах лилавата му опашка докато се освободи от капана.

— Благодаря — каза Дино и си свали маската. Беше Дилън! Лицето му бе плувнало в пот. Трябва да е ужасно горещо в това нещо. — Грейс ми каза, че си парцалена кукла. Затова те последвах. Вижда ли си Ем?

Поклатих глава:

— Не, но сигурно е долу при езерото, натам съм тръгнала и аз — отвърнах. — Облечена е като Мини Маус.

— Да вървим заедно — предложи той. — За всеки случай, ако заседна отново.

Нямах нищо против. Да обикаляш гората с компания беше далеч по-приятно, отколкото сама. Стигнахме при езерото след петнайсет минути — Дилън се заклеци около четири пъти, аз се спънах няколко пъти, след което трябваше отново да търсим перуката ми (беше се закачила на един клон) — когато най-накрая стигнахме, там нямаше абсолютно никого. Или лагеруващите се бяха отказали от този район или който и да се беше скрил тук, беше вече пленен.

— Не се отчайвай. Ем може все още да е тук — опита се да ме успокои Дилън, без да знае кого всъщност търся. — Ще се разделим.

— АХА! — групичка бисквитки изскочиха иззад едно от близките дървета. — Хванахме ви!

С Дилън се вцепенихме. Опитах да запазя самообладание. Не е възможно да съм толкова близо и да ме хванат точно сега. Бисквитките бяха по-големи от карамелчетата, обикновено между девет и единайсет, и доста по-прозорливи. Наобиколиха ни, сякаш им бяхме вечеря. От време на време си шепнеха нещо. С Дилън стояхме, оперели гърбове в очакване.

— Първо ти — посочи ме една от бисквитките. — Първото ни предположение е — Габи!

— Вече я хванаха — съобщих с тънко гласче, — видях как я водят към затвора.

Групата отново се скупчи и зашептяха помежду си.

— Второто ни предположение е Колийн!

Поклатих глава. Само още веднъж...

— Тогава трябва да си... — приближи се едно момиченце и ме изгледа подозрително. — Трябва да си... — затаих дъх. — Трябва да си Грейс!

— Отново грешен опит — изписуках.

Бисквитките изглеждаха разочаровани, но аз бях на седмото небе. Обърнаха се към Дилън. Той също трябваше да се спаси.

— Хванахме Тим, а Гавин беше укротителят на лъвовете — размишлявах на глас децата. — Имаме предположения кои са Коул и Хънтър, затова ти трябва да си... ДИЛЪН!

Не можах да повярвам. Познаха! Сега Ем никога няма да успее да му признае.

Дилън свали главата на костюма:

— Хванахте ме — усмихна се той. Погледна ме и сви рамене. — Успех в търсенето на... когото търсиш. Кажи на въпросния човек, че и аз го търсех — добави тайнствено.

Една от бисквитките го хвана за ръката:

— Да го водим в затвора.

— Няма ли първо да потърсим и Коул? Някой на пътеката каза, че видял рицар, който е минал оттам преди няколко минути. Трябва да е тук някъде.

— Не виждам никого — възрази едно от децата. — Хайде просто да заведем Дилън и да отбележим още една точка, за Коул ще се тревожим по-късно. Сигурно е в хамбара с лодките и си мисли, че никой няма да се сети да го търси там, защото обикновено е заключен. Брат ми се скри там миналата година, когато беше възпитател. Очевидно отключват хамбара по време на лова. Ще се върнем за него ако остане време.

Искаше ми се да се протегна и да ги разцелувам по бузките! Не можех да повярвам, че не отидоха да проверят веднага. Но тяхната загуба беше победа за мен. Ако Коул наистина бе минал оттук и хамбарът е отключен, беше напълно възможно да е там. Това беше единственото скривалище около езерото, за което се сещах, освен ако не лежеше в някое от канутата. Но по дъната им винаги се събираше вода и бяха леко плесенясали. Гадост.

— Момчета, имаме само половин час — каза едно от децата. — Нека да заведем Дилън в затвора, преди да е станало твърде късно.

Потеглиха и аз отново останах сама. Концентрирах се върху малката дървена барака. Вместо да се затичам, обаче, краката ми сякаш останаха залепени за пясъка. Най-вероятно бях на косъм да открия Коул и част от мен изведнъж се отказа. Ръцете ми се изпотиха, устата ми пресъхна и кръвното ми се повиши. Може би все пак не бях готова да го направя.

— Стори ми се, че видях оттук да преминава един възпитател — извика някакво дете.

Може би нямах избор. Хамбарът с лодки беше на няколко метра. Можех да стигна до него, без да ме забележат. Натиснах бравата и наистина беше отключена. Затворих я тихо зад гърба си и се огледах с надежда в тъмното. Разочарована, изчаках лагеруващите да се отдалечат, за да продължа търсенето си.

Бараката беше някак зловеща нощем. Единствената светлина, която ми помагаше да виждам, идваше от луната, която грееше меко през прозорците. Опитах се да не мисля за паяци и броях секундите, докато периметърът стане безопасен. Точно тогава чух шум. Обърнах се и сред лунната светлина стоеше рицар. Коул! Ахнах.

Сърцето ми заби лудо и ми се стори, че ще припадна. Наистина ми се случваше. Бях сама с Коул и щях да му призная истината. Коул се приближи и започна да сваля маската си.

— Не! Почакай. Не я сваляй! — изтърсих. Едва дишах и бях ужасно нервна. Трябваше да го направя и то бързо. — Знам, че звучи глупаво, но трябва да ти кажа нещо и може би ще ми е по-лесно, ако не те гледам в очите.

Затворих очи и опитах да си спомня думите, които репетирах отново и отново в главата си около сто пъти по-рано: Харесвам те, защото... Чувах ги, но не можех да се накарам да ги произнеса на глас. Бях твърде нервна.

— Аз... — аз не можех да го направя. Да кажеш на някого, че го харесваш беше по-трудно, отколкото си мислех. Как го правеха момчетата? — Аз... — мисли за Коул, повтарях си.

Представих си как Коул се смее в столовата, как подскачат къдриците му, докато се държи за стомаха. Представих си момента, в който ме събори на земята, докато играехме „Плени флага“ и остана върху мен няколко секунди повече, преди да се изправи. Виждах по-сините му от светлосиния лак на Корт очи, които ме гледат до лагерния огън, когато ми подаде препечените маршмелоуз. Как ме спаси от Бийвър онази нощ в гората, когато правехме номера на Ашли. Коул не се уплаши, че може да хванат и него.

Точно тогава осъзнах от какво точно се опасявах? Падах си по Коул почти през цялото лято и това беше първият път, в който се страхувах да бъда себе си, когато бяхме заедно. Беше глупаво, нали? Никога не съм се преструвала пред него, няма да започна сега. Свалих перуката си и погледнах към бронята.

— Има нещо, което искам да ти кажа от седмици — започнах бавно. — Това е нещо, което никога не съм казвала на момче, но знам, че ако не ти го кажа, винаги ще съжалявам — поех дълбоко въздух преди накрая да заговоря: — Харесвам те — изтърсих. — Наистина те

харесвам и се надявам това, което се опита да ми кажеш миналата вечер, да е било същото.

Ето. Казах го. Стоях в тъмнината, усещах аромата на мокра дървесина и изчаквах Коул да каже нещо. Секундите изглеждаха като часове. Отвън се чу бухал, а аз все още чаках. Тогава Коул свали шлема си и чух как изкрещях, сякаш бях извън тялото си.

— Мисля, че търсиш Коул — отбеляза Хънтър като разтръска мократа си коса. Смътно различавах усмивка по устните му. — Но ми харесва прямотата ти, шампионе — след това се приближи до мен, бронята му проскърцваше, докато стоях като вкаменена на земята. Преди да разбере какво става, Хънтър сграбчи лицето ми, наклони брадичката ми, дръпна ме към себе си и ме целуна.

Секундите изглеждаха като часове. Преди дори да успея да реагирам, чух дръжката на вратата да потропва.

— Обзалагам се, че тук се крие някой — чух глас, докато Хънтър ме целуваше. Ужасена при мисълта, че могат да ме хванат с грешното момче, стоях вкаменена като статуя, защото знаех, че ако издадем и най-тихия звук, ще ни спипат със сигурност. Моля те не отваряй вратата. Моля, моля, моля не отваряй вратата...

Когато пристигнах в лагера това лято, се чудех какво ли би представлявала целувката с Хънтър. Лежах в леглото си и си представях какви ли са устните му, как миришеше, колко опитен беше в занаята с целувките. И въпреки това, сега, когато се случваше наистина, бях... разочарована. Устните на Хънтър бяха груби и той ме целуваше грубо, почти удряше устните ми с всеки допир. Беше професионалист, но не беше това, което търсех аз.

— Вече проверихме там! — обади се някой друг и чух да се отдалечават също толкова бързо.

Отдръпнах се от Хънтър и го изгледах. Част от мен искаше да го удари, но беше старши възпитател. Такова нещо беше немислимо.

— Но аз трябваше да целуна Коул! — измрънках глуповато.

Хънтър ме докосна по бузата:

— Може би. Но през цялото лято ми се искаше да те целуна.

Приближи се към мен, а аз отстъпих назад. По лицето на Хънтър премина сянка и аз се обърнах. Някой ни гледаше през прозореца на бараката. Бързо отворих вратата. Пред мен стоеше Ашли, облечена в костюма си на Жената чудо и се усмихваше злокобно.

Чух свирка. Играта приключи. Погледнах Ашли, после Хънтър, който сега беше застанал на вратата на хамбара, държеше шлема си, и единственото нещо, за което се сетих, беше да побягна. Бягах с всичка сила, минах покрай група лагеруващи, покрай конюшните и не спрях, докато не достигнах главната част на лагера. Не знаех какво да мисля в този момент. Тялото и умът ми се бяха сковали. Бях ядосана на Хънтър, въпреки че част от мен беше и поласкана — кога някое момче ми е говорило така преди? Но освен това бях паникьосана и разстроена затова, че Ашли ни видя. Ала най-голямата ми грижа беше Коул. Щеше да разбере.

Ако можех да бягам чак до Карл Плейс, може би щях да го направя, но дробовете ми горяха, а краката ми най-накрая ме предадоха. Спрях пред едно от големите дървета с гъста корона и се подпрях с ръка на кората.

Някой ме сграбчи за рамото и ме завъртя. Ако беше Ашли, щях да крещя. Вместо това, на няколко инча от лицето ми стоеше убиецът от „Писък“. Преди да успея да реагирам, маската падна на земята. Беше Коул. Изведнъж се почувствах замаяна.

— Трябваше да си рицар — изхленчих отпаднало.

— Съжалявам, че те разочаровам — извини се Коул с една от очарователните си усмивки, лично негова запазена марка. — Искях аз да съм рицар, но Хънтър използва позицията си и ми връчи това в последната минута — той посочи към черната си роба и маската. — Доста тъпо, нали? — засмя се той.

Но на мен хич не ми беше до смях. Ръцете ми бяха ледени и не защото беше девет вечерта и бяхме в планината. Вината ме заливаше и устата ми бе толкова пресъхнала, че едва говорех. Хънтър ме целуна, съзнанието ми искаше да крещи, но устата ми слава богу си замълча.

Хънтър ме целуна, а аз не го спрях. И Ашли ме видя. Ашли ме видя! Щеше да каже на Коул. Нямаше да разбере, че това беше просто грешка от моя страна. И след това шансовете ми да бъда с Коул щяха да се сравнят със земята.

— Не казвай нищо — прошепна той. — Искам да те попитам преди отново да ни прекъснат — приближи се до мен и сграбчи ръката ми. Неговата беше топла и мокра. — Това, което се опитвах да ти кажа онази вечер, беше, че бих искал да дойдеш с мен на танците. Знам, че вероятно ти се струва странно, тъй като всеки в лагера *трябва* да

присъства на танците, но ми се иска да се чувствам така, сякаш съм там с теб и само с теб.

Коул изричаше точно думите, които се надявах да чуя, а аз дори не можех да го погледна. Бях забила поглед в земята. Повдигна брадичката ми с пръст, за да го погледна, и ми се стори, че ще заплача. Идеалният ми момент с Коул беше провален заради Хънтър и знаех, че когато Коул разбере, ще бъде съсипан.

— Сам, харесвам те — продължи той. — Харесвам те от доста време и исках да го знаеш.

— Коул — промълвих дрезгаво. Трябва веднага да му кажа какво се случи. Преди да го е чул от някой друг. Не беше честно да го крия от него. Трябваше да съм откровена. Беше неволна грешка. Случайност. Трябваше да ме разбере. Нали? — Коул, слушай — започнах.

Някъде далеч оттук отново чух свирката на Хитч. Коул ме дръпна за ръката.

— Трябва да се върнем в столовата, но първо ми отговори — настоя той.

Група лагеруващи минаха покрай нас и сърцето ми се сви. Не можех да го кажа на Коул пред други хора. Трябваше да сме сами. Тук. Сега. А трябваше да тръгваме.

— Коул, аз...

Дори облечен с черна роба, Коул изглеждаше много добре. Къдравата му коса беше леко мокра, заради маската, но очите му изглеждаха невероятно на лунна светлина. Лицето му бе така искрено и изпълнено с надежда.

— Коул, трябва да тръгваме — извика един от съквартирантите му, който мина покрай нас.

Коул отново ме дръпна за ръката и аз погледнах към пръстите ни. Бяха вплетени едни в други. Беше ме страх да го пусна.

— Разбира се, че ще дойда с теб на танците — отвърнах.

Коул се усмихна още по-широко, а аз се почувствах още по-зле.

— Надявах се да го кажеш — усмихна се той. — Ще тръгваме ли?

Исках да се върна в столовата и да държа Коул за ръката повече от всичко, но не можех. Чувствах се толкова виновна. Поклатих глава:

— Трябва да изчакам Ем. Ти върви.

Слава богу, Коул не започна да ме разпитва:

— Не се бави много.

— Обещавам — отвърнах тихо.

Когато Коул си отиде, аз се свлякох на тревата.

— Сам! Сам! — чух гласа на Ем. — Тук е, момичета дотича Ем.

— Току-що видяхме Коул и той се усмихваше — каза Ем победоносно.
— Каза ли му, Сам? Защото аз тъкмо се приготвих да кажа на Дилън, когато ме хванаха. След това и Дилън се появи в килията и ми го каза пръв. Ще ходим заедно на танците!

Физиономията ми сигурно ме издаваше напълно, защото изведнъж лицето на Ем притъмня и не беше, защото луната се скри зад някакви облаци.

— Сам? — нервно попита тя.

— Не изглежда добре — отбеляза Грейс, наведе се и ми премери пулса. — Сам? Говори ни.

— Добре е! — заяви Корт. — Сигурно просто е в шок. Целуна ли Коул? Какво се случи? Лошо ли се целуваше?

Не успях да отговоря на въпроса. Ашли стоеше точно пред нас.

— Здравейте, момичета — каза тя, малко по-лъчезарно от обикновено. — Забавлявахте ли се? — ухили ми се самодоволно. — Знам, че Сам със сигурност се позабавлява, но ще поговорим после. Целувчици!

Корт ме изгледа:

— За какво говори тя? Да не би Ашли да те е видяла да целуваш Коул? На кой му пука! Толкова се гордея с теб! Успя, Сам! Как беше?

Чувствах се ужасно замаяна.

— Не — отвърнах тихо. — Хънтър ме целуна. А Ашли видя всичко.

---

[1] Веселият Зелен Великан — Green Giant е компания, която произвежда зеленчукови консерви; талисманът на компанията е зелен великан, облечен в туника. — Б.р. ↑

[2] От френски език означава „намачкана хартия“, това е техника, която позволява да повторите дадена форма, с помощта на хартия и лепило (основно използваните материали). — Б.р. ↑

ОТ ПРИЗНАНИЕТО ОЛЕКВА

Да кажеш истината на висок глас не я прави по-лесна за преглъщане. Нито става по-разбираема за приятелките ти.

— Как се случи това? — за сигурно милионен път ми беше зададен този въпрос, докато Корт държеше камерата пред лицето ми, за да запише Мъката ми.

— Бях изпаднала в шок — отвърнах тъжно, като си припомнях момента отново и отново. — Разкрих най-съкровените си чувства пред друго момче. Докато осъзная какво се случва, Хънтър започна да ме целува. Въпреки че разбра, че всичко, което казах, беше предназначено за Коул, все пак ме целуна! Как можа да го причини на Коул, стажанта му? Или на мен? — зарових лице в скута си. — Не мога да повярвам, че целунах Хънтър.

— Ще спреш ли да се обвиняваш, както обикновено? — укори ме Корт. — Хънтър *те* е целунал. Той е злодеят в случая.

Бяха минали около три часа след злочестия инцидент с Хънтър и се предполагаше, че трябва в момента да се намирам в леглото си и да си мечтая за целувка с Коул. Единственият проблем беше, че не Коул ме целуна, а Хънтър. Приказният ми сън се превърна в кошмар.

Поради тази причина се измъкнахме тайно, за да отидем до стола. Въпреки че сега това беше доста рискована маневра, понеже Ашли и Габи следяха всяко наше движение, всички се съгласиха, че проблемът ми заслужава спешно събрание на the *sleepaway girls*.

Столтът беше първото място, което ни хрумна, тъй като Хънтър вече ни беше заварвал в кухнята. Столовата беше тъмна, но си носехме фенерчета и виждах пакетите с картофен чипс и купчините с шоколадови десерти, които бяха подредени по рафтовете. Фризерът, пълен със сладолед и замразени кофички сладоледено кисело мляко, забръмча, сякаш за да протестира срещу идването ни. Имах чувството, че съм в състояние да изям всичко в стаята и пак нямаше да успея да се успокоя.

Никой не искаше да рискува да светне лампите, затова се настанихме на пода и подредихме фенерчетата си в кръг. Те осветиха лицата ни, като ги направиха бледи и нервни, впрочем аз се чувствах точно така.

— Сигурна ли си, че никой не ни видя да се измъкваме? — Ем използва инхалатора си. — Мога да се закълна, че Ашли надигна глава, като излязохме от бунгалото.

— Въобразяваш си — отсече Корт. — И двете спяха дълбоко. Габи хъркаше повече и от Ашли.

— Истинско хъркане ли беше това? — попита Грейс разтревожено. — Може би са се опитвали да ни заблудят. Ако Ашли е видяла Хънтър и Сам да се целуват, няма да чака дълго, за да си отмъсти на Сам — Грейс изглеждаше паникьосана. — А ние ще сме следващите! Ако ни е видяла да се измъкваме тази вечер, мога да загубя мястото на капитан във Войната на цветовете!

Грейс изглеждаше сякаш всеки момент ще се изстреля навън, но Корт я сграбчи за ръката.

— Няма да загубиш капитанското си място във Войната на цветовете, ясно? Спяха дълбоко. Кълна се. Ашли не би пропуснала разкрасителния си сън, само за да разкаже на Коул какво е видяла — Корт ме погледна. — Ще го направи сутринта.

Започнах да хленча:

— Няма начин да поправя стореното, нали? Това, което направих, беше непростимо.

— Спри! — извика Грейс. — Хънтър е този, който трябва да се извинява. Знаел е, че речта ти е била предназначена за Коул и ти е налетял въпреки това. Какво прасе! — завъртя очи Грейс. — Ще му го кажа, когато го видя!

— О, това е добро — отбеляза Корт и обърна камерата към Грейс. — Харесва ми, когато Грейс е ядосана.

— Не съм сигурна, че това е спомен, към който искам да се връщам — промърморих. Бях се свила на топка, с ръце притиснати в стомаха. Всички замълчаха за около минута.

— Ти отвърна ли на целувката му? — изведнъж попита Корт. Ударих я. Ем също. — Какво? Това е напълно нормален въпрос! Знаем, че всички се чудите за същото.

— Не мисля — отвърнах колебливо. — Устните ми бяха като вкочанени. Бях шокирана. Не усетих никакви фойерверки. Всъщност бях разочарована.

Ем кимна съчувствено:

— Искала си първа целувка, а Хънтър ти е дал няколко мокри секунди. Подобни неща постоянно се случват в книгите ми. Целувката не представлява нищо особено, освен ако не е с правилния човек.

— Целувката си е целувка — подигра се Корт.

— Казваш го, просто защото досега не си изпитала голямата — защити се Ем. — Целувките са различни в зависимост от това кой те целува.

— Целунала си Дилън, нали? — извика Корт.

— Шшт! — изшъткахме ѝ всички. Ем закри лицето си с ръце.

— Ем, толкова се гордея с теб! — заподскача Корт нагоре-надолу. Частта, която снимаше Корт щеше да бъде адски размазана. Сигурна съм, че когато го гледаме, ще ми стане лошо. Не че вече не бях в това състояние.

— Не исках да казвам нищо, защото Сам беше толкова разстроена — неловко обясни Ем, — но Дилън ме целуна, след като ме покани на танците и беше... идеално. — Лицето ѝ придоби замечтано изражение.

Сграбчих ръката ѝ:

— Ем, щях да се зарадвам за теб. *Радвам* се за теб! Просто защото аз оплесках нещата, не значи, че твоята голяма новина няма значение.

Ем се усмихна срамежливо:

— Благодаря. Постоянно го превъртам в главата си. Всъщност си ударих главата в брадичката му, когато се наведе, за да ме целуне, но след това се смяхме, нагласихме се и ме целуна.

Грейс въздъхна:

— Звучи идеално.

— Така е — съгласих се, като отново съжалих за собствената си грешка, което беше ужасно, знам. Предполагаше се, че трябва да се радваме за Ем.

— О, Сам, не се притеснявай — Ем сложи ръка на рамото ми, — всичко ще се нареди.

Притиснах лице в рамото ѝ:

— Не съм сигурна в това. Наистина оплесках нещата. Мисля, че това, което прави случката още по-неприятна е, че стана точно с Хънтър. Коул знае, че преди харесвах Хънтър. Сега ще си помисли, че съм го харесвала през цялото време.

— Няма, защото истината е, че ти всъщност не харесваш Хънтър — напомни ми Корт. — Да, мислела си, че е готин. Нормално е да смяташ и други момчета, освен гаджето си за готини. Както е в моя случай, аз обичам Джо Джонас, но това не значи, че харесвам Донован по-малко. Шансовете ми с Джо Джонас са нулеви. А с Донован има поне някаква вероятност.

— Мисля, че това, което Корт се *опитва* да каже, е, че Коул трябва да оцени факта, че Хънтър те харесва — сега това е очевидно, но че ти не го харесваш — обясни Ем. — Ти искаш Коул.

— Ем е права. Просто трябва да отидеш при Коул преди Ашли — сериозно заяви Грейс. — Ако тя му каже първа, ще извърти историята по свой начин, както направи онзи път с малките карамелчета и рекламата ти. Няма да имаш възможност да обясниш как речта ти е била за Коул, не за Хънтър, и как той те е целунал, а не ти него. Това е най-важната част, на която трябва да наблегнеш. Онази нощ устните ти са били предназначени за Коул, не за Хънтър. Трябва да го накараш да разбере, че искаш него, не старши възпитателя му.

Изпъшках още веднъж. Защо любовта трябва да е толкова сложна? В началото на лятото всичко, което търсех, беше просто малко независимост. Дори не съм си и помисляла, че някое момче ще ме забележи, да не говорим за две.

— Коул е добро момче — започна Ем. — Когато му признаеш, че го харесваш, ще разбере, че не си падаш по Хънтър и че целувката е била напълно случайна.

— Какво ще стане, ако не може да ми прости, защото е бил точно Хънтър? — попитах тихо.

— Значи не си е заслужавал загубеното време — протичко отвърна Ем.

Не мислех, че е така, но знаех, че Ем просто се опитва да ме накара да се чувствам по-добре. Закрих лицето си с ръце и поех дълбоко въздух няколко пъти. Бяха прави. Беше случайно. Неволна грешка. Хънтър ме целуна! Но трябваше да се отдръпна по-бързо.

Защо не го направих? Сега това нямаше значение. Трябваше да спра да си блъскам главата с този въпрос.

— Утре сутринта ще кажа истината на Коул — заявих, решена да оправя нещата. — Ще го срещна, когато вода Макензи за противоалергичните инжекции.

Ем ме прегърна:

— Ще сме тук, ако ти потрябваме. Не се притеснявай, не си сама.

— Благодаря — обърнах се към всички. — Не знам какво щях да правя без вас момичета.

Грейс се усмихна:

— Сега, когато Сам има план, да се връщаме по леглата.

Започна да събира нещата ни.

— Искаш да кажеш, че не ти се говори за Тим? — подразни я Корт.

Грейс поклати глава:

— Не и тази вечер. Искам просто да се махна оттук и да се върнем в бунгалото. Имам чувството, че някой ни наблюдава.

Корт се разсмя:

— Гледала си прекалено много филми на ужасите, но добре тогава, да тр...

Още преди Корт да произнесе думата „тръгваме“ вратата на столовата зейна. Ашли и Габи блокираха изхода.

— От колко време сте тук? — попита ги Корт.

— Достатъчно дълго — заяви Ашли самодоволно и ме погледна право в очите с толкова ледено изражение, че почти ми стана студено.

Колко ли от разговора ни бе чула?

Не успя да ни каже, защото Хитч дотича след нея и се беше задъхал. Под очите му имаше тъмни кръгове, по косата му личеше, че току-що е станал от сън. Все още беше по пижама — зелено долнище и тениска на морските тюлени.

— Дойдох възможно най-бързо — изстреля като обезумял. — Всички добре ли са? Има ли ранени? — огледа се объркан. — Изгасихте ли огъня?

Корт, Ем, Грейс и аз се спогледахме:

— Какъв огън? — притеснено попита Грейс.

— Ашли каза, че столовата горяла — отвърна Хитч и се обърна към дъщеря си в очакване на отговори.

Мег пристигна веднага след него, пробяга през стълбите и нахлу вътре. Когато ни видя, избухна в плач:

— Слава богу, че сте добре, момичета — хвърли се да ни прегръща.

— За какво става дума? — не можех да не попитам. — Няма пожар.

— Ако няма пожар, защо тогава ми каза, че има, миличка? — Хитч попита Ашли.

Тя го погледна с големите си, кръгли очи:

— Съжалявам — изхлипа. — Събудих се и не видях никоя от съквартирантките си.

— Затова събуди и мен — прекъсна я Габи.

— Отидохме до прозореца и видяхме, че момичетата отиваха към стола, затова ги последвахме — разтревожено заразказва Ашли. — Не искахме да пострадат.

— И точно тогава видяхме някакви светлини откъм столовата — допълни Габи. — Помислихме, че сградата гори.

— Тези светлини бяха от фенерчетата ни — изръмжа Грейс.

— Не знаехме — отсече Ашли и след това набързо възвърна тона си. — Бяхме толкова разтревожени, затова те извикахме, татенце. Събудихме и Мег.

Мег погледна настрана. Имах чувството, че тя също не си е била в леглото по това време.

— Освен това отидох да предупредя и Алексис, но тя каза, че не може да остави момиченцата без надзор — добави Ашли като ме гледаше в очите.

Разбира се, че е казала на Алексис. Ашли все още бе решена да накара Алексис да ме намрази.

— Е, радвам се, че няма пожар, но не разбирам какво правите в стола посред нощ — намръщи се Хитч.

— Просто си говорехме — опита се да обясни Корт.

— Не можехте ли да си го кажете утре сутринта на закуска? — поиска да знае Ашли. — Защо постоянно ни игнорирате? — Тя започна да подсмърча и очите ѝ се насълзиха.

Погледнах нервно към Ем. Ашли беше решила да играе грубо и смяташе да използва всеки трик, който знаеше, за да си осигури

победа. Погледнах към Хитч. На лицето му беше изписана болка. Неловко обгърна дъщеря си с ръка.

— Хитч, мога да се справя с това — прекъсна я Мег. — Очевидно има проблем в бунгалото и те уверявам, че ще поговоря с момичетата и ще им се скарам, колкото е необходимо.

— Тъй като съм тук, мисля, че аз трябва да се справя с това, Мег — Хитч погледна към нас четирите. — Имате ли нещо, което да кажете?

— Попитай ги дали ще крадат още дрехи — продължи Ашли.

— Достатъчно, Ашли — гласът на Хитч стана строг. Обърна се към нас: — Не съм очаквал подобно поведение от вас четирите.

Погледнах към Грейс. Изглеждаше така сякаш всеки момент ще заплаче. Ако отнемеше капитанското място на Грейс във Войната на цветовете, щях да умра. И затова щях пак аз да съм виновна.

Обикновено, ако хванеха някой лагеруващ да се измъква посред нощ, възпитателят го наказваше. Хитч не се намесваше, освен ако нямаше някоя гадна шега или човекът не се беше провинявал няколко пъти. Но Ашли го намеси и сега той нямаше да си отиде.

— Извиняваме се — каза Грейс с молба в гласа. — Не правехме нищо лошо. Кълнем се. Не сме взели нищо. Просто искахме да си поговорим насаме.

— Тъй като това ви е първо провинение, няма да бъда строг — заяви Хитч, въпреки очевидното подсмърчане на Ашли. — Но дори и така да е, вашите старши възпитатели ще узнаят за това нарушение. Наказанието ви ще се състои в пропускане на всички дейности утре и ще помагате на Бийвър в кухнята цял ден. Ще ядете там и няма да говорите с никой друг. Вечерта ще се видим отново и ще поговорим.

— Нали няма да ни отнемете привилегиите за Войната на цветовете? — попита Грейс през сълзи.

Хитч поклати глава. Стори ми се, че по устните му се плъзна лека усмивка:

— Ти се труди упорито за тази позиция, Грейс. Тя е само за теб.

Ашли се закашля:

— Но те влязоха с взлом в стола! И са навън след вечерния час! Можеха да запалят помещението. Това ли ще е наказанието, да изпуснат някакъв глупав ден със занимания? А Шоуто на талантите? Не мислиш ли, че трябва да им забраниш да участват?

— Ашли, казах, че ще се погрижа за това — отвърна Хитч. — Предлагам да се върнеш в леглото си, преди да съм решил да *те* изпратя в истинското ти легло тази вечер.

Ашли млъкна и изгледа злобно баща си:

— Добре — намуси се тя. — Хайде, Габи.

Хитч въздъхна и се обърна към Мег:

— Ще се увериш, че са си легнали, нали?

— Да, сър — отвърна Мег, леко изчервена. Тя беше възпитател за пример. Знаех, че да я хванат с цялото ѝ бунгало навън след вечерния час ѝ беше доста неприятно. Наистина забърках голяма каша.

— Добре тогава и аз ще си лягам — отбеляза Хитч. — С вас четирите ще се видим рано сутринта. Нека да е в седем.

Останахме сами с Мег. Тя въздъхна тежко:

— Момичета, знам, че възпитателите и лагеруващите се измъкват от време на време, но след онази шега миналата седмица, мислех, че вие момичета ще сте по-внимателни. Ашли все още смята, че някоя от вас е взела нещата ѝ. Наблюдава ви изкъсо.

— Вината е моя, Мег — започнах. — Помолих момичетата да дойдем тук тази нощ, защото имах проблем и имах нужда от съвета им. Не ги обвинявай.

Мег поклати глава. Видях, че забеляза нещо и спря. Грабна фенерчето на Грейс и освети краката на Корт. Камерата! Корт изглеждаше като крадец хванат на местопрестъплението.

— Какво е това? — попита Мег и го грабна преди Корт. — Чия е? От лагера ли е?

— Моя е — отвърнах бързо. — Донесох я от вкъщи.

— Сам, знаеш, че не е позволено да се носят преносими електронни устройства в лагера и особено толкова скъпи неща! — скара ми се Мег. — Ще трябва да го задържа до края на лагера.

Погледнах към момичетата. Нашите *sleeraway* разговори бяха свещени. Знаех, че ако някой може да ги запази в безопасност, това беше Мег, но не ми беше приятно, че няма да можем да продължим да се записваме. Вече бяхме запълнили три деветдесет минутни касетки с другите ни разговори. Последните няколко седмици от лагера нямаше да са толкова забавни без нашите *sleeraway* събрания.

Корт подаде раницата със записите ни с нежелание и Мег пусна камерата вътре.

— Сутринта ще поговорим повече — предложи Мег и сложи раницата на рамо. — Точно сега искам просто да отида да спя.

Мег ни поведе към бунгалото, а ние четирите я следвахме бавно.

— Не мога да повярвам, че Ашли ни го причини — недоволстваше Корт. — Достатъчно гадно е, че ще провали шансовете ти с Коул. Искат да ни сложат и на пробация ли?

— Наказанието не е чак толкова лошо — отбеляза Грейс. — Просто един ден без лагерни занимания. Поне не ни отне Войната на цветовете.

— Или Шоуто на талантите — допълни Ем.

— Но пък Мег ни взе камерата — промърмори Корт.

— Ще трябва да говорим с нея за това колко ни е важна — каза Ем.

Спрях:

— Момичета, току-що осъзнах нещо. Ако сме на смяна в кухнята утре, това значи, че няма да мога да се видя с Коул. Какво ще стане ако Ашли първа говори с него?

— Всичко ще бъде наред. Все пак е само един ден, нали? — несигурно отбеляза Ем.

Беше само един ден. Но един ден беше ужасно дълго време, когато си на лагер и хората прекарват всяка минута заедно.

Този един ден можеше да ми съсипе живота.

ХРАНА ЗА РАЗМИСЪЛ

Отчаяните времена, изискват отчаяни мерки. Беше време да се обърна към онзи горе на небето.

Господи, ако ме чуваш, това съм аз, Саманта Монгомъри — сецаш се, момичето, което винаги те моли да ѝ изправиш косата и което миналата година в продължение на шест месеца те моли поне едно момче в гимназията Карл Плейс да си падне по нея, а не по най-добрата ѝ приятелка. Не се сърдя, че досега не отвърна на молитвите ми. Знам, че си доста зает и т.н. с топящите се полярни шапки и ежедневните излагачии на Ейми Уайнхаус. Но последните ми желаня са нищо в сравнение със спешността на това. Ако е възможно МОЛЯ те да направиш така, че Коул да не разбере, че Хънтър ме целуна, преди да съм му признала сама, обещавам да направя всичко, което поискаш. Ще започна да опазвам околната среда повече и няма да използвам толкова много тоалетна хартия. Ще съм по-добра внучка и няма да мрънкам, когато баба ни идва на гости и винаги иска да се храним в Олив Грийн^[1]. Дори ще призная на мама, че аз бях тази, която сложи любимата ѝ Крейт&Барел^[2] купа в миялната машина, въпреки че натопих чистачката Стела, която остана само седмица. И... о! Почакай малко! Това е алармата на часовника на Мег. Трябва да вляза в банята преди Ашли да спре да хърка и останалите да чуят алармата. Но не забравяй — разчитам на теб да ми помогнеш по въпроса. Амин.

Когато приключих, станах и минах на пръсти покрай леглото, за да не събудя Кортни, която се премяташе и вършееше навсякъде, докато спеше. Тихомълком се придвижих към банята, приготвих си най-хубавата си тениска от лагера (шарената, която си направих в часовете по изкуство и занаяти — всички казваха, че ако не си направиш поне една такава, значи не си бил на лагер) и късите панталонки, с които бедрата ми бяха убиец, след което се шмугнах под

душа. Използвах колкото си искам топла вода, тъй като бях първа в банята. За да се реванширам на Господ за това разхищение, спасих един паяк, който беше на вратата на банята, като го сложих в капачката на душ гела си. В момента имам нужда от възможно най-добрата карма. Габи започна да се разбужда едва когато вече завързвах кецовете си, а това значеше, че хъркането ѝ ще премине в сумтене и ще събуди останалите в бунгалото. Слава богу, че се измъкнах през вратата преди първото ѝ изгрухтяване.

Слънцето все още не беше подало мързеливото си лице над планините и въздухът отвън беше хладен. Оставих капачката от душ гел на земята, за да излезе паячето и да си намери по-сигурно жилище. Треперех, защото бях само по шорти и тениска, но нямаше начин да се върна вътре за връхна дреха. Не бях се сблъсквала с Ашли очи в очи от почти осем часа и няхах намерение да я виждам точно сега.

Знаех, че видя как Хънтър ме целуна. Всичко, за което се молах, беше все още да не е казала на Коул. Грейс се опита да ми събере малко информация. Успя да си открадне няколко минути с Тим по време на снощната вечеря като каза на Бийвър, че на една от масите искали допълнителна порция от неговите хамбургери (сякаш това е възможно). Грейс разпитала Тим дали е видял Ашли и Коул заедно, докато останалите сме били дежурни в кухнята и той ѝ отвърнал, че не е. Казал ѝ, че Коул е добре. Но какво ще рече добре? Дали все още не знаеше за мен и Хънтър? Или беше добре в смисъл, че вече окончателно ме е намразил? Трябваше да се добера до Коул и да разбере. Почуках на вратата на бунгалото на моите карамелчета и ми отвори Алексис.

— Здравей! — каза тя. Все още беше по пижама. — Макензи е готова и те чака — Макензи изтича до вратата като стискаше мечето си.

Никога преди не съм се чувствала толкова благодарна за това, че трябва аз да я водя за инжекциите. Хитч нямаше да ми позволи да я заведа вчера заради пробационния ми период, затова се наложи Алексис да вземе всички момиченца със себе си до лечебницата. Чудя се какво ли си е помислил Коул, когато е видял Алексис, а не мен. Коул и аз водехме поверениците си по едно и също време всяка сутрин, което значеше гарантирано малко време насаме преди закуска и днес отчаяно се нуждаех от тези минути.

— Ще се видим в столовата след половин час — усмихна се Алексис. Знаех, че са я уведомили за наказанието ми, задето се измъкнах тайно след вечерния час, но тя не подхващаше темата пред карамелчетата. Сигурна бях, че ще говорим за това по-късно.

Двете с Макензи изкачихме хълма до кабинета на сестрата и сърцето ми препускаше през целия път до там. Само секунди ме разделяха от срещата с Коул и колкото и да ми се искаше първа да му обясня какво точно се случи с мен и Хънтър, бях и много уплашена. Макензи влезе първа с гръм и трясък, а мен ме поздрави един хладен полъх. Веднага се вторачих в пейката в чакалнята. Калев беше там, но не и Коул. Калев всъщност беше сам.

— Къде е Коул? — изпревари ме Макензи.

Калев се прозя:

— Отиде да потича. Първо ме остави тук. Каза, че вече съм голямо момче и днес мога да дойда и сам — гордо заяви Калев.

— И аз искам да идвам сама! — задърпа ме Макензи за ръкава, но не можех да се концентрирам достатъчно, за да ѝ отговоря.

Коул е отишъл да тича толкова късно? Обикновено ставаше с час по-рано. Никога не ми стана ясно защо го правеше. Тук имахме толкова много задължителни упражнения, че не можех да си представя как някой би искал да тренира допълнително. Дори аз поотслабнах, въпреки че това може да се дължи на факта, че намалих храната, защото не можех да понасям гледката на поредния бургер или салатата с начо^[3].

След като поставиха инжекцията на Макензи, аз буквално я занесох до столовата. Не исках да говоря с Коул точно там, но нямах избор. На входа ме поздрави Корт.

— Какво се е случило? — паникьосах се аз.

— Нищо — успокои ме Корт. — А при теб? Говори ли с него?

— Макензи, защо не влезеш вътре? — подканих я аз. — Ще дойда на масата след минутка — без да губи и минута, тя отвори една от вратите и чух как шумът се засили. Веднага разказах на Корт какво се случи. — Не знам дали не беше там, защото ме избягва или просто беше закъснял за сутрешната си тренировка.

Корт се замисли:

— И аз не съм сигурна — призна. — Ако Ашли вече е говорила с него..., въпреки че не се държеше по-различно. Двете гадини бяха в

бунгалото цяла сутрин и всичко беше нормално. А под нормално имам предвид, че се оплакваха, че всичката топла вода била свършила, казаха на Ем, че тениската ѝ е грозна и принудиха Грейс да смени диска на К.Т. Tunstall^[4] с този на Крис Браун^[5] — въпреки че не ни бяха позволени електронни уреди, всяко бунгало в Пайнс разполагаше със CD плейър за обща употреба.

— Значи доста нормално — признах. Може би Ашли смяташе да ме изнудва с това, че знае за целувката ми с Хънтър. Не бих се учудила. Но така щях да спечеля време, за да говоря първа с Коул.

Благодаря ти, Господи, затова, че ме чу! Наистина, не знам дали там горе имаш високоскоростна оптична интернет връзка, но направи чудо за нула време.

— Благодаря, че ме успокои — усмихнах се на Корт.

— Казах ти, че всичко ще бъде наред — отвърна тя. — Искаш ли да разбереш откъде знам? Присъствах на вдигането на флага и Донован дойде при мен и заяви пред Габи: „Корт, разбрах, че ти ще победиш в Шоуто на талантите с този твой страхотен номер“. Аз. Супер! Можеш ли да си представиш? След това каза, че ще се видим на обяд. Това си е сериозен напредък от миналата седмица, когато получавах само „до после!“ — Корт беше вперила поглед в близката ливада и ми се строи, че още малко и цветята ще запеят.

— Това е напредък — отвърнах. Всички *sleepaway girls* постигнаха напредък в момчешката област, откакто започнахме с лагерните си събрания. Ем и Дилън се целунаха, а Грейс и Тим щяха да бъдат капитани във Войната на цветовете. На спортен език, това си е истинска любов.

Корт ме потупа по гърба:

— Сега върви вътре и си върни момчето! Ще те чакаме на масата — отвори вратата и ме бутна вътре.

Поех дълбоко дъх. Разстоянието до масата на Коул ми се стори като най-дългия път, който някога съм извървявала и не само защото пътят се наложи да проведе и един разговор с Хитч, в който той ми каза колко е доволен от „зрялото“ ми поведение по време на вчерашното кухненско наказание. Когато се освободих, закрачих към масата, на която обикновено седеше Коул. Дилън ме видя и посочи към карамелчетата. Сърцето ми се сви. Днес Коул седеше при възпитаниците си? Това значеше, че Хънтър щеше да е на същата маса.

Но когато погледнах, видях, че все още не е дошъл. Коул седеше с няколко момченца. Рисуваха на някакви листове, а Коул се правеше, че пише ожесточено, докато момченцата се заливаха от смях. Това трябва да е добър знак, нали? Ако Коул размиваше някого, не би трябвало да е разстроен за нещо толкова сериозно като факта, че целунах момче, което той дори не уважаваше.

Когато стигнах до масата, ръцете ми трепереха. Коул се намираше на няколко инча от мен, но не ме погледна.

— Здравсти! — поздравих небрежно като се надявах да не забележи нервната нотка в гласа ми.

— Здравсти! — отвърна. Само „Здравсти!“. Без усмивка, без шегички. Без флиртуване.

— Липсваше ни с Макензи тази сутрин в кабинета на сестрата — продължих.

— Успях се за сутрешната си тренировка — обясни Коул, без да ме поглежда. — А Калев искаше поне веднъж да отиде сам.

Започвах да усещам, че Коул беше всичко друго, но не и добре и сърцето ми се разтуптя, както онзи път, когато пих твърде много топъл шоколад преди лягане или когато гледах „Окото“ с Джесика Алба. И все пак не успях да спра с дърдоренето.

— Макензи доста ревнува. Извинявай, че вчера цял ден не успях да те видя — изтърсих. — Бях на задължителна смяна в кухнята с Бийвър и ще ти кажа само, че не ти се иска да знаеш какво става в тази кухня, когато си там през целия ден. Никога повече няма да искаш да вкусиш от храната.

Калев се засмя на шегата ми, но Коул продължи да мълчи. Накрая погледнах към листа му. Играеше на бесеница.

— Коул? — казах почти като въпрос и той ме погледна.

Веднага съжалих за това. Сините му очи бяха посърнали, също както и изражението му. И точно тогава разбрах със сигурност: *Коул знаеше.*

— Момчета, ще ме извините ли за секунда? — попита карамелчета Коул. Тръгна към коридора и аз го последвах. Около нас все още се чуваха викове. Бях обкръжена от деца, които искаха захарен сироп за палачинките, профучаваха покрай нас на път за масите си, и въпреки това не ги чувах въобще. Бях в състояние да чуя шума от

карфица, която пада на земята, докато стоях до Коул в очакване какво ще ми каже.

— Моля те, нека ти обясня — побързах аз. Мислех, че ако успея да го изстрелям, преди да ме прекъсне, ще спася положението.

— Не е нужно — отвърна той. — Разбирам.

— Така ли? — попитах с недоверие, а Коул не каза нищо. — Кълна се, че не исках да се случи. Нямах представа колко съжалявам. Не мога да ям, да спя или да правя, каквото и да било друго. Единственото, за което мислех, е как да говоря с теб. Вчера цял ден бях арестувана — добавих. — Искаше ми се да го чуеш от мен.

— Всичко е наред — сви рамене Коул. — Харесваш Хънтър. Знаех го. Повтарях ти го постоянно. Просто ми се искаше — изражението му бе тъжно... — да бъдеш по-честна с мен.

— Не харесвам Хънтър! Целувката беше случайност! Той ме целуна. Кълна се. Търсех теб. Искях да ти призная, че те харесвам. Затова отидох до езерото. Някой ми каза, че си там, но Хънтър се оказа на твоё място и ме целуна — обясних с чувство на несигурност.

— Ти отвърна ли на целувката му? — тихо попита Коул.

Усетих полъх на вятър зад себе си и по тялото ми премина студена вълна. Как можех да го обясня честно? Не се отдръпнах веднага, това беше вярно, но просто бях изпаднала в шок. И въпреки това се чувствах виновна. Беше ми в природата.

— Аз, ами, разбираш ли, не точно.

Изражението на Коул притъмня:

— Отговорът ти е ясен — отвърна той. — Ашли ми разказа останалото. Първоначално си помислих, че ме лъже, като се има предвид, че говорим за Ашли и враждата между вас. Но след това попитах Хънтър и той си призна. Каза ми, че те е целунал и ти не си го спряла.

Усещах как земята под краката ми се срива. Изведнъж започнах да чувам отново. Шумът беше оглушителен, но някак си гласът ми си остана по-силен от този на децата.

— А каза ли ти как надълго и нашироко му обясних, че те харесвам? — казах го почти през сълзи. — Каза ли ти, че си мислех, че ти си този, който е облечен като рицар и затова му казах всички тези неща?

— Не — отбеляза Коул. — Ударих го, преди да каже, каквото и да било друго.

Бях като втрещена за втори път. Коул е ударил старши възпитателя си?

— Проблемът, Сам, е, че не си спряла Хънтър — меко продължи Коул. — Не си се отдръпнала. Ако си искала да целунеш мен, щеше да отблъснеш Хънтър, но не си го направила.

— Коул — промълвих отново и посегнах да хвана ръката му. Той се отдръпна.

— Точно сега не искам да те гледам, Сам — добави. — Съжалявам.

След това слезе по стълбите и излезе от столовата. Точно тогава кипнах. АШЛИ. Отиде твърде далеч.

Дръпнах рязко вратите, нахлух в столовата и закрачих към масата на колегите ми стажантки. Мег все още не беше дошла, но съквартирантките ми ме погледнаха. Всички, освен две от тях.

— Сам — Ем го произнесе толкова печално, че ми идеше да заплача. И без това ми се ревеше, но не тук. Не сега. Не и преди да съм казала всичко, което си бях наумила.

— С теб трябва да си поговорим — заявих на Ашли и се постарах да прозвучи, както ми се искаше.

Погледна ме с онези нейни очи на кошута и попита:

— Какво?

Не знаех дали беше заради това саркастично „какво?“ или заради физиономията ѝ, но почувствах как ме изпълва страшен гняв. Знаех, че пространството около мен е утихнало, с изключение на тихото потропване на приборите. Имах си и публика. Ашли изглежда също го осъзна и това хич не ѝ се понрави.

— Говори по-тихо — изсъска тя. — Не сме тук да правим представление.

Аз също не бях очарована. Някъде наблизко малките ми карамелчета чуваха това и ме беше срам. Но не можех да отстъпя:

— Не можа да си държиш езика зад зъбите, нали? — казах с треперещ глас. — Просто трябваше да кажеш на Коул какво вадя.

Ашли ми се усмихна откъдето си исках:

— Защо да не му кажа? Коул е добро момче. Заслужаваше да узнае истината.

— Г.Р. — Габи защити най-добрата си приятелка със също толкова отвратителна усмивка, а аз знаех, че има предвид *голяма работа*. — Коул имаше право да знае, че момичето, което харесва, играе двойна игра.

— Имаше право да узнае истината! — не успях да се контролирам и гласът ми изтъня. — Заслужаваше да я чуе от мен, не от някой зяпач, който ми има зъб.

Ашли сви рамене:

— Видях, каквото видях. Няма как да отречеш истината.

— Той ме целуна — дрезгаво настоях аз, — въпреки че знаеше, че търся Коул и че цялото това признание, че го харесвам, беше предназначено единствено и само за Коул. Не че заслужавате да ви го казвам, но това е цялата истина. Сега той дори не иска да ме изслуша.

Ашли въздъхна:

— Все едно, Коул и без това е твърде добър за теб.

— Ти безчувствена, разглежена лигла — кипна Корт и стана от стола си, за да ми се притече на помощ. В момента, в който усети известна опасност, Ашли се шмугна зад Габи, която взе една вилица и я насочи заплашително към Корт.

— Не се намесвай — казах на Корт и внимателно я избутах встрани. — Това е между мен и Ашли — продължих да се вирам свирепо в Ашли и тя се изправи. Скръсти ръце пред гърдите си, за да ме предизвика, а аз видях, че е облечена с шарената си тениска. Цяла седмица се хвалеше колко перфектна тениска е направила. Беше нарисувала името си на лицевата страна и го беше оградила с малки сърчица, а върху буквата „Г“, вместо точка имаше отново сърчице. Ерин Марбъл, която седеше зад мен в трети клас и каза пред целия клас, че съм бебе, защото още вярвах в Дядо Коледа, си рисувахе същите сърчица.

— Права си, Сам, това е нещо между нас двете — заяви Ашли, като се съобразяваше с факта, че всички очи бяха вперени в нея. — И точно затова трябва да приключим с това тук и сега. Затова да започваме. Завиждаш ми от момента, в който пристигна. Ненавиждаш факта, че съм толкова популярна. Чувстваш се обидена, че не те поканих на партито с преспиване. Точно затова ми спретна и този номер с дрехите.

Дразнех се, че моите карамелчета чуваха всичко това. Изнервяше ме и фактът, че Алексис също слушаше, но вече беше прекалено късно да отстъпя:

— Добре, признавам, че участвах в номера с дрехите, но ако си мислиш, че го направих, защото ти завиждам, грешиш. Омръзна ми да ме притискаш. Ядосах се, когато ме злепостави пред моите карамелчета, а това, че постоянно се заяждаше с мен беше още по-неприятно. Не съм виновна, че намерих мястото си в лагера без твоя помощ. Не съм виновна, че участвах в рекламата на майка ми и ти се чувстваш заплашена. Освен това не по моя вина сестрата ти стана мой старши възпитател. Внимавах да не клатя лодката, но това никога не ти беше достатъчно. Това, че каза на Коул беше жестоко — гласът ми стана дрезгав. — А аз никога не съм се държала по този начин с теб.

Очите на Ашли притъмняха:

— Мислиш се за много готина — кипна тя, — но искаш ли да знаеш истината? Баща ми направи огромна грешка като те нае. Всички го знаят. Нямах качествата за СВ. Сестра ми не може да те понася. Казва, че си най-жалката стажантка, която някога е обучавала. Съмнявам се, че ще те повикат догодина.

— По-спокойно, Ашли — предупреди я Грейс.

Ако преди бях ядосана, сега тялото ми гореше от ярост. Ашли лъжеше. Знаех го, но устата ми беше твърде пресъхнала, за да я оборя. Не успях да намеря подходящите думи, за да отвърна. Ръцете ми, обаче, си бяха наред. Фокусирах пластмасовата кана със сок на масата. Грабнах я, без да мисля и я лиснах в лицето ѝ с всичка сила. Сокът се разля по тениската ѝ, върху Габи и намокри косата ѝ. Ашли започна да пици и аз не можах да сдържа усмивката си. Добре. Заслужаваше си го.

Бях толкова горда със себе си и от реакцията на всички на масата — т.е. пълен шок — че не успях да видя ответния удар на Ашли. Тя грабна друга кана с портокалов сок и го изля върху мен. Леденостудената напитка окъпа и тениската и ръцете ми.

Останалата част от сцената сякаш се разви на забавен кадър. Не можах да се спра. Грабнах евтиния, неизвестна марка, сироп за палачинки и го изстисках върху главата на Ашли, което я накара да отстъпи и без да искам ударих Габи. Разгневена, Габи взе яйцата и ги метна през масата като удари мен и Корт. Корт скочи и изля каната с

вода в скута на Ашли. Не след дълго и Ем започна да хвърля палачинки. Дори Грейс мятеше желе от буркана. Сега всички грабваха, каквато храна им попаднеше, като обираха всичко останало от масата. Ашли взе кравето масло и го размаза във вече разрошената ми коса. Аз пък залепих шепа топено сирене по гърдите ѝ. И двете застинахме, когато видяхме кутия с вафли, които дори не бяха на масата ни, защото Габи твърдеше, че от тях има киселини, да прелита над главите ни. И двете залегнахме.

Когато се обърнахме, Ашли ахна.

Стомахът ми се разбушува. Гледката не беше приятна.

Нашата маса далеч не беше единствената, на която се бе разразил бой с храна. Всички в столовата се бяха присъединили и в помещението цареше пълен хаос. Възпитателите се опитваха да го спрат, но напразно. Започнахме война. Бийвър излезе от кухнята, размахвайки дървени лъжици, но не стигна далеч, тъй като се подхлъзна на една палачинка и падна върху масата. Мег беше от другата страна на помещението и се опитваше да стигне до нас, но я уцелиха с летяща кана с портокалов сок. Най-накрая дойде и Хънтър. Слава богу, беше толкова зает да укротява две карамелчета, които се бяха сбили за чиния с наденички, и не ме видя. Старши възпитателката на Ашли, Морган, се намираще през две маси от нас, когато я цапардосаха с кутия с прясно мляко.

Изведнъж чухме силна свирка. И още веднъж. И още веднъж. Усетих, че някой ме дърпа за тениската. Ашли също бе изтеглена заедно с мен.

— Пусни ме! Нищо не съм направила! Тя започна — пищеше Ашли, като удряше във въздуха с юмруци.

Беше Бийвър. Бе оцелял след срещата си с палачинката и се беше добрал до масата ни. Завлече ни през помляната столова чак до Хитч.

— ДОСТАТЪЧНО! — чух Хитч да вика през мегафона си. Избърсах малко фъстъчено масло от клепача си и го огледах добре. ОУ! Хм...

Косата на Хитч беше омазана с желе, а някаква смес от сокове се процеждаше от фланелката му за военноморски игри. Взираше се в Ашли и в мен, след което ни посочи с треперещ пръст:

— ВИЕ ДВЕТЕ! В ОФИСА МИ! ВЕДНАГА!

- [1] Верига ресторанти в Ню Йорк. — Б.р. ↑
- [2] Американска верига елитни магазини за продажба на дребно на сувенирни кухненски пособия и мебели. — Б.р. ↑
- [3] Вид мексикански чипс. — Б.р. ↑
- [4] Певица и китаристка. — Б.р. ↑
- [5] Американски музикант и актьор. — Б.р. ↑

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ И НАКАЗАНИЕ

— През всичките тези години никога не съм виждал стажанти, които да се държат толкова безотговорно — Хитч се възмущаваше от мен и Ашли, докато от шортите му още се стичаше портокалов сок. — Никога преди не е имало повсеместен бой с храна в лагера! Какво си мислите, че е това? Филм на Дисни?

— Тя започна — смънка Ашли.

Алексис, Мег, Морган и Хитч стояха пред нас. Всички изглеждаха бесни, а на мен ми се струваше, че се намирам пред военен трибунал. В косата на Мег имаше яйце, по тениската на Алексис беше размазан сироп, а Морган бе покрита с желе.

— Толкова съм разочарована — добави Мег и от косата ѝ капна жълтък върху тениската ѝ. — Изобщо не очаквах съперничеството ви да стигне толкова далеч.

— Съперничество? — изсумтя Ашли. — Дори не си струва да се съревновавам с нея.

За съжаление, дори покрита с шоколад и желе, Ашли все още беше красива. Можеше точно в този момент да снима реклама за Тайд и въпреки това щеше моментално да стане хит в You Tube. Сигурна бях, че аз не изглеждам и наполовина толкова сладка с това фъстъчено масло по носа.

— Достатъчно, Аш — каза Алексис с досада. След това се обърна към мен и добави: — Свикнала съм с глупостите на Ашли, но Сам, поразена съм — и не защото ще имам нужда от три души, за да отмия сиропата от косата си. Изобщо не съм очаквала подобно поведение от теб.

Тъжно наведох глава. Мразех да разочаровам Алексис, но не съжалявах за това, което сторих с Ашли. Искях да изглежда толкова мръсна, колкото мръсно постъпи, когато каза всичко на Коул. Ако ми се отдадеше възможност, щях да излея още десет галона с портокалов сок върху нея.

Хитч въздъхна:

— Знаех, че вие двете не се погаждате, но нямах представа, че е толкова сериозно. Лагерът е точно за това, да се срещнеш с хора, с които обикновено не би общувал и да се научиш как да живееш с тях въпреки очевидните ви различия. Никой не е казал, че трябва да сте най-добри приятелки. Просто искахме да съжителствате заедно. Вместо това, вие двете причинихте повсеместен хаос и разрушение в столовата.

— И похабихте всичката храна — строго допълни Морган.

— Какъв пример давате като стажанти на децата? — отбеляза Алексис.

Ашли завъртя очи:

— Сам няколко пъти ме унижи и всичко, което ви интересува, е как боят ни с храна се е отразил на атмосферата в лагера?

— Някоя от вас иска ли да се извини за случилото се? — скептично попита Хитч.

— Съжалявам — отвърнах и го мислех. Не съжалявах затова, че ударих Ашли с табла палачинки, но ми беше неприятно, че разочаровах всички възпитатели и Хитч, и наруших принципите на лагера. Дочух как Бийвър казва на Хитч, че ще трябва да забавят обяда, за да успеят да изчистят всичко навреме. Говореха дори за барбекю навън, ако не успеят да се справят.

— Съжалявам, че Сам започна всичко — подсмръкна Ашли.

Хитч скръсти ръце и бицепсите му се издуха:

— Мисля, че най-доброто наказание ще е да ви накарам да почистите цялата столова сами.

— Гадост — тихо възропта Ашли.

— Добре — съгласих се, но се страхувах да погледна Алексис и Мег.

— Само това ли? — попита Морган изненадано. — Всичко, което трябва да направят, е да си почистят бъркотията? Тези двете дадоха лош пример на целия лагер!

— А ненавистта им една към друга създаваше напрежение цяло лято — добави Мег.

— Възпитатели, успокойте се. Това е само първата част от наказанието им — отвърна Хитч. Повика ги настрана, за да обсъдят

останалата част. — Ето какво съм намислил, ако и вие сте съгласни, разбира се.

Дочух думите „урок“, „компромис“, „подходящо за такова провинение“ и „отбор“, но заради мрънкането на Ашли, не успях да чуя повече.

— Ако се наложи да пропусна Шоуто на талантите заради теб, мъртва си — заплаши ме Ашли, докато продължаваше да маха пръснатия в косата ѝ белтък. Как така все още изглеждаше толкова права. Нямах представа. Моята сигурно изглеждаше като клоунска перука.

Завъртях очи. Какво по-лошо може да ми стори Ашли? Вече съсипа шансовете ми с Коул. И не можеше да ми открадне приятелките:

— Давай — отвърнах, гласът ми се разтече подобно на всички този сироп по дрехите ми.

— Момичета — прекъсна ни Хитч, — измислихме подходящо наказание за действията ви.

— Нали няма да ми отнемеш Шоуто на талантите? — извика Ашли, устната ѝ трепереше и за момент ми се стори, че ще заплаче. Знаех, че Шоуто на талантите е от голямо значение за всички стажанти, тъй като това бе последната година, в която ще изпълнят нещо в ролята на лагеруващи. След това щяха да участват в груповото представление на възпитателите, но не беше същото.

— Все още ви е позволено да участвате в шоуто — отвърна Хитч и Ашли си отдъхна, — но няма да изпълнявате номера, за който сте тренирали. Съквартирантките ви ще трябва да минат без вас.

— Това е добре — щастливо отбеляза Ашли, — защото идеята на Корт беше повече от скучна. Ако се върнем към първоначалното ми предложение съм сигурна, че...

— Това също няма да го правите — отрязва я Хитч. — Вместо това ще имате нова задача — той спря за момент. — Такава, каквато измислите *двете*.

— Какво? — попитахме в един глас с Ашли.

— Аз и тя — поисках да уточня. — Заедно? Сами?

— Наказанието ви е, че ще трябва да прекарате следващите няколко дни заедно и само двете — Хитч беше горд от себе си. — Ще

бъдете през цялото време като отбор и ще измислите представяне, което и двете да харесват.

Ако наказанието ни започваше да тече от тази минута, това означаваше, че ще...

— Ще пропуснем Войната на цветовете? — попитах с нотка на разочарование. Все още не разбирах за какво е цялото това вълнение, но милионите ежедневни подсещания чрез плакати или разговорите с лагеруващите, плюс постоянното плямпане на Грейс за Войната на цветовете, нямаше как да ме остави равнодушна към всеобщото вълнение.

— Да — строго отвърна Хитч. — Всички смятаме, че поведението ви днес дава основание да ви изключим от тази дейност. Войната на цветовете подкрепя работата в екип, качество, което и двете трябва да придобиете, преди да ви позволя да участвате.

Погледнах към Ашли с крайчеца на окото си. Не изглеждаше съкрушена, не че не го очаквах. Многократно я бях чувала да казва: „Аз не бягам, защото мразя да се потя.“

— Ще пропусна Войната на цветовете — прозвуча сякаш е съсипана, — но няма да участвам заедно с нея. Няма да извърша социалното си самоубийство пред целия лагер.

Ако се налагаше да прекарам всяка минута в заточение с Ашли, как бих могла да намеря Коул и да му обясня? Само от мисълта, че ще трябва да живея с този недовършен разговор в главата си няколко дни, ми прилошаваше.

— Нямаш избор — спокойно отбеляза Хитч. — Ашли, избирай или това, или Бока Ратон и апартамента на баба ти. Говоря сериозно.

— Не-е, само не там! — Ашли беше ужасена.

Поне веднъж успях да ѝ вляза в положението.

Хитч погледна към мен:

— Същото се отнася и за теб, Сам. Ако не участваш в шоуто, ще те изпратя вкъщи по-рано, което разбира се означава, че ще се наложи да обясня на майка ти какво се е случило.

Преглътнах. Мама нямаше да е очарована да чуе как провалих цялата закуска на лагера с някакъв бой с храна. Винаги много се ядосваше, когато избутвах граха настрана в чинията си или не си доизяждах яденето. Винаги казваше:

— По света има деца, които биха убили за купичка ориз.

Това важи ли за кафявия ориз? Трудно ми беше да го повярвам.

— Въпреки че знам, че пропускането на Войната на цветовете е сурово наказание — тъжно продължи Хитч, — това е само първото от нещата, които ще пропуснете, ако не приемете наказанието си като големи хора. Тогава ще се наложи да пропуснете и танца Луау^[1] и спането на открито.

Спането на открито се смяташе за едно от страхотните неща в лагера. Не исках да го пропусна. Или пък танца Луау, нищо, че Коул ме избягваше. Въздъгнах:

— Ще го направя.

— Ашли? — подкани я Хитч.

— Щом трябва — тежко въздъгна тя.

— Добре — Хитч имаше доволен вид. — Знам, че от съвместната ви работа ще се получи брилянтен номер. Налага се да е такъв. Вие двете ще закриете шоуто.

Двойна въздишка. Корт ми беше разказвала, че последното изпълнение се запазвало за най-добрата група. Тъй като клюките в лагера пътуваха със скоростта на светлината, новината, че ние двете ще закрием шоуто скоро щеше да е известна на всички. Как щях да погледна Коул в очите?

— Възпитателите ви ще ви заведат обратно в бунгалото, за да си вземете някои неща, след което ще се явите в столовата и ще започнете почистването — обясни Хитч. — През следващите няколко дни ще бъдете изолирани в едно малко бунгало до конюшните. Това лято ще го използваме за пръв път — той поклати тъжно глава. — Ще дойда де ви видя по-късно — след това Хитч си тръгна, най-вероятно, за да си вземе душ, нещо, от което и аз се нуждаех отчаяно.

— Можем ли поне да махнем тези отвратителни дрехи? — примоли се Ашли.

Мег, Морган и Алексис се спогледаха:

— Добре — съгласи се Мег. — Алексис ще отведе първо Ашли, а след няколко минути аз ще доведа Сам. По този начин и двете ще имате известно време насаме със себе си преди заточението.

Усмихнах се с благодарност на Мег. Когато дойде моят ред, се изкъпах набързо, грабнах някои неща и ги натъпках в брезентовата си чанта. Мег ме придружи до столовата. Ашли все още не беше дошла, но аз бях толкова напрегната, че исках да започна с почистването, само

и само да изпусна малко пара. Ала когато влязох в столовата и видях щетите, се стъписах.

Целият под беше зелят със сироп, различни видове желе и сирене. От масите все още се процеждаше портокалов сок, а палачинките висяха залепени за стената като почетни грамоти. Подът беше толкова зацапан с храна и изпочупени съдове, че дори не се виждаше под всичкия този боклук. Освен това цялото място смърдеше ужасно. Бързо изтичах до прозорците, за да ги отворя широко.

— Предполагам, че вече трябва да започнеш с почистването — подхвърли Мег и огледа помещението, като в очите ѝ се четеше ужас. — Ще те оставя.

Ашли все още не беше дошла — най-вероятно се опитваше да отложи идването си възможно най-дълго, но знаех, че работата е толкова много, че беше по-добре веднага да се захващам. Взех един парцал и кофа, напълних я с вода и препарат и започнах да търкам, но по пода имаше толкова много храна, че трябваше първо да застана на четири крака и да събера всички гадости. Слава богу, поне имах ръкавици. За малко да повърна на няколко пъти, когато трябваше да почистя гадна смесица от размазани палачинки, препечени филийки и желе от пода. След като най-накрая почистих около две маси, започнах да търкам и петната се измиха веднага. Това ѝ е хубавото на домакинската работа. Без значение колко се изцапа нещо, може да се почисти. Де да можех да кажа същото и за случилото се между мен и Коул.

Когато вратата на столовата най-накрая се отвори, влезе Ашли, която изглеждаше сякаш се е приготвила за среща. Косата ѝ беше нежно прибрана в нисък кок. Фон дьо тенът ѝ беше безупречен, очите ѝ — току-що гримирани и носеше гланц за устни. От друга страна, аз си бях измила лицето и веднага бях излязла от бунгалото. Никой нямаше да ме вижда цели три дни, затова очната линия не беше от първа необходимост. Сигурно изглеждахме Красавицата и Звяра. Не можех да не се усмихна заради иронията.

— Какво? — изрева Ашли.

— Нищо — отвърнах. — Просто изглеждаш добре. Както обикновено.

Ашли изсумтя:

— Можеш да спреш с преструвките. Тук съм само аз, няма кой да те чуе.

— Говоря сериозно — подразних се аз. — Винаги изглеждаш идеална, дори след курса по ходене по въже. Точно затова не го разбирам.

— Не разбираш кое? — попита Ашли, взе чифт ръкавици и огледа помещението с отвращение. Вместо да се подразни, за пръв път прозвуча заинтересувана. Сложи си ги и странно, но веднага се захвана за работа, като взе една черна торба за боклук и започна да я пълни с храната от масите.

Може би вече бях казала повече от необходимото, но беше твърде късно. Искях да я попитам нещо, което ме озадачаваше още от началото на лятото, когато пристигнах:

— Не съм супер модел — отбелязах, — не съм актриса. Рекламата ми беше нещо еднократно. Не съм откраднала никоя от приятелките ти. И въпреки това правиш всичко възможно, за да ми съсипеш живота. Не виждам как въобще ти се занимава да ме мразиш.

Първоначално Ашли не каза нищо. Реших, че ще ми отвърне с мълчание. Или пък ще отправи отговора си към полилея от еленови рога, който висеше над главата ѝ. Но тя произнесе една дума, която не вярвах, че ще чуя:

— Ревнувах.

— Какво? — разтърках ухото си, защото помислих да не се е запушило с портокалов сок. — Май не те чух добре.

Ашли ме изгледа злобно:

— Не е нужно да си саркастична. Ревнувах от теб, разбра ли? Видях колко развълнувани бяха всички, когато разбраха, че си участвала в рекламата на Дайъл&Даш. Всички, включително съквартирантите ми, поглъщаха жадно всяка твоя дума! Веднага стана звездата и изведнъж малките ми клипчета за лагера започнаха да изглеждат глупаво. Нямам вина, дето баща ми реши, че ще си нещо като супер стажантка, още преди да те срещне — добави тя и завъртя очи. — Постоянно дрънкаше, че си била съкровище, нешлифован диамант и как той и Алексис щели да те направят идеалния възпитател. Алексис нямаше търпение да се срещне с теб. Още не беше пристигнала, а аз вече не можех да понасям да споменават името ти!

Всичко, което можех да направя, бе да стоя там, да държа парцала, от който капеше вода по целия под и да слушам. Ашли погледна виновно настрани:

— Знам, че преди в столовата казах, че Алексис и татко съжаляват, че са те наели, но не е така. Алексис постоянно повтаря колко си страхотна. Татко също. Но някак си аз никога не успявам да направя нещо, което да им хареса.

Нищо чудно, че Ашли ме мразеше. И аз щях да се мразя, ако семейството ми говореше за пристигането на съперничката ми, сякаш е някаква Супергероиня.

— Знаех, че те харесват, но нямах представа, че ще станеш и стажантка на Алексис — продължи Ашли. — Всички искат да са с Алексис и всички мислеха, че аз ще съм ѝ стажантка. Винаги се съревноваваме една с друга, но се надявах, че когато става дума за лагера, ще сме от един отбор. След това тя просто ме замени с теб. Това си беше *мое* място. Сякаш се опита да ми вземеш всичко и аз отново останах просто по-малката и по-некомпетентна сестра на Алексис.

Със сигурност имах нужда от пластична операция, защото челюстта ми се отдели от лицето ми. Без да искам, изпуснах парцала и побързах да го вдигна.

— Спри да ме зяпаш така — отсече Ашли.

Все още се опитвах да смея това, което чух току-що. Ашли Хитчънс, най-популярното момиче в лагера, ревнува от мен? В това нямаше никаква логика.

— Просто съм изненадана — отвърнах. — Всички в Пайнс те боготворят, особено момчетата. Не бих си помислила, че ще се чувстваш заплашена от някого.

— Никога няма да мога да стана идеалния възпитател, каквато е Алексис, а тя вече ми разясни, че ти имаш данните — отбеляза Ашли. — Това че съм хубава, не ми помага, когато се налага да живея в сянката на сестра ми. Прекарах целия си живот в опити да ѝ угодя. Ако ме помолеше за нещо, правех го, за да се опитам да я направя щастлива. Но кога моето щастие ще стане важно колкото нейното? — отново погледна настрани: — Не очаквам да ме разбереш.

Я почакайте! Това чувство ми се стори някак познато. Не се ли чувствах и аз така, когато бях с Мал? Обожавах я, но понякога се

чувствах като не чак толкова важната ѝ доведена сестра. Не можех да повярвам, че е възможно, но Ашли и аз всъщност имахме нещо общо. Беше дошло време и двете да се отърсим от това.

Погледнах Ашли. Внезапно осъзнах колко е трудно да си на нейното място и да живееш в сянката на Алексис.

— Разбирам те много по-добре, отколкото си мислиш — отвърнах. — Моята най-добра приятелка се казва Мал и винаги правим всичко заедно. Или по-скоро трябва да кажа, че правя всичко, което иска Мал, което си е доста глупаво. Мисля, че понякога обичаш някой човек толкова много, че загърбваш своите желания за сметка на неговите.

Ашли ме погледна изненадано:

— Да — каза, — точно така.

Никоя от нас не изрече нищо повече. Върнахме се към чистенето и се радвах на тишината. Чувствах се доста неприятно, защото осъзнах какво всъщност е представлявала връзката ми с Мал, колко си приличаме с Ашли и колко много се промениха нещата само за няколко минути.

Внезапно Ашли заговори:

— Това, че имаме един и същ проблем не значи, че сме приятелки или нещо такова. Ако кажеш на някого какво казах за Алексис, ще отричам.

Но въпреки думите ѝ, забелязах лека усмивка и никаква злонамереност. Създадохме някаква връзка, съвсем крехка, но може би това беше началото.

---

[1] Традиционен танц от Хавайските острови. — Б.р. ↑

19

КОНСЕНСУС

Въпреки че първият ден от заточението ни доведе до съвсем малък напредък, следващите два минаха доста по-неприятно. Ашли се държеше така, сякаш е забравила разговора ни в столовата и е решила да продължи да ме мрази. Затова прекарахме дните си на изолация в бунгалото и се гледахме злобно. Бунгалото беше точно като 8А, само че по-малко и с две легла. Беше всичко друго, но не и уютно. Стените бяха голи, чаршафите на леглата — чисто бели, нямаше нищо за похапване и цялото място бе някак депресиращо. Единственото нещо, което можехме да правим, за да минава времето, беше да се взираме едно една в друга. Ако гледането на кръв беше Олимпийски спорт, бях сигурна, че съм способна да спечеля и златен медал.

Стояхме в двата противоположни края на стаята и се избягвахме, сякаш някоя от нас беше болна от чума. Седях на стола до прозореца, а Ашли разглеждаше списание на леглото си и от време на време ме поглеждаше злобно. Предполагам, че в това състезание можеше да спечели среброто. Извън бунгалото се чуваха две неща: цвиленето на конете в близката конюшня, което значеше, че миризмата им се разнасяше чак дотук, и развълнуваните викове на лагеруващите заради Войната на цветовете, която течеше в момента. Надявах се всички да са толкова погълнати от играта, че да са забравили за боя с храна. Вече се чувствах нещастна поради факта, че се налагаше да се извиня за поведението си на моите карамелчета. Може да бяха малки, но дори и те не биха залели някого с портокалов сок, ако се ядосат.

— Не мислиш ли, че трябва да поговорим за Шоуто на талантите? — попитах дъските на стената, на които беше издълбано „Аз сърце Ник!“ Говорех на Ашли, но двете всъщност не се гледахме, когато разговаряхме. — Трябва да сме измислили номера, който да покажем на Хитч до края на деня — напомних ѝ. — Днес е последният ни ден в това бунгало.

Посрещна въпроса ми с мълчание. Повтарях едно и също нещо отново и отново през няколко часа и всеки път получавах същия отговор. Вчера към 18.00 се бях уморила от мълчанието ѝ. Днес започвах да се притеснявам и да се тревожа. Хитч очакваше някаква идея и ако не му представехме такава, най-вероятно щяхме да напуснем преждевременно лагера. Тогава никога нямаше да успее да оправя нещата с Коул. Отново изгледах Ашли на кръв. Всеки път, когато ме игнорираше, съчувствието ми към нея се смаляваше.

— Отивам в тоалетната — уведоми грозната лампа до себе си Ашли.

Случаят беше безнадежден. При това положение никога нямаше да измислим номер за шоуто. Трябваше да се спасявам, както когато ми лепнаха Боби Дуайър за партньор в проекта ми по английски, а той беше толкова зает да чете някаква манга^[1], че се наложи да работя над презентацията ни върху „Фермата на животните“^[2] съвсем сама. (Вярно е, че ми писаха шест. Но на Боби също). Сега отново ми се налагаше да постъпя така и трябваше да си измисля самостоятелен номер.

Думата самостоятелен звънна в ума ми и спрях. Кого заблуждавах? Нямаше начин да се кача съвсем сама на сцената. По-скоро бих участвала с Боби Дуайър, отколкото сама.

ДРЪН!

Звукът ме изненада, не защото беше силен, а защото не го бях чувала през дните от заточението ни тук. Познавах всеки звук в бунгалото, тъй като с Ашли се правехме на монахини, които са дали клетва за мълчание. Вече бях различила капещата чешма в банята, съскането на лампата в стаята, жуженето на муха, пленена в същия кошмар като нас.

ДРЪН!

Ето го пак. Огледах се, за да видя откъде може да идва.

ДРЪН! Този път забелязах малко камъче, което отскочи от прозореца до мен. ДРЪН! И после пак.

Огледах се за Ашли. Все още беше в тоалетната. Вече знаех, че може да прекара там и цял час. Отворих прозореца и се показах навън. Погледнах надолу и видях Корт, Грейс и Ем. Корт и Ем бяха облечени с едни и същи лилави тениски, а Грейс беше цялата в жълто, включително и ластика ѝ за коса.

— Какво правите тук, момичета? — прошепнах развълнувано щом зърнах усмивките на приятелките си.

— Донесохме ти комплект за оцеляване — събщи Ем и ми подаде туикс, пликче с чипс, диетична кола и стар Ю Ес Уийкли, с името на г-жа Морбери и адреса на лагера, написани върху етикета за обратна връзка.

— Благодаря — отвърнах и скрих плячката си под възглавницата. — Ашли е в тоалетната и кой знае какво прави, което значи, че идвате във възможно най-подходящия момент.

— Имаме малко почивка между отделните кръгове — обясни Грейс. — Не че мога да стоя дълго, все пак съм капитан и т.н. — опитах се да сдържа усмивката си. — Как е положението при теб?

— Чудесно! Разказваме си тайни и си лакираме ноктите една на друга — завъртях очи. — Още един час мълчание и мисля, че ще полудея.

— Само още няколко часа — зауспокоява ме Ем. — Ще се справиш.

— Не съм много сигурна в това — намръщих се. — Все още не сме измислили номер и Хитч няма да ни пусне оттук, докато не се спрем на нещо. Просто не я разбирам. Когато чистихме столовата миналия ден, имахме огромен напредък и оттогава не е обелвала и дума — набързо посветих момичетата в разговора ми с Ашли. Те ме изслушаха внимателно като се споглеждаха от време на време, докато говорех.

— Най-накрая! — извика Корт към синьото небе.

— Какво? — попитах объркана.

— Сам, преживяла си голямо просветление — развълнувано отбеляза Ем. — Миналия месец прочетох една книга, която се казваше The New You Inside and Out — съвсем различна книга от тези, които чета обикновено, знам, но я показаха при Опра^[3] и както и да е, в книгата става дума за това как някои хора прекарват целия си живот като задоволители. Правят всичко за някой друг и изобщо не обръщат внимание на собствените си желания. Не ми се сърди, че го казвам, но ти, Сам, си човек задоволител.

— Определено — съгласи се Грейс. — Радвам се, че най-накрая го осъзна.

— Не съм толкова зле, колкото Ашли и сестра ѝ, нали? — попитах.

Грейс ме изгледа:

— Всяка сутрин ставаш рано, за да заведеш малко момиченце за инжекция, когато можеш просто да си спиш. Доброволно помага на Алексис в деня на посетителите, въпреки че можеше да се насладиш на един почивен ден. За теб няма абсолютно никакъв проблем Корт да изяде последната палачинка на закуска. Мога да продължа още в същия дух.

— Вярно е — подкрепи я Корт. — Имам предвид, че ще съм доволна да ми станеш лакей, ако искаш работата, но си прекалено квалифицирана за позицията, Сам и ти го знаеш.

— Добре, добре, разбирам накъде биете. Аз съм човек задоволител — въздъгнах. — И винаги съм била, особено що се отнася до Мал. Идването в Пайнс е първото нещо, което правя без нея.

— Това значи, че порастваш — заключи Ем. — И вече си спряла да прекарваш свободното си време в снимане на клипчета за приятелите си. Мисля, че постигна голям напредък, Сам, просто продължавай в същия дух, когато си отидеш.

— И трябва да се упражняваш да казваш думата „не“ — отбеляза Корт. — Повтаряй си я отново и отново, докато ти лепне.

— Добре — усмихнах се и погледнах през рамо. — Кажете бързо какво става във външния свят. Хората спряха ли да говорят за боя с храна?

— Трябваше да поставим Габи на мястото ѝ — навъсено отговори Корт. — Обикаляше насам-натам и разправяше на всички как си дошла до масата с нож в ръка, за да убиеш Ашли, но Габи те е спряла — обясни Корт. — Слуховете вече са под контрол.

— А и повечето толкова са се вживели във Войната на цветовете, че дори не се сещат, че сте тук — допълни Грейс.

— А Коул? — попитах неуверено.

— Струва ми се, че ни избягва — отвърна Ем неловко. — Говорих за това с Дилън и той смята, че не трябва да го приемаме лично. Дилън каза, че когато не става дума за войната, Коул е доста мълчалив.

— Ядът изглежда действа чудесно на спортните му умения — ведро подхвърли Грейс. — В един отбор сме във войната и Коул скрива

шапките на всички. Не е редно да говоря за съотборник извън войната. Не ми се иска да издам някои тайни на отбора на жълтите.

— Ще престанеш ли? — изръмжа Корт. — Казвам ти го всяка година: това е просто игра! Позволено ти е да говориш с най-добрите си приятелки, дори и да не сме в един и същ отбор.

— Войната на цветовете е важна за мен — Грейс изглеждаше наранена. — Защо не можеш да се научиш да уважаваш този факт?

Двете започнаха да се препират и аз не се сдържах и се разсмях. Имах нужда от нещо такова.

— Липсват ми, момичета — въздъхнах.

Спряха да се карат и се усмихнаха:

— И ти ни липсваш — отвърнаха и трите в един глас.

Чух дръжката на вратата на банята да се раздвижва и разбрах, че трябва да прекратим срещата.

— Ашли идва — прошепнах набързо. — Трябва да изчезвате, момичета.

— Ще се опитаме да се измъкнем по-късно и да ти донесем още храна — заяви Ем преди и трите да си тръгнат.

Ашли излезе от банята и веднага се насочи обратно към списанието на леглото. Дори не забеляза, че съм нарушила правилата на затвора ни.

— Ще поговорим ли за Шоуто на талантите или не? — опитах отново.

Ашли сви рамене:

— Помислих по въпроса и смятам, че ти трябва да измислиш нещо и след това аз ще си помисля дали да се съглася. Ако толкова отчаяно искаш да се измъкнеш оттук, трябва да го направиш, не смятам да го измисляме заедно.

Старото ми аз може би щеше да се съгласи с тази сделка. Но новото ми аз, онова, което отчаяно се опитваше да вземе надмощие, не се примири с това:

— Не съм съгласна — отвърнах. Ашли изглеждаше изумена. — Ако ще го правим, ще участваме и двете или изобщо няма да си правя труда.

Ашли въздъхна:

— Как предлагаш да свършим нещо заедно, при положение, че едва се понасяме?

— Миналия ден си поговорихме доста добре, не е ли така? — напомних ѝ. — Не мислиш ли, че ще можем да оставим различията си настрана и да опитаме пак?

Ашли ме изгледа презрително:

— Казах ти да не го споменаващ повече — отсеке тя. — А що се отнася до Шоуто на талантите, може и да ме мислиш за снобарка, но не съм лицемер. Не мога да се кача на сцената и да се преструвам, че те харесвам, докато върви някаква си триминутна песен. Просто не виждам как ние двете изобщо ще успеем да изпълним нещо.

ОК, но ако нямаше да участваме заедно, какво ни оставаше да направим? Номерът ни трябваше да бъде за нас самите и за лагера и се предполагаше, че с него ще закрием шоуто, което пък означаваше, че се налага и да е добър. Как ще успеем да слеем тези две неща, без да изглеждаме като най-добри приятелчета?

Изведнъж ми дойде идея:

— Може би не е нужно да играем, да пеем или да танцуваме заедно — започнах бавно. — Може би просто трябва да работим заедно.

Ашли ме изгледа сякаш съм полудяла:

— Какво имаш предвид? Всички представления трябва да са пеене, танцуване или някаква пиеска. Какво друго можем да направим?

— Ами ако направим новинарска емисия на лагера? — попитах. — Ще работим заедно, но няма да е нужно да се правим на най-добри приятелки. Можем да интервюираме лагеруващите и персонала за това как е минало лятото.

— Моля? — прозвуча отегчено Ашли. — Вече имаме клип на лагера, който татко разпраца след края на всеки сезон.

— Да, но това не са ли просто клипчета с всичко, което сте правили през годината? — поинтересувах се. — Може би нашето би могло да представлява нещо като годишник на лагера — любовните трепети, флиртуването и свалките. Можем да го направим наистина смешно с разни интервюта и т.н. Нищо гадно, разбира се — подчертах.

— Не ми харесва — заяви Ашли, разлиствайки списанието. — Ако сме зад камерата, тогава никой няма да може да види как играя. А това ми е любимата част.

Виждах, че я губя, а не можех да си го позволя. Беше последният ми шанс да изпълня наказанието на Хитч и да се измъкна от затвора.

Затова точно тогава произнесох думите, които знаех, че ще подействат:

— Аз ще снимам, а ти може да си звездата на шоуто. Ще си водещата. Като Тайра Банкс в „Топ Модели“. Все пак ти си тази, която има актьорски опит.

С Ашли вече говорехме на един език и очите ѝ се ококориха в отговор:

— Това може и да се получи, но ако го направим, както реша аз — каза замислено. — Можем да направим нещо като реалити шоу за лагера, нещо като „My Super Sweet 16“^[4] или „The Real Housewives of Orange County“^[5] Очите ѝ шареха из жалката стая: — О, моето ще е дори по-добро. MTV ще го харесат на момента, защото ще изглеждам страхотно пред камерата!

— Както и да е — прекъснах я, — ако днес успеем да се измъкнем от този затвор и Хитч хареса идеята ни, тогава ще имаме цели два дни преди шоуто, в които да пообиколим и да заснемем интересните неща из лагера. Но първо трябва да получим разрешение от баща ти — придърпах близката масичка за подложка и започнах да записвам идеи като обезумяла.

Смея да кажа, че снимането на този, да го наречем филм, можеше и да се окаже доста забавно. Ашли също изглеждаше развълнувана.

— Ще трябва да реша с какво ще бъда облечена пред камерата — каза тя. — Имам нужда от нещо, което наистина да подчертае очите ми — Тя се изправи и започна да дефилира из стаята. — Може да се наложи да взема на заем някои от нещата на Габи, за да съм сигурна, че никой няма да ме е виждал с това облекло преди. Със сигурност ще трябва да си сложа повече грим. А! И искам да направя добри интервюта, нали? Няма да говоря, с който ми попадне — настоя тя. — За да може цялата работа да се получи, ще ни е нужно нещо голямо. Няма да интервюирам г-жа Морбери за стажа ѝ в Пайнс. Искам нещо пикантно.

Нещо пикантно. Точно така! Ашли беше гений. Не можех да повярвам какво се канех да кажа.

Ашли се намръщи, а долната ѝ устна се нацупи в стил Анджелина:

— Записваш ли изобщо предложенията ми? Нали се сецаш, че това, че съм звездата в проекта, не значи, че няма да имам думата що

се отнася до продуцирането.

Отрязах я:

— Напълно те разбирам. Можеш да упражняваш креативността си, колкото си искаш. Но имам предвид една история, която обезателно трябва да направим. Всички ще говорят за нея. Пикантна е — добавих, защото знаех, че ще има ефект.

— За какво става дума? — попита Ашли и веднага се ухили още по-широко. Кръстоса слабите си крака: — Слушам.

Поех дълбоко дъх. Трябваше да проработи. Ако не, нямах други идеи. А и време. Шоуто на талантите се провеждаше няколко дни преди края на лагера.

— Ще ти кажа всичко, което ти е необходимо да знаеш за интервюто — заявих, — но ще трябва да ме послушаш и поне веднъж да обещаеш да не ме прекъсваш, докато не приключа.

* * *

Когато по-късно Хитч се отби в бунгалото и чу за идеята ни, реши, че е брилянтна. Подчерта, че историята трябва да бъде подходяща за деца, за да могат да я гледат и малките карамелчета, но като изключим това, можехме да интервюираме, когото си поискаме. След което щяхме да сме свободни. Никога преди излизането от бунгало на чист планински въздух не ми се бе струвало толкова приятно. Тъй като умирах от глад се запътих право към стола, за да опитам да измоля Бийвър за по-ранна вечеря. Бях на няколко крачки от верандата, когато видях г-жа Морбери да ми сигнализира с флагче.

— Саманта! Търсят те на телефона — извика ми възрастната жена. — Майка ти е. Каза, че е спешно. Радвам се, че не се наложи да обикалям много, за да те открия, този крак просто ме убива.

Никой не ми се беше обаждал цяло лято. Звънях на мама, когато ни позволяха, но тя никога не ме бе търсила тук. Дали Хитч все пак не ѝ е разказал за боя с храна? Ако е така, разговорът нямаше да е приятен.

Вървах след г-жа Морбери, докато стигнахме до главния офис и влязохме в оборудваното с климатик бунгало.

— Ще те оставя да говориш насаме — каза тя и отиде в другата стая, за да си стопли вечерята. Ароматът, който се разнесе от останалата от преди лазаня, разбунтува стомаха ми:

— Ало? — казах, като държах слушалката възможно най-далеч от ухото си, за да предпазя тъпанчето си от виковете ѝ.

— Сам? Аз съм!

Чакай малко. Не ми звучеше като мама:

— Мал? — прошепнах.

— Да, аз съм, глупаче — увери ме тя. — Това е единственият номер на лагера, до който успях да се добера. Не бях сигурна, че ще те намерят, ако бях казала, че съм ти приятелка, затова излъгах, че се обажда майка ти.

Само факта, че чух гласа на Мал ми поддържа успокояващо, също както любимото ми рошаво одеяло, с което се увивах като гледам Мюзик Айдъл. Всичкият яд, който бях насъбрала на Мал, задето наруши секретността на видеосъобщенията ни като включи и Марк, изведнъж се изпари през прозореца. На телефона беше най-добрата ми приятелка и аз се нуждаех от нея.

— Повече от добре — казах аз, тъй като г-жа Морбери се върна в стаята.

— Ще вечерям вън на верандата — съобщи тя. — Когато приключиш, само го затвори.

Кимнах и изчаках вратата да се затвори след нея, за да продължа с разговора:

— Мал, слава богу, че се обади; забърках голяма каша тук.

— Знаех си, че нещо не е наред! — гласът на Мал подскочи, както правеше, когато беше развълнувана. Обикновено в случаите, когато гледахме снимка на Джони Деп. — Не съм получавала клип от теб от седмици. Затова те издирих. Реших, че нещо може да ти се е случило.

Това ме накара да се почувствам виновна и въпреки че знаех, че разполагам с ограничено време, трябваше да ѝ кажа истината:

— За това ли... — започнах бавно. — Има причина да не съм ти изпращала друго съобщение.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мал доста изненадано.

— Първоначално, защото се ядосах на клипа, който ми изпрати — обясних. — Беше кратък, а моите винаги са дълги и на всичкото

отгоре си го показала на Марк. Мислех, че съобщенията ни са неприкосновени.

— Съжалявам за записа — извини са Мал. — Чувствах се виновна, докато го записвах. Знаех, че е кратък, но Марк винаги се навърташе наоколо и не исках да чуе всичко, което имах да казвам. Как можех да ти споделя, че ме задушаваш, докато стои до мен? Толкова е дразнещо, Сам! — изпъшка тя. — Искан да прекарваме всяка секунда заедно, дори и той да си играе „Rock Band“^[6], а аз само да гледам. Казах му, че имам нужда да прекарвам малко време сама, но тъй като не схвана намека, се наложи да го включа. Веднага след като ти го изпратих, съжалих за това. Знаех, че предавам тайната ни. Както и да е, след още няколко седмици, в които Марк ми се беше качил на главата, ми писна. Сега сме си дали нещо като почивка — завърши тя.

Коул никога нямаше да бъде от този тип гаджета. Беше твърде самостоятелен. Но не го казах на Мал. Щеше да се ядоса, ако й кажех, че съм срещнала страхотно момче, което изобщо не можеше да се сравнява с нейния постоянно натрапващ се приятел. Но по някакъв странен начин може и да се окаже полезно за Мал. Тя и Марк бяха точно толкова близки, колкото ние двете в ерата преди Маломарк. Прекалената близост не е добра идея. Всеки трябва да е стъпил на собствените си два крака.

— Съжалявам за Марк — отвърнах. — Не трябваше да те натоварвам с цялата тази история за клипа. Аз съм виновна, че обещах да ти изпратя толкова много. Беше ми адски трудно да ги записвам, а и наистина не ми оставаше време. Липсваше ми, но се наслаждавах на лагера и работата стана толкова много, че се уморих да се измъквам тайно в редките случаи, когато имах свободно време, за да ти записвам съобщения.

— Трябваше да ми кажеш — отбеляза Мал. — Нямах представа, че си толкова заета.

— Знам — признах. — Предполагам, че осъзнах, че няма нищо лошо в това да си прекарваме добре и поотделно.

— Да, но аз обичам да правим нещата и заедно — Мал прозвуча наранена. — Мислех, че и на теб ти е приятно.

— Така е — побързах да отговоря, — но понякога, ами, всъщност искам да ти призная нещо — трябваше да й кажа истината. — Понякога правя някои неща, защото ти искаш да ги правим. Като

киклайна например. Аз харесвам танците на мажоретките и може да стана мажоретка, а ти да ходиш на киклайн и всичко да е наред.

От другата страна на линията имаше само мълчание.

— Права си — накрая заговори Мал, гласът ѝ беше по-тих от преди. — Нямах представа, че съм изисквала това от теб. Дори не съм си помисляла, че може би ти се прави нещо друго. Никога нищо не казваш.

— Това ще се промени — обещах. — Вече ще ти казвам, когато не ми се прави нещо. Няма да се страхувам сама да опитвам нови неща. Мисля, че това лято научих много за себе си — да се справяш сам може да е малко плашещо, но може да се окаже и забавно — споделих с Мал набързо някои неща за the sleeperaway girls, за Коул и Хънтър и за драмата, която се разрази през последната седмица, както и за Ашли и планът ми за Шоуто на талантите.

— Не мога да повярвам, че си започнала бой с храна! — изкиска се Мал. — И двете не можем да понасяме Пати Принс и зловните ѝ коментари на опашката за обяд, но никога не си я заливала с портокалов сок. Защо не сме се сетили по-рано?

Разсмях се. Разбира се тихо. Ако г-жа Морбери не ме чуваше, може би нямаше да разбере колко дълго съм прекарала на телефона.

— Определено това приключение ме направи по-смела — добавих.

— Виждам — съгласи се Мал. — Мисля, че лагерът много ти подхожда, въпреки че ми липсваш адски много. Това лято с Марк просто не беше същото, както когато сме двете с теб. Няма начин да ти позволя да се върнеш на това място догодина!

И двете се разсмяхме отново. Мал, защото беше остроумна, а аз, защото дълбоко в себе си усещах, че няма начин да прекарам лятото си другаде, освен в Пайнс. Започвах да разбирам защо Грейс зачеркваше дните до пристигането си в лагера в училищния си календар. И защо Корт пропътуваше две хиляди мили от къщи, за да дойде да спи на матраци на бучки. Но нямаше нужда да го казвам на Мал. Във всеки случай, не и точно сега. Каквото и да стане, догодина щях да се върна в Пайнс. Но вместо да го кажа на Мал, я попитах нещо, на което можеше да отговори:

— Е, какво мислиш за плана ми за Коул?

— Толкова се гордея с теб, Сам — възкликна тя. — За разлика от преди, звучиш така уверена. Мисля, че ако Коул чуе какво се е случило наистина, ще ти прости. Ако не го направи, значи е идиот.

— Сам? — прекъсна ни г-жа Морбери. — Съжалявам, но трябва да привърша с пощата преди вечеря.

— Извинявай, мамо, но трябва да затварям — отвърнах, изпълнена със съжаление. — Липсваш ми и нямам търпение да се видим след седмица.

— Дръж се, Сам! — окуражи ме Мал. — Ако някой е способен да оправи тази каша, това си ти. Ще се видим скоро. Успех!

Затворих, благодарих на г-жа Морбери, че ме извика, за да говоря с „мама“ и се отправих към столовата, за да хапна нещо. За пръв път се чувствах готова да завладея света.

---

[1] Японски комикси. — Б.р. ↑

[2] „Фермата на животните“ — роман на Джордж Оруел. — Б.р.

↑

[3] Опра Уинфри — американска телевизионна водеща. Предаването ѝ — „Шоуто на Опра“ е смятано за най-успешното токшоу и ѝ донася няколко награди Еми. — Б.р. ↑

[4] Реалити предаване на MTV за живота на тийнейджъри, обикновено в САЩ и Великобритания, с богати родители, които организират грандиозни празненства, в чест на пълнолетието си. — Б.р. ↑

[5] Реалити предаване по телевизия Браво, което проследява пищния живот на пет богати жени и техните семейства. — Б.р. ↑

[6] Музикална видео игра. — Б.р. ↑

ШОУТО НА ТАЛАНТИТЕ

Усетих парфюма на Ашли, още преди да съм я видяла.

— Здравсти — поздрави ме студено, докато очаквахме началото на шоуто зад сцената в театъра на Пайнс. Въпреки че нашият номер беше на запис, а не на живо, Ашли се беше облякла, сякаш ще участва на церемонията по раздаване на Оскарите. Носеше черна мини поличка, русата ѝ коса беше с допълнителни удължения, и дори беше обула първите, които виждах в лагера, обувки с високи токчета. Предполагам, че не е трудно да изглеждаш добре, когато истинската ти стая и гардероб бяха на няколко минути от самия лагер, не на два часа път. Аз, от своя страна, се бях „нагласила“ с дънки и най-хубавата си блузка — розово поло, което беше точно по мен и чехлички с мъниста, които бяха в същата гама.

— С баща ми проверихте ли озвучаването? — нетърпеливо ме попита Ашли.

Никога нямаше да бъдем приятелки, но през последните няколко дни някак си успяхме да сътворим въпросния запис, без да се избием. Всички, които помолихме за интервю казаха „да“ и се съгласиха да пазят тайна, докато не се излъчи филмчето, така че бяхме доста заети. Във всеки случай, достатъчно заети, за да не мисля за Коул.

Успях да избягвам и него, и Хънтър до въпросната вечер. Но напрежението заради това, което щеше да се случи, не спадна ни най-малко. Знаех, че и двамата са от другата страна на завесата, стояха с техните карамелчета и очакваха началото на шоуто, а само при тази мисъл направо ми прилошаваше. След като изгледат видеото, нещата между нас тримата щяха да се променят, надявам се към по-добро.

— Погрижих се за всичко — успокоих Ашли. — Баща ти знае, че първо ще представим клипа и след това трябва да го пуснат. Каза, че сме показали отношенията между лагериращите по подходящ за деца начин и че няма проблем малките карамелчета да го гледат.

Ашли ме погледна набързо и пак се нацупи:

— Ще се преоблечеш, преди да излезем на сцената, нали?

— Не — отвърнах простичко. — Не всички си носим официалните дрехи.

Погледна ме неодобрително:

— Ще се различаваш адски много от моето облекло, но предполагам, че продуцентът не е нужно да изглежда толкова добре, колкото самата звезда — Ашли приемаше новата си звездна роля доста сериозно. Смяташе се за Даян Сойер^[1], а мен за някаква нисшестояща лична асистентка, която ѝ върши мръсната работа. Набързо си пооправи удълженията и се отдалечи: — Габи! — извика тя. — Габи! Къде си? Имам нужда от бързо освежаване на грима!

Габи дойде, като потропваше с каубойските си ботуши. Беше облечена с къси дънкови панталонки и бяла прекроена мъжка риза, завързана над пъпа. Липсваше ѝ само каубойска шапка.

— НМП? — каза тя, което след няколко месеца прекарани в компанията ѝ, значеше: „Не Може ли да Почакат“ — Излизаме в шест — добави Габи и подхвърли на Ашли една огромна чанта с гримове, която всеки момент щеше да се пръсне, след което я заряза.

Обърнах се, за да не забележи смеха ми и точно тогава го видях. Коул.

Беше зад сцената и разговаряше с три от неговите карамелчета, които също щяха да участват в шоуто. Усетих как дишането ми се учести само при вида му — беше облечен с ризка с къс ръкав и бежови къси панталони на Docker^[2], а косата му беше още по-чуплива. Когато вдигна поглед и забеляза, че го наблюдавам, дишането ми окончателно спря. Някак успях да се накарам да помахам приятелски, въпреки че знаех, че няма да ми отвърне.

Но той все пак ми помахаше и дори стигна до там да ми каже „здрасти“. Поради някаква причина отново се почувствах виновна и набързо се обърнах.

— Човек би помислил, че някой, който е спечелил свободата си отново трябва да изглежда по-щастлив — отбеляза Грейс, а след нея вървяха Корт и Ем. Трите бяха облечени точно като Габи, с единствената разлика, че си бяха сложили каубойските шапки. Изглеждаха сякаш ще се състезават в „Мислят си, че могат да танцуват“. А имаха и всички шансове да спечелят. Грейс погледна зад мен и видя Коул. — Не се паникьосвай — посъветва ме тя.

— Когато шоуто приключи, ще имате хиляди възможности да си поговорите — допълни Корт, която гледаше в същата посока като Грейс.

Ем вдиша от инхалатора си:

— Може ли да се тревожим за това след шоуто? — попита. — Не се обиждай, Сам, но в момента едва ходя и говоря, толкова съм нервна.

— Защо? — попитах. — И преди си участвала в шоуто.

— Да, но не с такъв номер — отвърна Ем и подръпна с неудобство завързаната си ризка.

Корт сграбчи стегнатия корем на Ем и я разтърси:

— Кой би заподозрял, че под тениската J.Crew^[3] Ем крие толкова плосък корем? Когато Дилън я види на сцената ще подскочи.

Ем се опита да й запуши устата, а лицето ѝ се обagri в яркочервено:

— Способна съм да убия Габи, задето избра тези костюми.

Въпреки че Ем живееше и дишаше с нейните романи, пълни с любовни триъгълници, предателства и пламенни любовни афери, всъщност разговорите за собствения ѝ интимен живот очевидно я побъркваха.

— А ти, Сам? — смени темата тя. — Готова ли си да натриеш носовете на недоброжелателите?

— Няма никакви недоброжелатели — студено отбеляза Грейс. — Не и сега, след като отборът ми победи във Войната на цветовете и по време на речта си казах на всички в Пайнс, че сме късметлии човек като Сам Монгомъри да е тук с нас.

— Благодаря — отвърнах, — но истината е, че в момента съм само източник на пикантни клюки. Ашли и „връзката ми“ се превърнаха в сензация, достойна за YouTube.

Грейс се ухили:

— Е, предполагам, че някои хора наистина говорят за теб. Всички искат да знаят за какво ще става дума във филма.

— Аз също! — възкликна Корт. — Не може ли да ни кажеш? Ние сме ти приятелки!

Засмях се:

— Обещах на Ашли, че няма да обелвам и дума преди голямото представяне.

Лентата ни беше толкова потайна, че дори Хитч се съгласи да не я пускаме по време на репетициите. Ашли поиска да бъде така, за да може хората да говорят за това. Аз самата исках да е така, за да може последното ни интервю да бъде излъчено за пръв път пред всички в лагера. Просто се надявах, че постъпвам правилно.

— Не мога да повярвам, че ти и Ашли имате обща тайна — удиви се Ем.

— Както би попитала Габ „да не сте НДП?“ — пошегува се Грейс.

— Не мисля, че за в бъдеще ще правим други съвместни продукции — отвърнах, докато наблюдавахме Ашли, която инструктиреше едно от кексчетата, на което беше поверено осветлението. — Но тази се получи доста добре. Така мисля. Надявам се — въздъгнах. — От нея зависят доста неща.

— Точно затова трябва да ни кажеш за какво става дума! — оплака се Корт. — Щом ще използваш камерата, трябва да обясниш какво ще има на касетата. Нали не предвиждаш Ашли да се присъедини към the sleepaway girls?

— Няма начин! — възмутих се аз. — Това си е само наша територия. Като стана дума, ако придумаме Мег да ни върне камерата за постоянно, можем да запишем нещо като финал, преди да си отидем вкъщи. Засега твърди, че мога да задържа камерата само заради шоуто на талантите.

— Хайде да вървим — гласът на Грейс трепереше. — Изобщо не мога да мисля в момента.

— А трябва — отбеляза Корт. — Остават само няколко дни.

— ДОБЪР ВЕЧЕР, ЛАГЕРУВАЩИ! — чух Хитч да вика през мегафона си. Току-що се бе качил на сцената. — Бих искал да приветствам всички вас на ежегодното Шоу на талантите! — избухнаха аплодисменти. — Първи ще представят своя номер, момчетата от 6Д с техния ремикс на Франк Синатра!

— По-добре да заемаме позиции — Корт инструктира момчетата. — Ние сме следващите.

— Успех — пожелах им, докато едно момиче до нас избухна в сълзи, защото постоянно объркваше стъпките на танца Vazooka Gum^[4]. След представянето на Хитч, всичко зад сцената се превърна в един малък ад. Потърсих с поглед Коул, но него го нямаше и не знаех

къде може да е отишъл. Да се надяваме, че е седнал в публиката, където му беше и мястото.

Залата беше доста променена от деня за лов на възпитатели. Повечето от номерата изискваха някакъв декор, направен от картон или шперплат, който да може да бъде изнесен на сцената точно преди самото изпълнение. Обстановката не беше толкова професионална, колкото тази, с която бях свикнала в представленията на гимназия Карл Плейс, но основната причина за това бяха многото участници. Всички можеха да отидат на прослушването — от карамелчета до стажанти (възпитателите също бяха подготвили свои представления, но не беше нужно да минават през прослушване) — затова нивото на сръчност варираше в зависимост от възрастта. Някои от карамелчетата не направиха нищо повече от това да нарисуват големи, криви цветя на огромни листа, които забодоха с карфици по завесите.

След като момчетата от 6Д заеха сцената, шоуто така погълна вниманието на всички, че аз почти нямах време да се паникьосвам. Представлението на нашето бунгало беше невероятен хит и получи най-много аплодисменти. Не бях сигурна обаче, дали беше заради палавата хореография на Корт или заради костюмите, които бе избрала Габи. Но което и от двете да беше, Ашли умираше от яд, че са се представили перфектно без нейна помощ. Момченцата на Коул изпълниха сладурски магически трик, като извикаха г-жа Морбери на сцената, за да я разрежат наполовина, което предизвика много смях.

Момичетата от 8А изтанцуваха някакъв хула-хула танц, предполагам като репетиция за предстоящото събитие на същата тематика. Някои от кексчетата бяха сформирали рок група и свиреха на инструменти, които бяха изненадващо добре настроени. Но най-големият хит на вечерта беше, когато някои от момчетата възпитатели и стажанти се качиха на сцената, за да направят караоке версия на една песен на Джонас Брадърс, която им беше писнала цяло лято (защото момичетата не спираха да я пеят). Мислех, че Корт ще припадне, когато Донован изпя частта на Джо. След като момичетата стажантки, с изключение на тези, чиито представления вече минаха, свършиха със своя скеч на тема „какво правят възпитателите в свободното си време“, най-накрая дойде нашият ред с Ашли.

— Последните участнички са Ашли Хитчънс и Саманта Монгомъри — ентузиазирано ни представи Хитч. Единствено той бе

виждал записа. Спомням си, че едва не умрях, когато трябваше да седя до него, докато го гледа. Не би ни позволил да го пуснем без одобрението му дали става за малките карамелчета. Надявах се поне да не каже на майка ми. С Ашли го спипахме да говори с нея по телефона, когато се отбихме до офиса, за да му покажем лентата и ми се стори, че и на двете ни се доповръща, когато го чухме да ѝ обяснява с какво нетърпение очаква срещата им. Само преди две седмици Хитч пътува до Ню Йорк в почивния си ден, за да се види с мама в града за постановката „Мамма миа!“ на Бродуей. Мама постоянно ми повтаряше колко чудесно са си прекарвали.

— Нека ги посрещнем топло! — подкани Хитч тълпата, докато Ашли и аз се качихме на сцената, а хората ни аплодираха. Аудиторията кънтеше. Огледах се за Коул и го забелязах да стои сред поверениците си. Хънтър беше на противоположният край на реда. Виждах го за пръв път след печално известната ни целувка, а насиненото му око се беше пооправило, но все още розовееше.

— Много си секси, Ашли! — извика някой.

— Давай, Сам! — дружно подвикваха приятелките ми и заглушаваха подсвиркванията. Бяха още с костюмите си и стояха в задната част на залата, до Мег.

Хитч ни подаде по един микрофон и се усмихна. С Ашли бяхме решили, че е добра идея да представим видеото, преди да го излъчим. Взех микрофона. Страхувах се, че ще го изпусна, защото ръцете ми се потяха ужасно. Ашли заговори първа:

— Здравейте! Аз съм Ашли — уверено започна тя. — Предполагам, че тук няма човек, който да не е чул какво стана между мен и Сам миналата седмица — погледна към мен с очакване. Няколко човека се изсмяха.

Поех дълбоко въздух и опитах да не мисля за това колко съм нервна:

— И затова за никой не е изненада, че аз и Ашли не се харесваме — чух някакво хилене. — Когато с Ашли измисляхме представянето решихме, че ще е най-добре да заложим на силните си страни. Все пак научих по трудния начин, че честността е най-добрата политика.

— Едва издържаме да стоим в една и съща стая — съгласи се Ашли и предизвика още повече смехове. — Да не говорим за това, че трябва участваме заедно в Шоуто на талантите.

Огледах публиката и забелязах много усмивки. Действаше:

— Затова ни хрумна тази идея — продължих, докато зад мен се спускаше екрана за прожекции. — Това е филм, който сме нарекли: „Истинският живот на лагеруващите в Пайнс“ — последваха още смехове. — Той разбира се включва истинската причина за потопа, който причиних в столовата — сега вече се заливаха от смях.

— Облегнете се спокойно и се насладете — нежно подкани Ашли. — Сам и аз, или трябва да кажа само аз, тъй като аз съм звездата във филма, ще съм на разположение за раздаване на автографи след шоуто, преди да ни откраднат от MTV и повече да нямате възможността да се приближите до антуража ни.

След като двете подгряхме публиката, застанахме от двете страни на сцената, докато течеше десетминутното филмче. Бях много развълнувана и постоянно се отпусках ту на единия, ту на другия си крак. Нямахме връщане назад и аз бях само на осем минути от това да се чуя как разкривам най-интимните си чувства пред публика.

Първите няколко секунди бяха фокусирани върху Ашли, която бе облечена в костюм и предаваше от езерния бряг. Тя представи темата и обяви, че ще се опита да направи експозе на живота в лагера Пайнс. Ашли настояваше задължително да интервюира момчето, по което си пада — Патрик, за ежедневието на един възпитател. Освен това успя да говори и с всяко готино момче в лагера и добави откъс, в който Донован и Гавин обясняват безопасността при плуване. Предизвика смях, когато разпита г-жа Морбери за това кой получава най-много поща в лагера (очевидно това беше Дилън, гаджето на Ем, чието голямо семейство два пъти седмично го заливаше с колети и картички), и тотално взриви публиката с интервюто с Бийвър, който показва пред всички тайните съставки на прочутите си макарони със сирене (оказа се, че са просто Kraft^[5] с малко галета и поръсени с настъргано сирене пармезан).

— Публиката го приема страхотно — сръчка ме Ашли с лакът, когато започна частта с любовните триъгълници. Беше нещо като кой кой е за всички известни двойки в лагера (тези, които нямаха нищо против да бъдат разкрити). Най-смешната част беше, когато Ашли показва снимка на Хънтър и каза: „А по този си падат всички в тази стая — включително г-жа Морбери!“ — погледнах към Хънтър. Дори той се разсмя.

От този момент нататък дадох в близък кадър почти ангелското лице на Ашли:

— И сега дойде моментът, който всички очаквате. Подробностите около сагата Ашли/ Сам, заради която пострада столовата. За да разберете напълно какво точно се случи, смятам, че ще трябва да си поговорим със самата Сам.

Нервно погледнах към Коул. Наблюдаваше екрана с интерес. Сърцето ми биеше по-силно, отколкото когато стоях до него. Ако Мал беше тук, а тя знаеше какво се готвех да кажа, щеше да бъде поразена от краткия ми, но паметен изблик на смелост.

Тълпата се смълча, когато на екрана се появих аз и седнах на леглото на Ашли. Всъщност се показвах за пръв път през десетминутното видео. За тази част поставихме камерата върху няколко книги, Ашли стоеше с гръб към нея и ми задаваше въпросите.

— Е, Сам — започна Ашли, като четеше от записките си, — разкажи ни какво те накара да се развилнееш в столовата? — тълпата се разсмя.

Оставих Ашли да зададе въпроса по този начин, защото щеше да бъде по-смешно. Освен това знаех, че ще е едно от малкото неща, които ще каже Ашли през следващите две минути. Сега беше мой ред:

— Бях ти ядосана — започнах, — защото каза на момчето, което харесвам, че си ме видяла да се целувам с друг — от публиката долетяха подсвирквания.

— Защо това те притесни, щом се оказа истина? — задълба Ашли.

Поеми дълбоко въздух. Поеми дълбоко въздух. Ето започва се:

— Защото не беше вярно — обясних. — Да, ти ме видя да се целувам с друго момче, но всъщност той беше този, който ме целуна.

Погледнах към Коул, който бе навел глава и не виждах лицето му. Хънтър се беше снишил на седалката си и също не го виждах.

— Отидох до бараката с лодките, за да намеря момчето, което харесвам и да му призная чувствата си, но това се случи по време на играта Познай възпитателя и аз сбърках костюма му. Оказа се, че съм споделила чувствата си с друг човек — този, който ме целуна. След това се чувствах ужасно виновна. Трябваше да го отблъсна, но бях шокирана. Не го бях очаквала и не успях да реагирам.

Едно или две момчета още подсвиркваха незряло, но останалата част от залата беше потънала в тишина. Или беше това или просто не чувах нищо заради пищенето в ушите ми. Погледнах нервно към Хънтър. Отново гледаше към екрана, но лицето му не изразяваше никаква емоция.

— Ако можеше да кажеш едно нещо на момчето, което харесваш, какво щеше да бъде то? — попита Ашли, която се опитваше да звучи като сериозен журналист.

Видеообразът ми въздъхна:

— Бих казала на момчето, което харесвам, колко съжалявам за това, което се случи и как никога не съм имала намерение да го нараня. Надявах се онази нощ да ме целуне той, а не другият.

С всяка секунда лицето ми се изчервяваше все повече и повече. Исках да погледна към Коул, за да видя изражението му, но сега се страхувах от реакцията му.

— Щях да кажа истината на момчето, което харесвам на следващия ден, но се забърках в нещо и трябваше да изчакам цял един ден преди да го видя. Когато това време дойде, се оказа, че ти вече си му съобщила и той просто не пожела да изслуша моята версия за случилото се — добавих.

— И точно тогава полудя — запълни мълчанието Ашли.

— И точно тогава се ядосах — уточних. — Ти ми беше набрала поради други причини, които няма да обсъждаме сега и за да ми го върнеш, каза на момчето, което харесвам, своя собствена версия за случилото се. Толкова се ядосах, че те нападнах.

— Заля ме с портокалов сок и съсипа новата ми блузка — обвини ме Ашли.

— Така е — съгласих се. — Бях толкова ядосана, че грабнах първото нещо, което ми попадна и го хвърлих по теб. И оттам се получи нещо като ефекта на снежната топка.

— И ти провали закуската — добави Ашли.

— Искам да се извиня за щетите, които нанесох. Не трябваше да се държа толкова незряло. Това не е примерното поведение за една стажантка и съжалявам, че разочаровах както старши възпитателите си, така и малките ми карамелчета. Лятото прекарано в Пайнс беше едно от най-хубавите в живота ми и тук срещнах страхотни приятели. Освен това си паднах и по едно невероятно момче — добавих и дори

на камерата се виждаше как съм се изчервила — и се чувствам ужасно, че го нараних с тази случка.

Ашли се обърна с лице към камерата и се усмихна лъчезарно:

— Е, това беше. Една история за любов, предателство и изключителна глупост. И всичко това се случи на Сам Монгомъри в рамките на един-единствен ден — добави с усмивка. — За „Истинският живот на лагериращите в Пайнс“ предава Ашли Хитчънс. Можете да научите повече за проектите ми на страницата ми в MySpace.

Клипчето завърши, екранът стана черен, а светлините в залата се включиха. Реакцията изобщо не закъсна. Лагериращите аплодираха лудо. Погледнах към Ашли, която сияеше. Побърза да слезе от сцената, за да поздрави почитателите си.

След няколко секунди ме сграбчи Корт:

— Не мога да повярвам, че заяви пред целия лагер, че харесваш Коул — извика в ухото ми. — Е, вярно е, че не спомена името му, но всички знаеха за кого говориш. Толкова се гордея с теб. Как се чувстваш? Добре ли си?

— Паникьосана съм — признах, — но се радвам, че го сторих.

Ем, Грейс и Мег бяха следващите, които ме поздравиха. Алексис ме прегърна за добре свършената работа и ми каза, че се гордее, че съм нейна стажантка. Дори едно момиче от 8А ме поздрави за това, че съм един от малкото хора в лагера, които си оставали истински за нея, каквото и да значеше това. Толкова много хора дойдоха да говорят с мен за записа, че ми се зави свят. Когато тълпата започна да намалява отидох зад сцената, за да си взема филмчето от Хитч. Нямаше жива душа.

— Сам?

Обърнах се. Коул стоеше само на няколко фута от мен.

— Здравсти — казах неловко.

Да кажеш на някое момче, че го харесваш на запис е далеч по-лесно от това да му го кажеш на живо в очите.

Той се приближи с още няколко инча:

— Здравсти — отвърна Коул и забелязах, че се усмихва. Усмихваше ми се. — Искях да те поздравя за гениалното филмче. Мисля, че може да бъдеш следващия Скорсезе.

— Благодаря — успях да промълвя. Коул се взираше в мен и ми беше трудно да кажа, каквото и да било. Не си спомням да съм се чувствала толкова нервна пред него. Но това все пак е първият път, когато говорим от... откакто се случи всичко.

Коул пристъпи още по-близо. Ако протегнех ръка, щях да го докосна. Но не го направих. Взирах се в очите му с надеждата, че ще се успокоя. Но не се получи. Треперех като лист на дърво през ветровит следобед. Очите на Коул бяха толкова ясни; можех да се гмурна в тях и да остана вечно там.

— Нужна е доста смелост, за да направиш такова нещо — отбеляза той.

— Трябваше някак да ти докажа, че казвам истината — обясних аз — и трябваше да го направя, докато си в публиката — въздъхнах. — Бях напълно честна, когато казах, че съм искала да целуна теб.

— И на мен ми се искаше да бях аз — каза той с усмивка. — Затова ударих Хънтър. Веднага след това съжалих, но Хънтър не се разсърди. Каза, че го е очаквал. С него изгладихме нещата, но не мисля, че повече ще се доближи до теб това лято — усмихна се Коул. — Оттогава те спомена само веднъж — каза ми, че харесваш мен, а не него и че ако съм бил умен, съм щял да го осъзная и да ти простя. Всъщност планирах да говоря с теб след шоуто тази вечер.

— Значи ми казваш, че съм признала истинските си чувства към теб пред целия лагер, а не е било нужно? — изперках.

— Горедолу — Коул се усмихна толкова сладко, че ми се прииска веднага да го целуна. Искаше ми се. Наистина ми се искаше, но не можех да си помръдна краката. Бяха като запоени за надраскания, лепкав под.

Коул пристъпи още по-близо. Вече бяхме толкова близо, че чувствах дъха му:

— Значи ти съжаляваш и аз съжалявам, че не ти дадох шанс да ми обясниш. Аз ти признах, че те харесвам и ти си призна, че ме харесваш. Предполагам, че остава да направим само още едно нещо.

Затаих дъх:

— Какво? — попитах пресипнало.

— Мисля, че е време да целунеш правилното момче — прошепна и хвана брадичката ми с ръка.

Когато устните на Коул се впиха в моите, веднага усетих разликата. Устните му бяха меки и пасваха на моите като любимия ми чифт кожени ръкавици на Долче и Габана. Усещането в устата ми беше същото, както когато в устата ми има прекалено много желирани мечета наведнъж — гъделичкащо и сладко. И ми се искаше още.

Когато най-накрая си поехме въздух, Коул каза:

— Е, как ти се стори?

— Мисля, че ще свикна с това — признах.

— Добре — усмихна се Коул.

---

[1] Американска телевизионна журналистка от новините на NBC. — Б.р. ↑

[2] Марка дамски и мъжки облекла и аксесоари. — Б.р. ↑

[3] Известна американска марка мъжко облекло. — Б.р. ↑

[4] Вид дъвки, чиято реклама е характерна със специфичната си музика и танци. — Б.р. ↑

[5] Съкратено от Kraft Foods — фирма за производство на хранителни продукти. — Б.р. ↑

21

ДОВИЖДАНЕ... ЗА СЕГА

— Момичета, спрете да ми се смеете или никога няма да приключа! — оплаках се, въпреки че самата аз не можех да спра да се хия.

Корт, Грейс, Ем и аз се бяхме скупчили на брега на езерото и заснемахме последното си sleeperaway събрание за този сезон (Мег беше така добра да ни върне камерата този следобед, заедно с раница, пълна със записи). Последният лагерен огън току-що бе изгасен и трябваше да си вземем спалните чували и да се отправим към голямата поляна за партито с преспиване. Ашли и Габи изтичаха напред, за да са сигурни, че ще заемат най-добрите места до Патрик и Гавин. Но за останалите момичета от бунгалото ми имаше нещо по-важно от момчетата и трябваше да го свършим сега.

— Внимателно поставих камерата на перваза на прозореца на бараката с лодките и се уверих, че всички влизаме в кадър. След това изтичах обратно при момчетата. Четирите се хванахме за ръце. След това натиснах „запис“ на дистанционното си.

— Това е последното клипче на the sleeperaway girls за този сезон — разясни Корт. — Доста ми е тъжно. Но въпреки че живея много далече от всички вас, съм сигурна, че това няма да бъде последният ни запис за тази година.

— Обеща да помолиш родителите си да дойдеш до Ню Йорк за Коледа — напомни й Ем. — Или за парада за Деня на благодарността.

— А ние ще помолим родителите си да ни позволят да дойдем през пролетната ваканция — добавих аз.

— Няма начин да пропусна възможността да изкача Скуо Пийк — Грейс беше обсебена от тази планина във Финикс, която много хора обичаха да катерят. Не исках да й разбивам надеждите, като й кажа, че разходките сред природата и спорта не са сред плановете ми за ваканцията.

— Наистина ще ми липсват, момичета — подхвърли Корт и за момент се разочуства, което не ѝ се случваше често. Никога не показваше емоция, освен когато говореше за плочките на Донован.

Ем заподсмърча:

— Ще се обаждаме и ще си пишем мейли постоянно — нейните очи също бяха насълзени.

— Знам — изписука Корт. — И кой знае? Може родителите ми да ми позволят да използвам тяхната камера и да си пращаме видеосъобщения.

Ем и Грейс захлипаха, а аз от своя страна промърморих:

— Мислех, че съм приключила с пространните видеомонолози — оплаках се на ужким. — Спомняте ли си? Сега имам свой живот. Вече не се опитвам да угодя на всички. Тази учебна година ще е изцяло за новото ми, самоуверено, владеещо положение аз — Корт ме сръчка с лакът. — Но предполагам, че ще успея да направя няколко, стига да имам време, ако вие също ми изпратите свои записи.

— Мислите ли, че трябва да кажем нещо важно? — попита Ем. — Нещо като резюме на цялото лято?

— Грейс може да остане да говори цяла нощ по този въпрос — пошегува се Корт. Грейс я изгледа строго и ми напомни за майка ми.

— Защо просто не кажем истината? — попита Грейс. — Това лято беше сигурно десет пъти по-хубаво от предишните, защото Сам дойде тук.

Изчервих се:

— Казвате го просто така...

— Говоря сериозно! — настоя Грейс, а щом го казваше тя, значи беше истина. — Винаги сме се разбирали, но никога не сме били толкова близки, както тази година. За това си виновна ти и твоята видео лудост.

— Догодина ще завладеем това място — ликуващо заяви Корт. — Нямам търпение да стана пълноправен възпитател. Е, поне младши възпитател. Ако Донован дойде догодина, ще можем и да ходим заедно! — Снощи на танците Донован беше казал на Корт, че според него е много сладка и че догодина, когато стане възпитателка, ще му е позволено да ѝ каже повече от това. Корт едва не заподскача, когато ни го разказа.

— Със сигурност ще дойдеш догодина, нали Сам? — разтревожено попита Грейс.

— Няма да можете да се отървете от мен — ухилих се. — Както и Ашли.

Ем почти се заплака:

— Не искам да си ходя! — изхлипа тя. — Н-н-не искам да започна учебната година без вас момичета.

Грейс започна да я успокоява. Корт хълцаше. И на мен ми се приплака.

През първия ден дори не мислех, че ще устискам и седмица. Сега не ми се разделяше нито с момичетата, нито с Коул. Последните няколко дни, които прекарах с него, бяха вълшебни. Рано сутрин ходехме да тичаме (аз да тичам!), привечер се разхождахме около езерото и прекарвахме заедно всеки свободен миг. Точно когато най-накрая започнахме да се разбираме, трябваше да се прибирам вкъщи. За разлика от Ем и Грейс, които живееха на около час от Ню Джърси, Коул беше от този район, на около половин час от Пайнс. На цели два и половина часа път от мен. Опитвах се да не мисля как можеше да се отрази това разстояние на връзката ни.

— С Грейс ще те видим следващата събота като ходим да пазаруваме дрехи за училище в Манхатън — напомних на Ем. Това изглежда я поуспокои.

— Защо не спрем с тези сбогувания и не отидем просто да си вземем спалните чували? — предложи Корт. — Утре ще имаме достатъчно време да си поплачем. Точно сега ми се иска да се настаним някъде с добра гледка към Донован — трите я изгледахме кръвнишки. — Стига да съм с вас, момичета.

Всички се разсмяхме. Отново. Почти бях забравила, че камерата записва, но погледнах към нея и видях да мига зелената лампичка:

— Все още сме в кадър, момичета! Някакви последни думи?

— Благодарна съм, че имам приятелки, които ме спасиха от книгите ми — заяви Ем.

— Благодарна съм, че имам приятелки, които нямат проблем с моя състезателен спортен дух и манията ми да побеждавам — усмихна се Грейс.

— Благодарна съм, че има хора, които понасят постоянното ми дърдорене за момчета — изсмя се Корт.

Всички се обърнаха към мен.
— Благодарна съм за the sleeperaway girls.
И в този ред на мисли, беше време да спрем камерата.

* * *

Десет минути по-късно вече бяхме в бунгалото и си опаковахме нещата за нощта под звездите — спалните чували (които не бяха използвани нито веднъж това лято, тъй като отказах да отида на екскурзията в планината, където щяхме да преспим една вечер. Не се съгласих, заради страха си от вълци), топли пуловери, допълнителни чорапи, вкусотиите, които майката на Ем ни изпрати, както и маркери, с които да си надпишем калъфките за спомен. Беше една от традициите в лагера, нещо като училищен годишник. Вече бяхме слезли по стълбите, когато се сетих, че съм забравила апарата си за еднократни снимки. Корт изпъшка:

— Вече закъсняваме — измрънка тя. — Толкова ли ти е нужен?

— Да трябва ми — отвърнах. — Искам четирите да си направим снимки.

— Има предвид, че иска с Коул да си направят снимки — сухо добави Грейс.

Не го отричах:

— Вие момичета тръгвайте и ще се видим там. Намерете ми хубаво място! — качих се обратно по стълбите и влязох във вече изпразненото бунгало. Беше адски голо. Стените бяха пусти, отделните помещения бяха почистени, а прокъсаното розово килимче на Мег, беше навито и опряно до стената при останалите ѝ неща. Точно преди съвсем да се депресирам забелязах апарата си, грабнах го и изтичах навън и... ОХ!

— Извинявай! — усмихнах се, когато се сблъсках с някой на излизане. Погледнах нагоре.

Беше Хънтър. Не го бях виждала от Шоуто на талантите. Изглеждаше сладък, както обикновено с неговата обърната назад черна шапка на Доджърс^[1], дънки и червена тениска на American Eagle. Окоето му вече не беше синьо, а херувимското му лице отново бе дразнещо идеално.

— Здравсти — усмигнах се неловко.

— Здравсти, шампионе — ухили се той и по този начин прогони напрежението. — Как си? Гледах да не се доближавам много до теб, за да не пострадам отново от Коул.

Изчервих се:

— Да... по този въпрос...

Той ме прекъсна:

— Не е нужно да казваш нищо. Разбирам. Моят човек, Коул, спечели. Мога да понеса поражение.

Поражение? За какво говореше Хънтър? Взирах се в самодоволното му лице. Как не успях да прозра какъв женкар е още в началото?

— Странно — отвърнах безразлично. Притиснах спалния чувал до тялото си, като се надявах така да увеличи разстоянието между нас. — Трябва да тръгвам — закрачих, но след това се обърнах назад. Хънтър все още стоеше на мястото си и ме наблюдаваше. Усещах, че трябва да кажа нещо и ако не го направех сега, думите щяха да ме преследват цяла зима.

— Ти все пак ме целуна — казах му.

Хънтър сякаш се закиска и погледна към земята:

— Знам — отвърна той и си намести шапката. — Съобщи го наистина ясно в онова филмче — след което ме погледна и погледът му ме прониза: — Но както ти казах и онази вечер, нямаше да те целуна, ако не го исках.

Паникьосах се и притиснах силно спалния чувал, за да не припадна. Знаех, че ако отговоря, ще кажа нещо погрешно. Затова не казах нищо и отново се обърнах, като усещах погледа на Хънтър зад гърба си, докато се отдалечавах и се опитвах да не мисля за думите му.

— Здравсти! — спря ме Алексис, докато си търсех мястото на поляната. Говореше с нашите карамелчета, които стояха наредени в редичка, близо едни до други. Няколко от тях подсмърчаха, докато подписваха калъфките на други.

Поляната беше пренаселена. Имаше толкова много червени, сини, жълти и лилави дизайнерски спални чували. Нямах представа къде са се настанили приятелките ми. В единия край на поляната беше разпънат огромен екран, на който прожектираха „Железният човек“. Бийвър пък беше в другия край, където сервираше горещ шоколад и

сладки. Накъдето и да погледнеш, хората се прегръщаха или се смееха, или плачеха. Приличаше на абитуриентски бал.

— Чудехме се кога ще се появиш — каза ми Алексис. — Момичетата питаха за теб. Приготвили са ти нещо.

Макензи бръкна в спалния си чувал и измъкна гигантска картичка, направена от хартия за плакати. Забелязах, че цялата е покрита със сърчица и разни надписи с разкривени буквички. Подаде ми я. Отпред пишеше: „ЗА НАЙ-ДОБРАТА СТАЖАНТКА НА ВСИЧКИ ВРЕМЕНА!“

Щях да заплача. Започнах да прегръщам всяко едно момиченце поотделно, след което седнах при тях за няколко минути, за да им надпиша кальфките, както и те моята. Когато я прегърнах, Серена се разплака. Наистина всички щяха да ми липсват.

— Много обичат стажантката си — каза Алексис след няколко минути. — Аз също.

— Наистина ли? — попитах тихо. — Дори след всичко, което се случи?

Алексис се засмя:

— Със сигурност не си като предишните ми стажантки през миналите години — призна тя. — Но си смела и си страхотна с децата — лицето ѝ придоби сериозен вид. — Не мога и да бъда по-доволна от избора си на стажантка това лято и мисля, че баща ми ще бъде щастлив, ако следващото лято се върнеш тук, разбира се този път като младши възпитател.

— Гадост, Алексис, трябва ли да ѝ се умилкваш? — появи се Ашли и надвеси над нас раздразената си физиономия, единственото нещо, което помрачаваше красотата ѝ.

Сигурно вече беше десет вечерта, но Ашли изглеждаше готова за парти. Косата ѝ беше пусната и леко начупена и носеше блузка на Джуси и дънки с ниска талия, въпреки че сигурно беше 23 градуса. Ашли беше готова да понесе всичко в името на красотата.

— Няма да идваш догодина, нали? — попита с надежда.

Вече знаеше отговора ми, но предполагам искаше да го чуе лично:

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Аш — отвърнах мило, — но със *сигурност* ще се върна догодина, а и следващата след нея.

Ашли завъртя очи:

— Поне имам около десет месеца да забравя напълно за теб, преди да повторим всичко отначало.

— Четеш ми мислите — съгласих се. Ако имаше една причина, поради която да се радвам, че лагерът приключва, това беше фактът, че няма да виждам Ашли.

Алексис се опита да сдържи смеха си, но не успя. Гледаше ту към мен, ту към Ашли и сложи ръка на устата си, но смехът ѝ беше неконтролируем:

— Съжалявам — буквално се беше задъхала, — но ако можете да си видите физиономииите. Аз просто, вие момичета, съжалявам, че трябва да ви го съобщя, но имам чувството, че ще се видите тази зима и трябва да ви кажа, че само при мисълта за това ми става адски забавно. Може и да не се харесвате, но смятам, че до следващото лято съперничеството ви ще е приключило.

— Защо? — попитахме едновременно със скръстени ръце, Алексис не ни отговори. Вместо това посочи към главния офис на Пайнс. Прозорците светеха и можеха да се различат очертанията на двама души, които се бяха прегърнали силно. Вече знаех коя е мистериозната двойка.

— Малкият флирт между баща ни и майка ти изглежда е по-сериозен — отбеляза Алексис, като сдържаше смеха си. — Чух ги преди няколко минути да се уговарят задължително да се видят няколко пъти, което може да включва и вас двете. Аз ще съм в колежа, затова ще ми се размине.

— МЛЪКНИ! — Ашли изглеждаше така сякаш ще припадне. — Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко. Майката на Сам дойде по-рано, за да отидат с татко на среща — обясни Алексис лъчезарно. — Толкова е мила, Сам. Днес я срещнах за пръв път, но ми изглежда чудесна за татко. Стискам им палци нещата да потръгнат. И разбира се, нямам търпение да ви гледам как се заяждате по време на семейните вечери, когато съм въкъщи през ваканцията.

— Лъжеш! — не спираше да повтаря Ашли. Алексис клатеше глава. Почувствах се замаяна. Знаех, че съществува такава възможност, но се опитвах да не мисля за това. От една страна, не исках да прекарвам почивните дни с Ашли. От друга, ако с мама идваме до тук, ще съм само на половин час от Коул.

— Отивам там! — заяви Ашли и закрачи бързо. Аз я последвах. Двете трябваше да заобиколим десетки спални чували, за да стигнем до офиса. Няколко човека поздравиха Ашли по пътя, но тя не им отвърна. Физиономията ѝ беше решителна и в концентрацията си бе стиснала зъби.

— Здравей, миличка — каза Хитч, когато погледна надолу и видя Ашли, която стоеше със скръстени ръце. — Здравей, Сам — той сръчка мама, която повдигна глава и ме погледна виновно.

— Здравей, Ашли! Радвам се да се запознаем. Здравсти, скъпа! — поздрави ме жизнерадостно. Косата ѝ беше станала малко по-дълга, беше си сложила грим и парфюм. Отдавна не го беше правила. — Просто се преструвай, че ме няма. Не искам да ти разваля преспиването на открито. Щях да ти се обадя чак утре. Дойдох малко по-рано, за да видя, ами, Алън.

— Не думай — смънка Ашли под носа си, но слава богу мама не я чу. Дъщеря или не, мама трябваше да направи нещо за това държание, въпреки че Хитч я оставяше да му се качи на главата.

— Щяхме да ви кажем и на двете утре — разтревожено започна Хитч. — И двамата нямаме много опит в това със срещите и не бяхме сигурни дали ще се получи от разстояние, но се надяваме да се виждаме през почивните дни — ние да идваме при вас, вие при нас — да видим как ще потръгне.

Зад нас се чува викове и видях, че на големия екран показват как Робърт Дауни Джуниър облича костюма си на Железния човек.

— И двете можете да се върнете при приятелите си — настоя мама, когато Хитч отново сложи ръка през кръста ѝ. — Ще имаме достатъчно време да си наваксаме... и да се опознаем, но утре.

— В твой интерес е къщата ви да има стая за гости и нещо повече от обикновена кабелна — беше единственото нещо, което ми каза Ашли, докато вървахме по поляната.

— За теб се отнася същото — отвърнах и бях много благодарна, когато Ашли рязко смени курса, за да отиде да седне при Габи, Гавин, Патрик и няколко момичета от 8А.

— Защо се забави толкова много? — поиска да знае Корт, когато най-накрая, НАЙ-НАКРАЯ довякох спалния си чувал при тях и се строполих на него. Смънках отговора си във възглавницата. Беше ме страх да се обърна, за да не видя как мама и Хитч се целуват.

— Решихме, че са те изяли вълците — отбеляза Грейс. Това ме накара да се изправя.

— Видели сте вълци ли? — паникьосах се. — И ме оставихте да дойда сама дотук?

Трите се разсмяха:

— Не мога да повярвам, че все още се връзваш на това — учуди се Грейс. Беше се напъхала в спалния си чувал и виждах само главата ѝ. Беше се закопчала до врата. Ем и Корт бяха от двете ѝ страни.

— Ето те и теб — каза Коул, когато той, Дилън, Тим и някои от съквартирантите му си проправиха път до нас. Наредиха спалните си чували в редица отзад (Хитч някак си намекна, че момчетата не трябва да спят точно до момичетата) и се настаниха. Ем се измъкна от чувала си и се настани до Дилън. Забелязах, че за пръв път не си носи книга за четене преди лягане. Тим се сви до Грейс и двамата започнаха да си шушукат. Погледнах към Корт и тя завъртя очи.

— Май ще се заема с малко флиртуване, като за последно — каза и се измъкна от спалния си чувал. Отиде при Донован, който седеше с няколко други възпитатели.

— Здравсти — каза Коул, наведе се и ме целуна. На стотния път беше също толкова хубаво, както и първия. Струваше ми се, че над главите ни разцъфнаха фойерверките на Четвърти юли. И въпреки че технически погледнато мама можеше и да ме наблюдава от разстояние, просто се насладих на момента. Не че с Коул до мене ми беше трудно. След повече от седмица мълчание, прекарахме последните няколко дни в непрекъснати разговори, докато ни заболяха устите.

Когато си поехме въздух, казах:

— Мама е тук. Тя и Хитч са на среща и — готов ли си да го чуеш? — щели да се опитат да поддържат връзка от разстояние.

Коул изглеждаше изненадан:

— Сериозно ли говориш?

Поклатих глава и се засмях:

— С Ашли бяхме при тях преди малко и те си говореха за това как с мама сме щели да идваме тук през уикендите.

Коул рязко повдигна вежди:

— Искаш да кажеш тук горе? На половин час от дома ми?

— Ахам.

Усмихна се широко:

— Хич не ми звучи зле.

— Така ли? — попитах. Имах предвид, че тук, в света на Пайнс, бяхме неразделни, но дали Коул щеше да ме харесва също толкова много и когато се върнем в реалността? Колкото и да ми беше забавно, през последните няколко дни тази досадна мисъл неколккратно изскачаше в съзнанието ми.

Той поклати глава:

— Знам, че не можеш да понасяш Ашли, но ако срещите на майка ти с Хитч позволяват да идваш тук по-често, и аз да мога да те виждам, тогава мисли за това като за изгодна ситуация.

— Значи не ти е писнало от мен? — пошегувах се.

— Саманта Монгомъри, не мисля, че някога ще ми писне от теб — отвърна Коул със сериозен тон.

И знаете ли какво? Щом го заяви по този начин, толкова мрачен и секси като Нейт от „Клюкарката“, му повярвах.

— И аз не мисля, че някога ще ми писне от теб — подхвърлих срамежливо.

— Това е добре — широко се усмихна Коул и сложи ръка около кръста ми, точно където ѝ беше мястото.

---

[1] Бейзболен отбор на Лос Анджелис от първа лига. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.